

Kim Bình Mai Hoa Kỳ Nguyệt Khai

Contents

Kim Bình Mai Hoa Kỳ Nguyệt Khai	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	30
7. Chương 7	35
8. Chương 8	43
9. Chương 9	48
10. Chương 10	54

Kim Bình Mai Hoa Kỳ Nguyệt Khai

Giới thiệu

Một thiếu niên dáng hình nho nhỏ nằm cuộn mình trước đồng lửa, khắc sâu sự kiện này, hơn nữa cũ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-binh-mai-hoa-ky-nguyet-khai>

1. Chương 1

Phượng Ngô Sơn, xuân về hoa nở khắp nơi.

Tuy rằng không giống như tiên cảnh có vạn mai nở rộ, ngân bạch tuyết sắc giao ánh nhưng nơi đây cây mơ bắt đầu kết trái, chim nhỏ kêu chiêm chiếp, ếch thì ộp ộp, bướm bay đầy trời, một vùng xuân ý dào dạt cũng có một phong thái riêng.

Tuy nhiên bên trong cảnh đẹp ý thơ dạt dào là...

“Ôi, là một tiểu cô nương, bộ dáng cũng rất xinh đẹp a”, hạ lưu, bộ dáng như con dê đỏi, giọng điệu lại ngả ngớn, thật đúng là một kẻ háo sắc hạ lưu.

“Người, người là ai?” Thất kinh, tuy rằng thanh âm có điểm khàn khàn.

“Dục a, tiểu cô nương thế nhưng không nhìn thấy bốn đại gia.” Sắc phôi lão gia nhe răng cười ” bất quá cũng không sao, người theo đại gia về nhà, rất nhanh liền sẽ rõ, cái gì cũng đều rõ, hắc, hắc”

“Đừng, người đừng lại đây.”

“Đừng có nói ngốc như thế, để cho bốn đại gia nhìn rõ bộ dáng non trẻ nào”

“Đừng, người đừng bước tới, người mà bước tới nữa ta sẽ la lên”

Lời vừa nói ra, không chỉ có tên háo sắc mà ngay hai thủ vệ của gã cũng cười hắc hắc không ngừng, tựa hồ nhu rất thích thú với bộ dáng bất lực của tiểu cô nương.

“Trên núi hoang dã này, người có kêu rất cổ cũng chẳng ai tới cứu người..nha” bị đá đánh trúng, tên háo sắc đau đến la lên thành tiếng.

“Là ai?” hai tên hộ vệ lập tức lên tiếng.

Theo tiếng nhìn qua thì thấy dưới gốc câ mai cách đó ba trượng, một cô gái xinh đẹp mắt ngọc mày ngài, làn da tuyết trắng đang lắc đầu thở dài.

Lão già háo sắc vừa nhìn thấy người đến liền thay đổi thần sắc...

“Tiểu sư tử.” hai hộ vệ là Phùng Nhị và Phùng Tam vội vàng cất tiếng chào.

Nếu nói ai có quyền thần nhất Phượng Ngô sơn, chỉ cần là người có chút hiểu biết cũng biết đó không phải ai khác mà chính là cô gái xinh đẹp trước mắt này, tên nàng là Mai Hoa.

Cũng không phải nàng có võ công cái thế hay ba đầu sáu tay gì, mà bởi vì Mai chuộng môn với Mai Hoa chuộng pháp danh chân giang hồ chính là cha của nàng.

Trong lòng các đệ tử của Mai môn, chuộng môn đức cao vọng trọng tuyệt đối là nhân vật tối cao nhất, không thể nghi ngờ, đến lúc về già, Mai chuộng môn mới sinh được một ái nữ duy nhất, thật không may lại chính là cô gái trước mắt

Có thể thấy thế nào?

Còn tối cao hơn cả tối cao, cho nên các đệ tử Mai môn không thể đem cô gái như hoa như ngọc này nâng niu, chiều chuộng...

Ba huynh đệ Phùng gia vốn là rảnh rỗi, nên hẹn tiểu sư đệ cùng dao chơi làm sao biết được Nữ Bồ Tát của Phượng Ngô sơn lại xuất hiện, nhìn lên thấy mây đen che kín bầu trời...

Tao!

Tâm tình của tiểu tổ tông hình như không được tốt cho lắm...

“Hoài Tổ, người sao lại thế này?” Mai Hoa cau mày, nhìn về phía tiểu sư đệ đang ra sức diễn vai tiểu cô nương hỏi “Ba huynh đệ Phùng gia xưa nay không đứng đắn, sao ngay cả người cũng hòa theo?”

Hoài Tổ mới mười hai, nhỏ tuổi nhất trong sư môn nhưng tính cách lại trưởng thành sớm, muốn cãi lại nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng.

Mai Hoa tuệ chất lan tâm, chỉ thấy cặp mắt to trong veo như nước di chuyển từ vẻ mặt muốn nói lại thôi của Hoài Tổ, sang vẻ mặt chột dạ của ba huynh đệ họ Phùng, rất nhanh đã hiểu, liền hướng Phùng đại nũng nịu ” Phùng đại, các người nhầm chán, đùa giỡn là đủ, sao còn kéo Hoài Tổ xuống nước?”

Hoài Tổ tiểu sư đệ quả thật là ép phải gia nhập trò chơi háo sắc cưỡng ép dân nữ, cảm thấy là trò nhầm chán, bị nói đúng cũng không lên tiếng, ngược lại Phùng đại tính nóng nảy liền nhanh chóng biện giải ” tiểu sư tỷ, chúng ta trăm ngàn bất đắc dĩ mới có thể tìm tới tiểu sư đệ a”

“Trăm ngàn bắt đắc dĩ?”, Mai Hoa hừ hừ hai tiếng, cười lạnh hỏi ” như thế nào bắt đắc dĩ, là Hoài Tố lấy đao kề cổ các người, ép các người để cho hần giả làm tiểu cô nương sao?”

Hoài Tố không hé răng, nhưng khuôn mặt lạnh lùng nhìn thẳng Phùng đại, ánh mắt trong trẻo lại kiên định như muốn nói: tuy rằng bản thân hần nhỏ tuổi, nhưng nếu làm hỏng thanh danh của hần, dù có trách hần cũng sẽ nói với sư môn.

“Mặc kệ chuyện tiểu sư đệ”, Phùng đại cũng có chút tư thế của người làm sư huynh, không đến mức bất nghĩa hăm hại tiểu sư đệ, chỉ thấy hần vẻ mặt ai oán nói ” tiểu sư tỷ, người nhìn Phùng nhị, Phùng ta đi”

Mai Hoa đối với các huynh đệ hiểu rõ như lòng bàn tay, không cần xem cũng biết hai người này thế nào, không biết Phùng đại kêu nàng nhìn bọn họ là có dụng ý gì.

“Người nhìn bọn hần xem, không cao to như ngựa thì cũng là lưng hùm vai gấu, làm sao có thể để cho bọn họ giả làm tiểu cô nương? diễn thì phải cho giống thôi”, Phùng đại thở dài, đối với hai huynh đệ phát dục quá độ, vô cùng đau đớn, hần vô cùng đau đớn a!

Mai Hoa nghe vậy bốc hỏa càng lớn ” Người thật xấu, cái gì không chơi liền chơi trò cưỡng dâm dân nữ, chơi đã nhiều năm, Phùng nhị, Phùng tam đều đã trưởng thành mà vẫn không chán. Đã bao nhiêu tuổi mà vẫn chưa trưởng thành, ngây thơ hoài sao?”

Phùng đại không thể giải thích lạc thú khi chơi trò này, không ai hiểu được cái loại trò chơi nhàm chán này lại đem đến cho ba huynh đệ bọn họ bao nhiêu lạc thú.

Trò chơi này thỏa mãn được cảm giác có quyền thế, có năng lực, còn có vọng tưởng vô pháp vô thiên, cố tình làm bậy...

Dù sao trong cuộc sống, bọn họ ai cũng không có khả năng đi làm chuyện cưỡng dâm dân nữ, không phải sao?

Cho nên chỉ là đùa cho vui thôi.

Có lẽ người bên ngoài cảm thấy nhàm chán, nhưng toàn bộ thời gian đều ẩn nơi thâm sơn luyện công, có thể đùa giỡn để thả lỏng thể xác và tinh thần, Phùng đại cũng không thấy có gì là không tốt.

Chỉ là chuyện này, hần có nói cũng không ai hiểu được, như lúc này đây, Mai Hoa đang nổi giận, lại càng không phải là thời cơ tốt để tranh cãi, tốt nhất là không lên tiếng.

“Sư tỷ, chuyện gì làm cho người không vui vậy?”, Hoài Tố thật ra rất thông minh, tuy không nói nhiều nhưng mỗi khi mở miệng đều nói đúng trọng điểm.

Quả thật, Mai Hoa là không vui.

Vừa rồi nàng vô tình nghe cha và mẹ nói chuyện, hai người vì chuyện hôn nhân của nàng mà tranh chấp nhỏ...Không thể tin được, việc hôn nhân, cái quái quỷ gì a!

Trước đây, Mai Hoa chưa từng nghĩ tới việc xuất giá. Chuyện này không có cảm giác, giống như cha lúc ban đầu đã cực lực phản đối vậy.

Lúc ban đầu.

Đúng vậy, làm cho nàng cảm thấy thất vọng, là cha chỉ có kiên quyết phản đối lúc ban đầu.

Khi mẫu thân nói nàng đã sắp mười tám, cùng tuổi nàng, con gái người ta đã xuất giá, có khi đã làm mẹ, nếu không nhanh tìm cho nàng một trưởng phu , chỉ sợ sẽ thành gái lỡ thì, bỏ qua cơ hội chọn được trưởng phu tốt.

Cha mới nghe thì kiên quyết phản đối, nhưng sau lại bị lung lay. Thậm chí hần còn bắt đầu cùng nương thảo luận nên xem xét đối tượng thế nào mới tương xứng với nàng.

Thật làm cho người khác đau lòng, cha mẹ thế nhưng lại gả nàng đi?

Tuy rằng có khổ sở nhưng sau đó nàng cũng bắt đầu suy nghĩ cái gọi là chung thân đại sự, sau đó nàng mới phát hiện chuyện làm cho người ta đau lòng hơn là...gả cho ai?

Từ nhỏ cùng với các huynh đệ trong Mai môn lớn lên, nàng chính là sinh hoạt trong một thế giới toàn nam nhân, các sư huynh đệ bộ dáng ra sao, suy nghĩ cái gì...nàng còn chưa thấy đủ sao?

Ngây thơ!

Nhìn quá nhiều, xem quá nhiều, nàng đối với nam nhân rút ra kết luận này.

Không nói người khác, lấy ba huynh đệ Phùng gia trước mắt làm dẫn chứng tốt lắm, cả ngày lười biếng không chịu luyện công là một chuyện, yên tĩnh một chút là lại tìm trò chơi, trong đó tiết mục bọn hắn thích nhất là cưỡng gian dân nữ.

Này không phải quá ấu trĩ? quá ngây thơ?

Đương nhiên, sư huynh đệ cũng không chỉ có ba huynh đệ Phùng gia, giống đại sư huynh Quản Tam Quốc được cha mẹ coi trọng là tốt rồi, hắn đầu óc thông minh, làm việc có trật tự, tính tình lại trầm ổn, rất đáng để tin cậy. Nhưng...vấn đề của đại sư huynh không phải ở cá tính mà là khuôn mặt.

Đại sư huynh có gương mặt y như trẻ con, cho dù hai, ba mươi năm sau cũng sẽ có hình dáng như vậy. Với gương mặt lừa người của đại sư huynh như vậy, có lẽ sau vài năm nữa, nàng cùng đại sư huynh đứng chung, người ta sẽ nghĩ lầm là tỷ đệ a. Nếu bọn họ thành thân với nhau, nàng không dám nghĩ ba mươi năm sau, còn có ai dám nói bọn họ là một đôi?

Cho nên không được, đại sư huynh là lựa chọn không được nhất, tuyệt đối không thể xếp hắn vào danh sách tuyển chọn. Vậy còn có thể chọn ai?

Nàng phiền não như vậy, thấy bọn Phùng đại lạ chơi cái trò nhảm chán kia có thể không phát hỏa sao? Mà lúc này tiểu sư đệ Hoài Tổ còn cố thể hiện hắn giỏi quan sát về nét mặt ra làm chi, hại cho nàng càng thêm bi thương.

Trên Phượng Ngô sơn không phải không có nhân tài, bộ dáng tuấn tú, tính tình lại trầm ổn...chính là Hoài Tổ, nhưng hắn mới vừa tròn mười hai tuổi thôi nha!

Sao có thể là vợ già chồng trẻ được đây?

Sự tình đó, Mai Hoa không dám nghĩ tiếp, mà đúng thật là, những người có thể trong danh sách tuyển chọn nếu tính cách không quá ngây thơ thì là gương mặt ngây thơ, thậm chí hơn lại là tuổi quá ngây thơ. Mai Hoa cảm thấy quá bi thảm, phiền chán mà hiện tại càng thêm tuyệt vọng...

Cho dù ba huynh đệ Phùng thị đầu óc không linh hoạt thì cũng cảm giác được sự tình trầm trọng.

Bốn sư huynh đệ người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng huynh đệ Phùng thị đồng loạt hướng ánh mắt về tiểu sư đệ Hoài Tổ, mặc kệ bối phận cùng tuổi tác, vẫn là lấy đa số thắng thiểu số.

Hoài Tổ nhấp mí mắt, mày hơi nhíu lại, cuối cùng đã mở miệng –

“Cái kia..... Sư phụ nói, hai ngày nữa sư huynh sẽ trở về, năm rồi hắn luôn mang về thức ăn ngon, đồ chơi lạ, lần này không biết sẽ mang cái gì”

“Chính là, chính là.” mắt sáng ngời, ba huynh đệ Phùng gia cũng nhanh chóng tiếp lời ” đại sư huynh phải về đến đây, hắn ở Đồng Thành náo nhiệt, mỗi lần về thăm sư phụ đều mang theo rất nhiều thứ, lần này khẳng định cũng sẽ có không ít lễ vật cho tiểu sư tỷ”

Mai Hoa nghe vậy, nhìn nhìn Hoài Tổ, sau đó quay sang ba huynh đệ không đứng đắn kia, sau đó...sâu kín, ai oán thở dài.

Ai!

Lạc quan hướng về phía trước vẫn chính là ưu điểm lớn nhất của Mai Hoa, uể oải, buồn chán của nàng không duy trì được bao lâu, đặc biệt là sau khi ngủ dậy, nàng luôn từ cái khó mà ló cái khôn...

Dù sao chung quanh mình đều là ngây thơ: ngây thơ tính tình, ngây thơ gương mặt, ngây thơ tuổi...Không thể nào phân tích xem cái ngây thơ của ai tốt hơn, vậy thì giao cho vận mệnh an bài đi.

Cho nên chính là ném tú cầu.

Biện pháp này nghe có vẻ tuyệt vọng nhưng so với việc cha mẹ nhờ bà mối tìm cho nàng một người không quen biết, còn không bằng nàng thành thân cùng người mình có quen biết, không cần đi theo người xa lạ, tới sống trong một gia đình xa lạ...

Mọi việc đều có cách giải quyết.

Phương thức đơn giản nhất là giao cho ông trời quyết định.

Đối với Mai Hoa, là lựa chọn đường sống trong cái chết.

Đã có kế hoạch, Mai Hoa liền cảm thấy an tâm, sáng sớm đã rời giường luyện công, mà còn luyện rất hăng say. Ngay cả đồ ăn sáng còn ăn nhiều hơn hai cái bánh bao, cuối cùng nhịn không được mà đưa mắt nhìn các sư huynh đệ đang dùng cơm bên cạnh một cái...

Mọi người đồng loạt rung mình, lòng mang cảnh giới nhìn về phía nàng, nàng liền cười rồi bỏ chạy, trốn về phòng bắt đầu chế tác Mai Hoa tú cầu độc nhất vô nhị của nàng.

Mai Hoa rất có tư chất luyện võ, dù thể lực và sức chịu đựng có giới hạn, kém hơn các sư huynh đệ đồng môn nhưng thân hình nàng mềm mại, nhẹ nhàng, có thể hoàn toàn phát huy tuyệt học gia truyền...

Nhưng nữ hồng thì lại không xong.

Cũng không hiểu được là chuyện gì xảy ra, múa đao thì rất linh hoạt, vậy mà hai tay lại không thể đối phó với kim khâu nhỏ nhỏ, Mai Hoa ngay cả đường may thẳng cơ bản nhất cũng làm không xong a.

Với sự kỳ vọng của cha mẹ, nàng cũng thử học tập các việc mà một cô nương phải biết, nhưng thường là sau khi nàng may may vá vá, trên tấm vải sẽ xuất hiện một con rết lại còn bò loằng ngoằng không hàng không lối...

Tay nghề như vậy, dù có sự tác động của việc thành thân, dù nàng có cố gắng cố gắng đến nửa ngày thì sau khi rời khỏi phòng nộ hoa tú cầu lục sắc trên tay nàng vốn phải là một nộ hoa mơ như ý tưởng ban đầu thì nhìn sao cũng giống như một con cóc béo.

Dù so với nộ hoa mơ mà nàng tưởng tượng có một khoảng cách nhưng Mai Hoa nhìn tác phẩm của mình cũng cảm thấy không khác mấy, dù sao có thể thành tựu nghiệp lớn là tốt rồi, không cần so đo “một chút sai lệch nhỏ nhỏ” này.

Ăn vội vàng bữa trưa, nàng liền tuyên bố cần mọi người phối hợp cho kế hoạch trọng đại của mình, Mai Hoa liền cấp tốc vọt ra khỏi cửa.

Nhưng khi nàng đi đến chỗ hành lang gấp khúc định mệnh kia...

“Ai nha!” Mai Hoa kêu thảm thiết một tiếng, cả người té xuống.

Như thế nào cũng không dự đoán được ở chỗ hành lang gấp khúc đang có người đi tới, nàng cứ thế mà oanh liệt đụng vào người ta, vì lực đạo khá mạnh, làm cả người nàng té xuống, kiệt tác trong tay cứ thế mà rời tay, bay đi.

Nha! Không!!

Mai Hoa đau đến chảy nước mắt, nghĩ đến sẽ là cái móng bị đau, nhưng không có.

Có người đỡ được nàng.

Người nọ, động tác nhanh nhẹn, ngay lúc nàng vừa ngã đã vội nhảy lên đỡ được nàng, còn nửa đường chụp được “nộ hoa cóc” trở về.

Mai Hoa theo trực giác nhìn người ra tay cứu giúp mình, không ngờ lại là một nam tử anh tuấn tiêu sái, cũng nhìn thấy một đôi mắt âm trầm, thâm thúy, trong nháy mắt nàng như bị sét đánh trúng, làm cho nàng quên mất ngôn ngữ, quên mất đau đớn, quên mất mình đang ở đâu...

“Tiểu Hoa, đã nói bao nhiêu lần là trên hành lang không được quá nhanh”, đau đớn ôm ngực bị đụng phải, Quân Tam Quốc lão đạo hai bước mới tức giận lên tiếng.

Biết rõ sẽ bị phản bác, hấn vẫn là nhất định mở miệng.

Dù sao là đại sư huynh của Mai môn, cũng là đệ tử sư phụ nể trọng nhất, cho dù nữ nhi mà sư phụ yêu quý nhất thì cũng chỉ là sư muội của hấn. Về tình về lý, Quần Tam Quốc đều có thể nói nàng.

Nhưng Quần Tam Quốc quá hiểu vị tiểu sư muội này, căn cứ vào tính cách và thực tế đã chứng minh, nàng chắc chắn sẽ cãi lại chuyện mình đụng phải người khác hoặc ít nhất cũng sẽ già mồm cáo trạng đối phương không đi đúng đường trước. Nhưng...

Không có âm thanh, cũng không có ai để ý hấn.

Rất khác thường.

Im lặng khác thường làm cho Quần Tam Quốc định thần nhìn lại, liền thấy bạn thân Kim Bình đang một tay ôm nha đầu xúc động kia, một tay thì cầm cái gì đó xanh rờn không biết nên gọi là gì. Còn tiểu sư muội Mai Hoa của hấn thì dựa vào người bạn tốt, mở to đôi mắt vốn đã rất to, còn có lệ vòng quanh nhìn người ra tay cứu giúp mình...

Tình huống này là thế nào?

Quần Tam Quốc rất khó giải thích hình ảnh hấn hiện thấy.

Không biết có phải ảo giác hay không, hai người kia trong tầm mắt giăng co dường như có cái gì thiêu đốt bên trong, làm cho chugn quanh có một bầu không khí quái lại khó diễn tả bằng lời.

“Ân, khụ!” Quần Tam Quốc ho nhẹ

“Thật có lỗi.” Kim Bình lúc này mới hoàn hồn, giúp Mai Hoa đứng lên, rồi giải thích ” vừa rồi tình huống khẩn cấp, tại hạ ra tay đường đột nếu có mạo phạm cô nương, xin thứ lỗi”

“Đừng, công tử trăm ngàn đừng nói như vậy.” Mai Hoa đỏ mặt, nhỏ giọng nói nói:“May mắn có ngài ra tay, nếu không, tiểu nữ có thể đã té xuống.”

Quần Tam Quốc quả thực chính là há hốc mồm.

Cô nương?

Hấn kết bạn với Kim Bình cũng không phải là ngày một ngày hai. Nhà hấn với Kim gia, Hoắc gia, cùng Dỗn gia ở Đồng Thành sinh sống bao đời, tổ tiên của bốn gia tộc đã kết giao với nhau rồi cứ thế duy trì tới bây giờ. Hấn và Kim Bình nói là đã quen biết từ trong bụng mẹ cũng không quá.

Chính vì vậy nên hấn so với ai khác đều hiểu Kim Bình rất rõ, biết hấn đối với con gái bình thường có bao nhiêu mắc cỡ, có thể tránh được liền tránh, tuy không có thêm hai phần thân thiết.

Huống chi lúc trước ở trên Phượng Ngô sơn tập nghệ, mỗi khi Phùng quản gia đến thăm, hấn cùng các huynh đệ hiếm có dịp gặp gỡ đã cùng nhau chia sẻ đủ chuyện thú vị, trong đó hấn cũng nhắc không ít tới tiểu sư muội nghịch ngợm.

Mà khi cùng Kim Bình đi lên Phượng Ngô sơn thăm sư phụ, vì để Kim Bình hiểu hơn về mọi người ở đây, hấn đã kể đủ thứ chuyện về Mai môn cùng cuộc sống thú vị trên núi, cũng tránh không được mà nói tới tiểu sư muội thường nháo loạn khiến người chê cười.

Khi đó Kim Bình nghe chuyện của tiểu sư muội cũng bật cười, nhưng là cười to không chút khách khí chứ không như bây giờ, đừng nói là văn phong nho nhã, lịch sự mà khuôn mặt còn cười đến thân thiết làm cho hấn nhẹn không được mà rùng mình.

Tiểu Hoa lại càng giống quỷ hơn nha!

Tiểu nữ tử?!

Từ này mà Mai Hoa cũng có thể nói ra miệng, lại còn bộ dáng ôn nhu, ra vẻ xấu hổ nữa, hấn thật đúng là không tin đã nghe thấy, hay là đầu hấn bị hỏng rồi?

Quần Tam Quốc không hiểu ra sao, mà hai người trước mặt nhẹn không được lại nhìn nhau, linh quan chột lóe...

Không, không thể nào?!

“Nhạ, cô nương, cái này...” Kim Bình mỉm cười giao ra “nụ hoa cóc” mình tiếp được.

Mai Hoa vẻ mặt thẹn thùng tiếp nhận, duyên chuyển nói lời cảm tạ khiến cho da đầu của Quản Tam Quốc run lên.

Mai Hoa thực sự dùng sức nhìn xuống một cái xem thường, nàng nhẩn...

Sau đó, nàng lại nhìn không được mà liếc nhìn Kim Bình, ánh mắt nhẩn nhìn cùng hăm dọa biến mất, chỉ còn lại là sự ôn nhu, nhã nhặn.

Quản Tam Quốc thấy như vậy một màn chỉ biết, xong rồi, đại thế đã mất.

Kim Bình cùng Tiểu Hoa?

Chưa từng liên tưởng hai người này sẽ là một đôi, không ai có thể đoán trước chuyện sẽ xảy ra, thế nhưng hẳn đã thấy rõ ràng trước mắt.

Hắn nên làm thế nào đây?

Cả hai, hẳn đều quen thân, có thể nói là hiểu rõ như lòng bàn tay. Cũng chính vì quen thân, vì qua hiểu tính cách cùng bối cảnh cả hai nên hắn mới lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Làm thế nào đây?

Là nên toàn lực ngăn trở?

Hay là im lặng?

Nhìn ánh mắt bọn họ lại đây đưa với nhau, Quản Tam Quốc không nói gì.

Này..... Này.....

2. Chương 2

Thiên Lôi giáng sấm sét, càng không thể văn hồi, chuyện này Quản Tam Quốc chính mắt chứng kiến.

Không chỉ hắn, mà nửa ngày sau gần như toàn bộ Mai môn đều biết chuyện chàng hữu tình, thiếp có ý...

Mai Hoa tiểu sư tỷ mà bọn họ yêu thương, che chở, chiều chuộng...nở một đoá hoa đào thật lớn, đó còn là khách nhân cùng đến với đại sư huynh. Thật kinh động nha!

Không cần nói, đoá hoa đào kia rất nhanh đã bị điều tra: Kim Bình – bạn thân cũng là gia tộc thế giao của đại sư huynh, người Đồng Thành, là thiếu gia của Kim Bảo tiền trang, không chỉ nhà giàu mà nhân phẩm tài hoa cũng đều xuất chúng, cho nên hẳn với đại sư huynh cùng hai người khác được tặng cho danh hiệu Đồng Thành tứ thiếu. Lại lịch quả thật không nhỏ, xuất thân quả thật không tầm thường nha!

Nhân phẩm, gia thế, đều là tốt nhất, người như vậy còn gì để nói?

Hướng chỉ nhất quan trọng nhất là đoá Kim đào này có thể làm tiểu sư tỷ Mai Hoa xem trọng, chỉ bằng điểm này, vì hạnh phúc của tiểu sư tỷ, toàn sư môn từ trên xuống dưới có ai mà không vui, có ai mà không tán thành?

Vậy mà có.

Làm mọi người ngẫm hiểu, tiếp theo bắt đầu tìm cơ hội làm cho hai người ở chung, quả thật có một người không xem trọng, ả ả cảm thấy lo lắng.

Người đó không phải ai khác mà là người cực kỳ hiểu biết cả hai bên, Quản Tam Quốc.

Người xấu nhân duyên hội đồ tam bối tử mi, loại sự tình này Quản Tam Quốc là hiểu được, nhưng sự tình là liên quan đến bằng hữu tốt nhất cùng tiểu sư muội hẳn xem như muội muội ruột thịt. Hai người này như trứng phải tiếng sét ái tình, không thể văn hồi, không giống người khác vui vẻ lại tán thành bởi vì hắn biết được khuyết điểm lớn nhất của Kim Bình.

Tránh đi sự ồn ào của mọi người, nhân lúc bốn bề vắng lặng...

“Kim Bình, sao lại như thế?”, bởi nam nhân không nói lòng vòng, cho nên hần liền trực tiếp đi vào vấn đề, hỏi thẳng huynh đệ.

Đang định tìm kiếm hành lý Kim Bình dừng động tác, bởi vì vấn đề này, lập tức hiểu được Quản Tam Quốc nhờ hần tìm kiếm vật dụng chỉ là cái cốc.

“Ta không rõ người nói cái gì.” Không cần tìm này nọ, Kim Bình liền tìm chỗ ngồi xuống, nhàn nhã uống trà.

“Tiểu Hoa là sư muội ta, cũng là nữ nhi duy nhất của tôn sơn, ta có thể nói là đã nhìn nàng lớn lên, nàng đối với ta cũng giống như ý nghĩa của Tiểu Thổ muội muội đối với người”, Quản Tam Quốc cũng không khách khí, trực tiếp lôi Kim Thổ muội muội mà hần yêu thương nhất ra nói.

“Tiểu Thổ thì có liên quan gì?”, nghe nói tới muội tử bảo bối, sắc mặt Kim Bình liền trầm xuống.

“Chính là muốn nói cho người biết, giống như người bảo hộ Tiểu Thổ, ta cũng không cho phép bất luận kẻ nào đùa giỡn tình cảm của Tiểu Hoa, dù là người cũng vậy”, lần đầu tiên trong đời Quản Tam Quốc nghiêm mặt, nặng lời với bạn thân.

“Người cho ta là cái gì? Ta là loại người đó sao?” Kim Bình thực mất hứng.

“Không, ta chỉ là nhắc nhở người trước, sư phụ cùng sư nương ta cũng đang định thay Tiểu Hoa tìm một đối tượng tốt, dù sao nàng cũng đã đến tuổi. Nếu người không có ý tứ kia, không cần làm Tiểu Hoa hiểu lầm, cũng không nê để sư phụ, sư nương cùng mọi người hiểu lầm, như vậy đối với mọi người đều tốt”. Quản Tam Quốc nói tới khả năng xấu nhất, để giữ thể diện cho sư tôn mà cũng không để sư muội rơi vào cục diện hoa rơi có ý, nước chảy vô tình.

“Mai lão tiền bối muốn gả nữ nhi?”, nhớ tới thiên hạ anh khí hiên ngang, lại g yêu động lòng người, Kim Bình có chút thất thần.

“Cho nên nếu người không thực sự có tâm, cũng đừng gây thêm phiền toái”, Quản Tam Quốc thở dài ” người cũng không thích hợp với nàng”

“Sao không thích hợp?” Kim Bình trực giác hỏi, không thể kiềm chế cảm giác không phục trong đáy lòng.

“Người đừng nói với ta người đã quên còn có Tiểu Thổ, người thực không để ý?”, Kim Bình đối với muội muội là dị thường cưng chiều, Quản Tam Quốc dù bị đánh chết cũng không tin.

Kim Bình trong mắt bằng hữu cái gì cũng tốt chỉ có khuyết điểm duy nhất là dành hết tâm tư để chiều cổ muội muội của mình, hần quan tâm, yêu thương, lo lắng... uội muội Kim Thổ giống như một người cha lo cho con hơn là một ca ca đối với muội muội.

Quản Tam Quốc có thể đoán được, mặc kệ sau này khuê nữ nhà ai gả vào Kim gia, làm một nửa của Kim Bình nhất định sẽ rơi vào tình cảnh tranh thủ tình cảm cùng cô em chồng.

Quản Tam Quốc làm sao để cho sư muội của mình rơi vào tình cảnh đó?

Đừng nói giỡn!

“Người rốt cuộc nói bậy bạ gì đó?” Đáp lại Quản Tam Quốc tận tình khuyên bảo, Kim Bình cau mày, khó hiểu chất vấn: “Ta nếu cưới vợ, thê là thê, muội là muội, hai chuyện này có quan hệ với nhau?”

“Trên đời này, không có một nữ tử cam lòng đứng thứ hai.”, với sự sủng ái cực độ của Kim Bình đối với muội muội thì mặc kệ đối phương là ai, chỉ có thể là người thứ hai trong lòng Kim Bình, mà hần thì thấy sư muội nhà hần không đáng bị xếp ở vị trí thứ hai.

“Ta nghĩ người đã nghĩ sai một chuyện”, Kim Bình lại cảm thấy hần mới có vấn đề ” tuy rằng ta rất yêu thương muội muội Tiểu Thổ, nhưng vì nàng là muội muội của ta, muội muội vĩnh viễn là muội muội, sẽ không phải là người bên gối của ta, cùng ta nắm tay đến già. Ta không hiểu sao người lại đem hai chuyện nhập lại làm một?”

“.....” Quản Tam Quốc không nói gì, hần phát hiện Kim Bình căn bản không rõ vấn đề ở chỗ nào.

Thê là thê, muối là muối?

Loại này Kim Bình dám nói nhưng Quản Tam Quốc hẳn không dám nghe a!

“Chuyện Mai cô nương, người đừng lo lắng, trong lòng ta có tính toán”, Kim Bình trong lòng nhận định Quản Tam Quốc là lo chuyện không đâu, ảo tưởng vấn đề không có tồn tại.

Nghe hẳn như vậy vừa nói, Quản Tam Quốc chỉ biết xong rồi.

Kim Bình không xong.

Vậy thì hẳn chỉ có thể xuống tay từ chỗ sư muối...

“Cái gì?” Mai Hoa lấy biểu tình si ngốc nhìn đại sư huynh, hoài nghi có phải nàng nghe lầm hay không.

Quản Tam Quốc vốn là hỏi nàng đối với Kim Bình có cảm giác gì, nhưng thấy vẻ mặt kinh ngạc của nàng, đành phải đổi phương thức.

“Người thành thật nói cho sư huynh biết, có phải người thực thích Kim Bình?”, hỏi vậy có đủ trực tiếp chưa?

Mai Hoa nghe vậy mặt đỏ bừng lên, không nghĩ sẽ trả lời hẳn vấn đề này.

Tuy nói nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng loại sự tình này, không chỉ nàng mà cô nương nào cũng giống như vậy.

Mai Hoa tin rằng thế gian này không có cô nương nào lại nói thẳng với người khác: đúng vậy, ta thích, ta thực thích. Ai, ai, ai...

Mai Hoa nghĩ như vậy, nên cảm thấy Quản Tam Quốc đi hỏi nàng chuyện này có vẻ hơi ngốc.

“Sư huynh nói cho người biết”, thấy nàng đỏ mặt, Quản Tam Quốc liền cảm thấy không ồ, bất chấp mà nói thẳng ra ” tuy rằng hiện tại người có hảo cảm với Kim Bình nhưng dù sao cũng chỉ là Hảo cảm, còn chưa có sâu đậm, lúc này dừng lại vẫn kịp”

Mai Hoa ngẩn người, rồi sau đó mảy liễu khẽ nhếch, chần chờ một hồi lâu, vẻ mặt hồ nghi hỏi lại: “Ta tưởng..... Các người là bằng hữu.”

“Đúng vậy, Kim Bình là bằng hữu của ta.” Quản Tam Quốc thần nhiên thừa nhận ” chính vì rất quen thuộc, rất hiểu biết hẳn cho nên người hãy nghe sư huynh khuyên...”

“Sư huynh, người là đang ở sau lưng bằng hữu nói chuyện thị phi? Mai Hoa nhin không được ngắt lời hẳn ” sư huynh, người đã từng nói với ta, nữ nhân giang hồ kết giao quý nhau ở tấm lòng, khinh thường nhất là chuyện đâm sau lưng...”

“Tiểu Hoa, Kim Bình là bằng hữu của ta, chẳng lẽ người không phải là sư muội ta? Biết rõ người sẽ bị thương tổn mà ta lại trơ mắt nhìn sao?”, Quản Tam Quốc không phản ứng gì, chỉ tâm bình khí hòa hỏi lại nàng.

Thương tổn?

Chuyện gì nghiêm trọng như vậy?

Mai Hoa bởi vì những lời này mà có chút bất an, cũng thật hoang mang...Sẽ vậy sao? Người kia tri thư đạt lễ, trầm ổn, sâu sắc lại không phải là một người tốt sao?

“Người hãy nhớ lời sư huynh nói, ta không phải là nói xấu Kim Bình, chỉ muốn phân tích với người những gì ta biết, từ nhân phẩm đến học thức thì Kim Bình đúng là không có chỗ nào để chê, làm bạn bè cũng chỉ tình chí nghĩa...”

“Như vậy không phải tốt lắm sao?”, Mai Hoa không nhẫn nại được mà lên tiếng.

“Dựa trên lập trường bạn bè mà nói, Kim Bình quả thật rất tốt, tuyệt đối là đáng gia để kết giao, nhưng nếu nói đến kết hôn thì hẳn không thích hợp”

“Vì sao?” Mai Hoa không hiểu.

“Kim Bình hắn có một muội muội tên Kim Thố, hắn rất yêu thương muội muội kia”, Quản Tam Quốc nói. Mai Hoa chờ câu tiếp theo.

Một lát sau, nàng nhìn Quản Tam Quốc, hắn cũng nhìn lại nàng...

“Sau đó thì sao?”, Mai Hoa truy vấn.

Sau đó cái gì?

Quản Tam Quốc không có phản ứng, chỉ nhắc lại lần nữa ” hắn từ trước giờ vẫn là yêu thương muội muội quá độ”

“Có cái gì không đúng sao?”, Mai Hoa cảm thấy khó hiểu, đây không phải là một chuyện tốt sao?

“Không phải vậy”, khuôn mặt giống như oa nhi dù nhú mày vẫn thấy dễ thương.

“Hay muội muội của hắn không đáng được yêu thương?”, Mai Hoa suy diễn.

“Không phải”, Quản Tam Quốc vội vàng làm sáng tỏ hiểu lầm ” Tiểu Thố là một cô nương đáng yêu, ánh mắt to, bộ dáng nhìn giống y một con thỏ nhỏ, cười lên rất ngọt ngào, tính cách ôn nhu, thiện lương lại rất nghe lời, là một muội muội tốt”

“Nếu là một muội muội tốt thì hắn yêu thương muội muội cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà”, Mai Hoa càng cảm thấy khó hiểu hơn ” có một muội muội tốt như vậy, ta cũng sẽ yêu thương nàng như vậy, ta vẫn muốn có một đệ đệ hay muội muội nhưng cha nương lại không sinh cho ta”

“.....” Không nói gì, Quản Tam Quốc cảm thấy hai người như đang nói hai chuyện khác nhau, căn bản là không hiểu ý nhau.

Mai Hoa cũng đắm chìm trong tưởng tượng của mình.

Đây chính là trời cao an bài, chắc chắn là như vậy!

Người nọ chẳng những tiếp được tú cầu của nàng, còn là một huynh trưởng thương yêu muội muội.

Nếu..... Nếu nàng thật có thể cùng hắn ở chung một chỗ, tâm nguyện nhiều năm của nàng cũng được hoàn thành, nàng cũng có một muội muội...Có thể cùng hắn yêu chiều muội muội...

“Ta chỉ hỏi ngươi một vấn đề đơn giản”, Quản Tam Quốc cảm thấy lúc này nên đưa ra ví dụ thể thì mới có thể diễn đạt được điều hắn muốn nói ” nếu ngươi cùng Kim Bình thật có thể ở cùng một nơi, nếu ngày nào đó, ngươi cùng muội muội hắn đồng thời rời xuống nước, tình huống nguy cấp đó chỉ cho phép cứu được một người mà Kim Bình lại cứu muội muội của hắn, chuyện như vậy ngươi có thể chấp nhận sao?”

Mai Hoa nhìn hắn, hoài nghi chuyện nàng vừa nghe được.

Quản Tam Quốc gật gật đầu, xác định chính mình là hỏi như vậy.

“Sư huynh ngươi thật sự là đại ngốc.” Mai Hoa không chịu nổi, hỏi ngược lại ” ngươi không biết là ta biết bơi lội sao? những năm trước khi ngươi còn ở Phụng Ngộ sơn không phải mùa hè nào chúng ta cũng đi bơi ở sông sao? Ta còn bơi giỏi hơn bọn Phùng đại”

Quản Tam Quốc thiếu chút nữa là bị nghẹn.

Ví dụ của hắn đã thất bại, chẳng lẽ khả năng diễn đạt của hắn có vấn đề sao, làm người ta không hiểu?

“Có lẽ ta lấy ví dụ không đúng, nhưng ý ta muốn nói là nếu ngươi muốn ở cùng Kim Bình thì phải hiểu rõ khi xảy ra chuyện gì, với tính cách hắn, hắn nhất định sẽ bảo hộ muội muội của hắn trước”, đã nói trắng ra như vậy mà còn không hiểu thì Quản Tam Quốc cũng hết cách.

Nghe vậy, Mai Hoa vẫn mỉm cười...

Đầu xuân, ánh mặt trời chiếu rọi trên gương mặt kiều diễm của Hoa nhi, cả người nàng tỏa ra sự tự tin, Quản Tam Quốc nhìn tiểu sư muội được cả sư môn yêu thương đã không còn là một tiểu nha đầu thò lò mũi xanh luôn bám theo đuôi hắn mà đã là một đại cô nương duyên dáng, yêu kiều.

“Sư huynh, ta rất mạnh.” Mai Hoa nói.

Ý muốn hấn dừng lo cho nàng.

Nàng là Mai Hoa, là ái nữ duy nhất của Mai trường môn nhân, học hết một thân tuyệt học của cha nên dừng xem nàng như một nữ tử yếu đuối bình thường.

Đối với tinh thần phấn chấn và tự tin của nàng, Quản Tam Quốc đột nhiên nhận ra chuyện hấn đang làm có khác gì thái độ khấn trương của Kim Bình dành uội muội.

Hơn nữa, nhân duyên do trời định, nếu thực sự có duyên, chỉ hai ba câu của hấn là có thể thay đổi sao?

“Tóm lại, sư huynh nói trước để người chuẩn bị tâm lý”, Quản Tam Quốc vẫn nhin không được mà nhắc nhở ” chuyện tương lai không nói trước được, người cùng Kim Bình có thể cùng ở chung một chỗ hay không vẫn chưa biết được, có một số việc người phải cân nhắc kỹ, tính toán một chút cũng tốt”

“Còn chưa xem bát tự”, Mai Hoa nhếch miệng cười, sau đó có chút ngượng ngùng nói ” nếu thực sự có duyên, có thêm muội muội cũng tốt...”

Nếu thực sự có duyên...Thật muốn có duyên...là tốt hay là xấu?

Trước mắt chỉ có thể yên lặng nhìn mọi việc, lấy bất biến ứng vạn biến mà thôi.

Mai môn xây dựng trên Phượng Ngô sơn đã nhiều năm, không phải là đại gia nghiệp lớn đến nỗi có thể tự cung tự cấp mà đa số lương thực đều dựa vào thôn nhỏ dưới núi cung ứng.

Cho dù là lúa gạo, đồ ăn...thôn nhỏ luôn giống như cái kho để cung ứng cho Mai môn, chỉ cần đến chọn mua là được.

Cứ mỗi tháng, đệ tử Mai môn lại xuống núi mua các nhu yếu phẩm cần thiết như muối, tương, dấm, cà, trà...cũng luôn nhớ mua đủ phân lượng, miễn cho thôn dân phải đi xa một chuyến không tiện.

Quan hệ chặt chẽ như thế, Mai môn có khách quý đến chơi, Mai Hoa xuống thôn mua gà cùng trâu cô cũng là chuyện tự nhiên, bất quá...

“Mai Hoa, Mai Hoa tháng mấy nở?”

“tháng một.”

“Tháng một không ra mấy tháng nở?”

Giọng trẻ con lanh lảnh hát mấy câu ca dao theo gió truyền đến, lúc đầu Mai Hoa vốn không để ý, nhưng cứ đọc suốt ba tháng, nàng bắt đầu phát hiện có gì đó không thích hợp.

Quái, trò chơi này không phải vốn là ” Hoa sen mấy tháng nở?”, từ khi nào biến thành Mai Hoa?

Buồn bực, biểu tình cũng mất tự nhiên, giọng trẻ con đọc liên tiếp từ tháng tư đến tháng mười hai, nhưng vẫn chưa thấy hoa nở, điều này làm cho Mai Hoa càng thấy khó hiểu.

Nàng là biết trò chơi này.

Một đám trẻ sẽ chọn ra một đứa làm quý để thưởng thảo tháng hoa nở, sau đó vây lại giống như làm chuông, để đứa làm quý ở bên trong, những người khác lấy hấn làm trung tâm, đi vòng quanh, vừa đi vừa hát cho đến khi hấn đoán trúng tháng hoa nở, còn đuổi theo để chạm vào.

Nhưng hát từ tháng một đến tháng mười hai hoa vẫn chưa nở, trò này là chơi thế nào?

Mai Hoa hồ nghi, nhin không được nhìn về phía âm thanh vang lên, muốn nhìn xem bọn nhỏ trong thôn đang đùa giỡn cái gì, không ngờ...

“Mai Hoa, Mai Hoa tháng mấy nở?”

“Không ra, không ra, cũng không nở, kim đào cầu hôn mới có thể nở.”

Đồng thanh la rồi sau đó cùng cười ha ha, nhưng tiếng cười lập tức bị dừng lại, bởi vì không ai ngờ nhân vật chính đang có mặt ở hiện trường.

Cũng không biết là ai “A!” một tiếng, mấy đứa nhỏ mới như bưng tỉnh, tiếp theo là giống như gặp quỷ, hét lên một tiếng, bỏ chạy thật nhanh.

Muốn chạy trốn? Mai Hoa mỉm cười, mũi chân điểm nhẹ một cái giống như lưu tinh bay qua, nháy mắt đã vừa vặn bắt đúng đứa nhỏ cầm đầu.

“Nha, nữ hiệp tha mạng.”, Tiểu Thạch Tử rất thông minh, nhớ lại thường ngày Mai Hoa hay cùng bọn chúng chơi trò “nữ hiệp hành tẩu giang hồ”, nên vội vàng dùng nó để cầu xin.

Mai Hoa thần sắc khấn trương, nhìn lại phía sau...

Người nọ đang mỉm cười, không phải là kiểu cười nhạo mà trong nụ cười mang theo sự sùng bái và bao dung, làm cho người ta ý loạn tình mê cũng e lệ cười không thôi, hơn nữa trong đôi mắt đen thẳm lại toát lên nhu tình làm say lòng người, Mai Hoa sực chút nữa tay chân đều bủn rủn.

Không! Không thể! Mai Hoa người kìm chế chút!

Mai Hoa tự ra lệnh cho chính mình, tiếp theo đỏ mặt, giận dữ la to ” ai cho người cải biên lời hát lên xôn như vậy?”

“Oan uổng a, nữ hiệp!”, Tiểu Thạch Tử vội vàng kêu oan, cũng không quên khai ” là Đại Bảo nói”

Trong bụi cỏ bên kia nhô lên một cái đầu, cũng đồng thời la lớn ” không, không phải ta, là nương ta, ta nghe nương ta nói”

“Nương người?”

“Nương cũng là nghe thúc thúc hàng da nói”, Đại Bảo tròn vo như viên thịt liên tục giải thích ” hôm qua hàng da thúc thúc đến nhà chúng ta nói có việc vui trọng đại, nói Tiểu Hoa tỷ tỷ muốn lấy chồng, làm tân nương tử”

“Nói vậy bạ gì đó”, Mai Hoa thiếu chút nữa là cắn đầu lưỡi.

“Là thật !” Tiểu Đoạn từ trong bụi cỏ kích động nhảy ra, vội vàng làm chứng cho cha mình ” hôm qua, A Tam ca ca tới lấy con hoẵng để làm món ăn thôn quê đãi kim đào...”

“Kim đào?”

“A Tam ca ca nói, là hoa đào của Tiểu Hoa tỷ tỷ, cấp bậc nam vàng cho nên kêu kim đào”, Tiểu Thạch Tử còn bị Mai Hoa nắm lấy, cười hì hì nói.

Làm như Mai Hoa chưa đủ xấu hổ, Tiểu Đoạn còn nói ” A Tam ca ca còn nói kim đào cùng Tiểu Hoa tỷ tỷ ở cùng một chỗ, giống như muốn cháy...”

“Là củi khô lửa bốc!” trí nhớ Tiểu Thạch Tử thật tốt.

“Đúng, hần nói các người, một người giống củi khô, một người lại như liệt hỏa, ở cùng một nơi không khí dường như cũng bị thiêu cháy, hần nói cuộc hôn nhân này chắc chắn sẽ thành, còn khẳng định kim đào lần này rồi đi nhất định sẽ cầu hôn, Tiểu Hoa tỷ tỷ sẽ làm quả đào tân nương”

“Các người đều là tiểu thí hài, còn nói năng vậy cái gì? sao ngăn cản Mai Hoa cô nương cùng kim..không phải, là khách. Các người sao dám làm chậm trễ thời gian của Mai Hoa cô nương cùng khách nhân?”, từ xa đã nghe tiếng Phúc thẩm la hét.

Đám trẻ thấy người lớn trong thôn xuất hiện, không cần nói cũng đều nhanh chân chạy trốn, ngay cả Tiểu Thạch Tử cũng nhân lúc Mai Hoa thất thần mà giẫy ra được, nhanh như chớp chạy theo chúng bạn.

Mai Hoa ngây người như đá, mặc Phúc thẩm ở xa vẫy vẫy tay lại cười hắc hắc, nàng vẫn không có phản ứng gì.

Kim đào, Phúc thẩm chút nữa thì nói ra chữ này đúng không?

Với cái miệng bà tám của Phúc thăm thì cả thôn chắc chắn sẽ biết được chuyện nàng xuân tâm nhộn nhạo, cũng đều gọi hần là kim đào đi?

Không có cách nào quay đầu đối mặt với người ở phía sau, che mặt, Mai Hoa khóc ra tiếng.

Có ai hay không, làm ơn, cho dù là ai cũng được, chém nàng một đao, cho nàng được chết thống khoái đi.

Nha! Hảo dọa người a a a!

3. Chương 3

“Chúng ta trở về đi.”

Tiếng nói ôn nhuận từ phía sau vang lên, nhắc nhở Mai Hoa nên đối mặt sự thật.

Nàng hít sâu, lại hít sâu, vẫn không lấy được tốc độ bình thường, từng bước, từng bước xoay người lại đối mặt với ” sự thật” kia...

Kim Bình nhìn khuôn mặt nàng đỏ hồng, biểu tình lại mất tự nhiên đến cực điểm không khỏi bật cười.

Như thế nào..... Làm sao có thể đáng yêu như vậy.....

Mai Hoa không biết suy nghĩ trong lòng hần, chỉ biết là hần đang cười.

Bởi vì nụ cười đó, nàng lại lần nữa căng thẳng, sắc mặt từ hồng chuyển sang trắng, hai mắt to sáng ngời giờ tràn ngập uể oải cùng suy sụp...

“Thật có lỗi, ta cười..... Không phải như người tưởng tượng, không phải cười nhạo, thật sự không phảo”, nhin không được, tiến lên từng bước, Kim Bình vội vàng nói chẳng những mất đi bộ dáng thông dong, bình tĩnh thường ngày mà thanh âm cũng có chút khản trương.

Nếu có sự lựa chọn, Kim Bình thực không muốn chuyện phát sinh như vậy.

Trước đây, hần chưa từng có cảm giác như vậy, cũng không nghĩ tới có người sẽ ảnh hưởng tới cảm xúc của hần, thậm chí làm cho hần cảm thấy luống cuống.

Từ khi hần xuất mô du ngoạn, theo Quản Tam Quốc đến Phượng Ngô sơn rồi gặp gỡ cô nương này, tất cả đều thay đổi.

Đó là loại cảm xúc không thể diễn tả bằng lời, giống như là trúng tà, trong lòng, trong đầu đều là hình ảnh của nàng, không gặp thì nhớ tới nàng cười, nàng nhăn mi...khi gặp thì nhất cử nhất động của nàng đều muốn ghi vào trong lòng, một sự chấn động kỳ lạ, không biết tình cảm này là gì.

Loại cảm giác không thể khống chế này, lý trí của Kim Bình cũng không nhận biết được, nhưng nếu hỏi hần có hối hận khi đi đến đây, có hối hận khi gặp cô nương này?

Hần càng thêm không thể tưởng tượng a!

Kim Bình chưa từng tin tưởng cái gọi là ” nhất kiến chung tình”, nhưng từ lần đầu nhìn thấy nàng, hần đã cảm thấy rung động, làm cho hần không thể không tin quả thật trên đời này có chuyện” nhất kiến chung tình”.

Nhìn thấy nàng cười, hần không hiểu sao cũng thấy vui mừng, khi nàng buồn, giống như bây giờ làm cho hần vì muốn nàng tươi cười trở lại mà trở nên bồn chồn.

Lòng hần đã bị nàng tác động như thế, Kim Bình không tưởng tượng được nếu hần chưa bao giờ quen biết cô nương đáng yêu tên gọi Mai Hoa kia, thì sẽ thế nào.

Đã nhiều ngày nay, Kim Bình vẫn luôn mâu thuẫn như vậy, nhưng những lời đùa giỡn của đám trẻ nhỏ vừa rồi đã cắt đứt sự do dự của hần, làm cho ý chí của hần kiên định hơn..

Hần nhất định phải chấm dứt tất cả.

“Mai cô nương.....”

“Tiểu Hoa. ” Cúi đầu, Mai Tiểu Hoa lên tiếng ” kêu ta Tiểu Hoa đi, mọi người đều gọi như vậy”

“Tiểu Hoa. ” Kim Bình rất nghe lời mà chỉnh lại.

Mai Hoa không biết trong lòng hẳn có mâu thuẫn.

Chính nàng cũng rất hỗn loạn, không biết nên nói cái gì mới tốt...

“Thực xin lỗi, làm cho người gặp chuyện khó xử như vậy”, bị những lời đùa giỡn của mấy đứa nhỏ làm cho rối loạn, Mai Hoa bồi hồi giải thích ” ta không biết...không biết bọn họ lén lút bàn chuyện thị phi như vậy...”

“Không quan hệ.” Kim Bình nhìn nàng, ánh mắt tràn ngập trù ẻo.

“Làm sao có thể không quan hệ!” Nói đến chuyện này, Mai Hoa liền thấy nổi giận ” Phùng tam thế nhưng dám dừng chuyện nói lung tung, đợi chút nữa trở về, không làm cho hẳn đẹp mặt một chút, ta...ta...”

Một tiếng ta, sau đó thì dừng lại, Mai Hoa không biết nói gì, đôi mắt to chỉ biết nhìn quyền đầu của mình.

Quyền đầu?

Đúng vậy, quyền đầu.

Vừa rồi quá khích động, nàng không tự giác mà vung quyền đầu, không nghĩ rằng người nọ đột nhiên tiếng lên, cầm lấy quyền đầu của nàng, không thả ra, còn dùng ánh mắt chết người nhìn nàng.

Tình huống này là như thế nào?

Mai Hoa không hiểu ra sao, hoàn toàn không rõ hẳn đây là đang làm cái gì, chỉ biết là độ ẩm từ bàn tay hẳn làm cho lòng nàng rối loạn, mặt cũng nóng và đỏ hồng lên giống như con tôm luộc.

“Tiểu Hoa. ” Hẳn gọi nàng.

Mai Hoa nhìn hẳn, không biết hẳn muốn nói cái gì.

“Ta.....” Kim Bình dừng một chút.

Như thế nào?

“Người.....” Kim Bình lại dừng một chút.

A?

Rốt cuộc là như thế nào?

Lại không có câu tiếp theo làm Mai Hoa cảm thấy bất an, không biết hẳn cứ nói không đầu không đuôi như vậy là có ý gì?

Mai Hoa nóng vội, nhưng đối với Kim Bình mà nói, những lời hẳn sắp nói ra cũng không dễ dàng gì.

Nghĩ nghĩ, vẫn là nên chấm dứt sự rối loạn này, hẳn hít sâu một hơi, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái hơn, hỏi

“Người nguyên ý gả cho ta sao?”

Hẳn nói, nàng mê hoặc tâm trí hẳn.

Hẳn nói, nàng đánh cắp tâm của hẳn.

Hẳn nói, nàng là hại hẳn tâm thần không yên, hành vi rối loạn cho nên nàng phải phụ trách hết thảy.

Cho nên hẳn thỉnh cầu nàng, hy vọng nàng có thể gả cho hẳn.

Đôi mắt đen sâu thăm thẳm nhìn nàng, lại nói những lời như vậy, Mai Hoa làm sao có thể từ chối, nàng có thể sao?

Cho nên gả cho hẳn.

Ngày nàng gả đi, chiêm trống vang trời, đại kiệu tám người khiên từ trong tiếng pháo mừng đưa nàng từ Phụng Ngõ sơn đến Đồng thành, gả vào Kim gia. Khăn hỉ che mặt, nàng không nhìn rõ phương hướng, chỉ có thể theo lời bà mối tiến hành các loại nghi thức.

Một ngày bận rộn đến chóng vánh đầu óc cứ vậy qua đi, cuối cùng đến lúc màn đêm buông xuống...

Ánh sáng từ ngọn nến hỉ đỏ thắm giống như lòng của Mai Hoa lúc này, rất nóng a, tiếng cười nói từ bên ngoài giảm dần, lòng nàng lại càng khẩn trương hơn.

Đợi chút, nàng dùng biểu tình gì để đối mặt hán đây?

Giờ khắc này, Mai Hoa tưởng tượng đã lâu, cơ hồ là từ lúc quyết định gả cho hán đến nay lại vẫn như cũ, không có gì thay đổi.

Tuy rằng nàng chưa bao giờ nói ra miệng, nhưng thật ra... Tâm trí bị mê hoặc, thậm chí trái tim bị trộm đi cũng không phải có mình hán a!

Nàng từ nhỏ cần rằng chịu khổ, toàn tâm luyện công vì mong một ngày kia có thể hành tẩu giang hồ, làm Mai Hoa nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa, làm cho người ta biết hổ phụ không sinh khuyến nữ, một thân tuyệt học của cha nàng không phải là vô dụng.

Nhưng giấc mộng vì sự xuất hiện của Kim Bình mà tự động chấm dứt.

Làm nữ hiệp không thành, có chút đáng tiếc nhưng lại có thể ở cùng Kim Bình, hai người cùng nắm tay nhau vượt qua cả đời, cùng sinh một đám oa nhi béo mập... Nghĩ đến đó, mặt nàng lại nóng lên...

Trong cuộc hôn nhân này, đánh mất bản thân, rối loạn tâm trí cũng không phải chỉ có mình hán.

Lòng của nàng, lý trí của nàng từ khi hán xuất hiện đều đã đi theo hán... Tiếng bước chân làm cho Mai Hoa ngừng suy nghĩ.

Lúc này cũng không phải là lúc suy nghĩ loạn a!

Nàng nín thở, trong lòng bối rối không thôi, không biết khi khăn hỉ được vén lên, nàng sẽ dùng biểu tình gì để đối mặt với phu quân.

Phu quân nha!

Người nọ là bạn cùng nàng vượt qua cả đời, là phu quân của nàng...

Khăn hỉ bỗng dưng bị vén lên, không có chần chờ, cứ như vậy mà nhắc đi hỉ khăn cùng mũ phượng.

"Tiểu Hoa!" Kim Bình gọi nàng, vẻ mặt ngưng trọng.

Thần sắc kia giống như có trận cuồng phong vừa thổi qua, ý nghĩ kỳ quái trong đầu Mai Hoa cũng bị thổi bay, nàng đứng lên, vội hỏi " làm sao vậy?"

"Muội ta bị bệnh", Kim Bình nói.

"Sao lại đột nhiên như vậy?", nhú mày, Mai Hoa lo lắng hỏi " tình trạng thế nào? có nghiêm trọng không?"

Trong lòng Kim Bình cảm thấy ảm áp, nàng quan tâm muội muội hán.

Điều này càng làm cho Kim Bình thêm xác định, không chỉ có mình hán ý loạn tình mê, cô nương xinh xắn, tinh thần phấn chấn trước mặt, thần sắc bình tĩnh, ứng biến nhanh nhạy lại biết quan tâm người khác, vị trí chủ mẫu của Kim gia ngoài trừ nàng thì còn ai có thể đảm nhiệm được?

"Có nghiêm trọng không?", thấy hán không nói lời nào, Mai Hoa càng sốt ruột.

"Cũng không có gì", Kim Bình ôn nhu nói " nha đầu ngốc này người không thoải mái nhưng không dám nói ra, buổi sáng vẫn cố gắng chịu đựng tham gia hôn lễ, lại cùng ăn hỉ yến, vừa rồi không chịu nổi nữa nên ới ra, ta mới phát hiện được"

"Có mời đại phu đến khám chưa?"

"Hoắc bá bá vừa khám cho nàng xong, nói là bị cảm mạo lại thêm một nhọc cho nên mới như vậy".

Đồng Thành tứ đại gia tộc, Hoắc gia hành y, Dỗn gia nấu rượu, Kim gia kinh doanh tiền trang mà Quân gia thì mở tiêu cực; xưa này đều có giao tình rất tốt. Ngày Kim Bình thành hôn tất nhiên là tề tựu đông đủ để chúc mừng, lúc Kim Thố ngã bệnh đã có sẵn đại phu tốt nhất ở đây nên đối với Kim Bình là trong họa mà được phúc.

Chính là.....

“Tuy rằng Hoắc bá bá đã xem qua, nhưng ta vẫn có chút lo lắng.” Kim Bình mặt khó xử.

Hắn đương nhiên biết xuân tiêu đáng giá ngàn vàng nhưng muốn hắn bỏ mặc bệnh tình của muội muội, hắn làm không được.

Nhưng nếu trong đêm động phòng hoa chúc, hắn để tân hôn thê tử ở lại một mình trong phòng thì hắn cũng không thể nói nên lời.

Kim Bình cảm thấy khó xử a.....

“Không có quan hệ.” Mai Hoa lại nói như vậy.

Kim Bình kinh ngạc nhìn nàng.

Mai Hoa mỉm cười, ở hồng nền đỏ hỏa chiếu ánh hạ, kia ôn nhu nhợt nhạt tươi cười lý có bao dung, cũng có chút chút e lệ ý, chỉ thấy nàng lời nói nhỏ nhẹ nói: “Sinh bệnh nhân cần tốn nhiều điểm tâm tư coi chừng mới được, tuy nói muội tử trong phòng có hạ nhân có thể làm cho gọi, khả người nhà quan tâm là không thể thay thế được, có người ở, muội tử nhất định có vẻ an tâm, người đi nhìn nàng đi!”

Nội tâm Kim Bình kích động không ngừng, tình ý tràn đầy liền bước lên cầm tay Mai Hoa, khắc sâu sự cảm động không thể diễn tả bằng lời này.

“Mau đi đi.” ánh nến hồng che dấu hai gò má đỏ bừng của Mai Hoa, nàng thẹn thùng khẽ đẩy hắn đi.

Kim Bình cười khê, đôi mắt sâu đen nhìn nàng đầy triu mến nói ” cũng phải chờ chúng ta uống xong rượu giao bôi rồi ta mới đi”

Mai Hoa mặt đỏ bừng nhìn hắn mang rượu giao bôi đến...

Trong mắt hắn có nàng, trong mắt nàng cũng có hắn, hai tay quấn quanh, thân thể kề nhau, ánh mắt say lòng người quấn quýt lấy nhau, hai người cùng uống cạn chén giao bôi.

Chỉ mong từ bây giờ về sau, hai người kết lại làm một, vĩnh kết đồng tâm.

Cũng nguyện từ đây đồng cam cộng khổ, phúc họa cùng hưởng, vĩnh viễn không chia cách.

Kim Thố lại ới ra.

Kim Thố không thể tin được chuyện không hay ho như vậy sẽ xảy ra, nhưng rõ ràng là nó đã xảy ra, mà còn trên thân thể nàng.

Có thể tin tưởng sao?

Nàng mong chờ đã lâu, mong chờ huynh trưởng thành thân, sau đó sẽ không còn tập trung chú ý tới nàng nữa, kết quả ngay ngày huynh trưởng thành hôn, nàng lại bị bệnh, ngay đúng lúc nàng cần tập trung thể lực nhất.

Tuy rằng nàng không tham dự đến lúc cuối cùng, bỏ qua cả việc nháo động phòng náo nhiệt nhất, nhưng tốt xấu gì nàng cũng đã tham dự một phần hỉ yến mới phát bệnh, mà không phải mới sáng sớm đã nằm bẹp trên giường.

Phải biết rằng, đối với hiểu biết về huynh trưởng nhà mình, nếu nàng không nhẫn đến lúc cuối cùng, thì chỉ cần nàng có chút dấu hiệu không khỏe, cho dù chỉ là hắt xì một cái, ho khan hai cái..chắc chắn cũng sẽ bị bắt nằm trên giường có khi là bắt nằm đến năm ba ngày không chừng.

Ới ra một hồi, Kim Thố vẫn nở nụ cười.

Bởi vì nàng nghĩ đến công sức mình bỏ ra hôm nay, ít ra cũng đã tham dự được hỉ yến, thậm chí ban ngày còn tham gia rất vui vẻ, còn có một sự kiện đáng mừng khác...

Hôm nay là đại hôn của huynh trưởng, nàng không khỏe nhưng lão cha cùng ca ca không rảnh để quan tâm nàng như trước, không bắt nàng nằm trên giường rồi uống những bát thuốc đen ngòm, đắng nghét đáng ghét...

Nhưng niềm vui quá ngắn...

“Lại ới ra sao?”

Giọng nói vang lên làm Kim Thố cả kinh đến không thể nhúc nhích, âm thanh này...

Không, không, không..... Không phải đêm tân hôn sao?

Kim Thố rất khiếp sợ, nàng ngây người chẳng khác con rối, chỉ có thể từng chút, từng chút nhìn về hướng âm thanh vừa vang lên...

Nha! Không!

Này nhất định là ảo giác, là ảo giác.....Một thân hỉ phục đỏ thẫm, đang hỏi nha hoàn không phải là ca ca nàng, nhất định là không phải...

“Muội, cảm thấy thế nào? Thực không thoải mái sao?” Buông tha tỳ nữ, Kim Bình mặt lo lắng đi đến trước giường bệnh.

Hồn trở về hê..... Hồn trở về hê.....

Miễn cưỡng định thần, Kim Thố khó khăn hỏi ” ca, người...người ở đây làm gì?”

“Người bị bệnh đến hồ đồ sao? hỏi gì ngốc vậy?”, Kim Bình bật cười, đưa tay bắt mạch của nàng, nói ” người bị bệnh, ca ca làm sao có thể bỏ mặc người”

“Hôm nay là ngày đại hôn của người nha”, Kim Thố vẻ mặt cầu xin, nhưng trong mắt ca ca nàng chính là một tiểu cô nương ốm yếu, khí sắc không tốt.

Kim Bình nhìn muội muội ốm yếu đương nhiên cho rằng tiểu nha đầu đang óan hán vì thành thân mà không quan tâm nàng.

“Muội muội ngốc, cho dù ca ca thành thân, người vĩnh viễn vẫn là muội muội của ta, ta sẽ không bỏ mặc người không để ý”, Kim Bình ôn nhu nói.

Nha! Không! Nàng không phải ý tứ này a a a!

Kim Thố không khỏi cảm thấy khổ sở.

Nàng thường không hiểu ca ca rốt cuộc đang nghĩ cái gì, cũng không hiểu được hán sẽ làm ra những chuyện gì, chỉ cần sự tình có liên quan đến nàng, hán luôn khẩn trương đến mức khó hiểu.

Chuyện này phức tạp, phức tạp rất, rất lớn a!

Kim Bình nhìn vẻ mặt “cảm động” của muội muội, vui mừng nói ” muội muội ngốc đừng phiền não, về sau chẳng những có ca ca mà còn có tẩu tử cũng sẽ thương người”

Theo hán lời nói, Kim Thố cuối cùng phát hiện một thân hỉ phục đỏ rực không chỉ có ca ca nàng, bên cạnh hán còn có một đại cô nương xinh đẹp động lòng người...

“Tiểu Hoa, đây là muội muội Kim Thố của ta”, đối với hai nữ nhân quan trọng nhất đời này, Kim Bình tự giác muốn làm tốt vai trò cầu nối, giới thiệu các nàng với nhau cũng không quên nhắc nhở ” muội, mau chào đi, đây là chị dâu người, nàng vừa nghe bị bệnh cũng rất lo lắng cho người”

“Chị dâu”, Kim Thố cất tiếng chào, trong lòng cũng lo lắng không yên.

Một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ bị ca ca hại chết, thật sự!

Kim Thố nghĩ không ra, vì sao ca ca cùng các bạn hữu đều như vậy, luôn đều cho là đúng, đều yêu thương nàng cũng đồng thời tạo thêm cho nàng nhiều kẻ địch?

Giống như tình trạng trước mặt vậy, rõ ràng là đem tâm hôn, lẽ ra phải dành thời gian tiến hành cái gọi là xuân tiêu đáng giá ngàn vàng mới đúng.

Làm sao có thể kéo cả tâm nương đến phòng nàng, tính để cho nàng bị tẩu tử mới vào cửa oán chết sao?

Nhớ tới thái độ của các đường tẩu đối với nàng gần đây, ngoài mặt thì rất tốt nhưng kỳ thật sau lưng đều khó chịu với nàng, thân là nhi nữ duy nhất của cả gia tộc, Kim Thố giống như mặt trăng che hết ánh sáng của các vì sao, nhận hết tất cả sự ái nhưng không ai biết nàng cũng rất chua xót.

Lòng nàng khổ sở thế nào có ai biết được đâu.

Lúc này thân ca ca so với các đường huynh đệ còn quá mức hơn, đem tâm hôn còn mang theo tâm nương đến phòng nàng, nếu tẩu tử không rộng lượng, có phải cô em chồng là nàng ngay từ ngày đầu tiên đã bị xếp vào sổ đen của chị dâu không?

Nghĩ đến tình huống như thế có thể xảy ra, Kim Thố trong lòng càng rầu hơn.

“Tiểu Hoa, ngươi hãy ở đây với muội muội, ta đi lấy mấy thứ, sẽ quay lại ngay”, Kim Bình mượn cớ nói nhưng thật ra là nghĩ đến tiểu thê tử nhất định cả đêm rồi chưa ăn gì, tính đi lấy cái gì đó cho nàng, để làm nàng vui mừng.

Tự nhận mình đã tính toán hoàn mỹ, Kim Bình nói xong liền bước đi, để lại hai nữ nhân quan trọng nhất trong đời hắn, tựa hồ như đã quên hai người này vẫn là hai người xa lạ...

Trong phòng, người nhìn ta, ta nhìn người, không ai lên tiếng...

“Thực xin lỗi”, Kim Thố lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc.

Mai Hoa kỳ thật cũng là xấu hổ.

Lúc trước nghe nói muội muội rất bảo hộ muội muội, nàng cho rằng muội muội của Kim Bình còn là một tiểu oa nhi nhỏ tuổi, đến giờ mới biết đã là một cô nương xấp xỉ mình, không phải là một cô nương ba, năm tuổi cần người ta luôn ở bên cạnh chăm sóc.

Càng làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn, đang trong lúc không khí im lặng xấu hổ này, tiểu cô lại lên tiếng giải thích, Mai Hoa nghe được mà không hiểu ra sao...

“Ca ca ta, hắn nhìn tưởng rất khôn khéo...Không đúng, hắn bình thường quả thật là thực khôn khéo”, đột nhiên nghĩ lại không nên làm tổn hại hình tượng của huynh trưởng, Kim Thố vội vàng đính chính, một lần nữa lại nói ” tóm lại, hắn bình thường rất thông minh, lại là thanh niên tài俊 hiếm có...”

Trước ánh mắt tò mò, đánh giá của Mai Hoa, giọng Kim Thố càng nói càng nhỏ ” là thật, ca ca ta làm người thật tốt, chính là...chính là, vì quá lo lắng cho ta, có khi xử sự không tốt lắm, giống như chuyện hôm nay, hắn không nên kéo người chạy đến đây...”

Nương a, ngài trên trời có linh thiêng, liền phù hộ nữ nhi không bị tẩu tử hận a.....

Kim Thố trong lòng khóc thét, không nghĩ biểu lộ bộ dáng chột dạ, nhưng khi nói tới huynh trưởng không hợp lẽ thường, nàng lo lắng, lo lắng

Nói xong những lời nói cuối cùng, cơ hồ chỉ giống như thì thào ” vô tâm...hắn kỳ thật đều là vô tâm, chị dâu người thật sự...trăm ngàn lần đừng để trong lòng, ta sẽ nói với hắn, thật sự, ta sẽ thỉnh hắn mau chóng mang người về động phòng”

Mai Hoa thấy tiểu cô nương đang bị bệnh, thần sắc lại có vẻ ai oán, cuối cùng bộ dáng còn có vẻ ngu ngơ, nhìn không được cười thành tiếng.

Đến lúc này, Mai Hoa mới hiểu được, Kim Bình vì sao lại đối với muội muội bảo bối này như vậy.

Này thật là..... Rất đáng yêu !

Khuôn mặt vì bị bệnh mà tái nhợt, đôi mắt to tròn đầy ứ khuất, bộ dáng đáng thương, tưởng rằng duy trì hình tượng của huynh trưởng lại trở thành không có nhận thức...Làm cho nàng nhìn không được mà lòng tràn đầy thương tiếc, muốn tiến lên sờ đầu, an ủi tiểu cô nương lo dưỡng bệnh, đừng suy nghĩ miên man.

Thân là con gái một, Mai Hoa vẫn luôn muốn có một đệ đệ hay muội muội.

Trước kia chỉ có thể tưởng tượng nhưng lúc này nếu hỏi Mai Hoa muốn muội muội có hình dáng ra sao, thì tiểu cô nương trước mắt cần được bảo hộ, yêu thương lại cố hết sức dùng lời nói ngây ngô của mình để hỗ trợ huynh trưởng chính là muội muội hoàn hảo nhất trong cảm nhận của nàng.

Lúc này, Mai Hoa hoàn toàn có thể hiểu được tâm tình của muội muội bảo bối của Kim Bình a!

Ít nhất là ngay bây giờ, Mai Hoa có thể lý giải được.

4. Chương 4

Nhưng cuối cùng, Mai Hoa vẫn là không thể lý giải.

Hồi tưởng lại, rõ ràng là chuyện chỉ vài năm trước lại cảm thấy xa xôi như từ kiếp nào, làm Mai Hoa không khỏi cảm thấy đau đớn trong lòng.

Nàng đã từng yêu người có ý thức trách nhiệm như vậy.

Nàng đã từng cho rằng sự ý thức trách nhiệm kia là một biểu hiện trưởng thành, là phong thái thành thực mà nàng vẫn ngưỡng mộ.

Nàng cũng đã từng nàng yêu người kia còn hơn bản thân mình.

Nhưng chỉ hai năm ngắn ngủi, bất quá chỉ mới hai năm mà nhiều chuyện đã xảy ra...

Không có, toàn không có.

Như thế nào như thế?

Kêu Mai Hoa hồi tưởng lại, nàng cũng nghĩ không ra, sự tình làm sao lại biến thành như thế này.

Ngay từ đầu, vì muội muội bị bệnh mà bỏ qua đêm tân hôn nhưng phu quân cũng thể hiện sự quan tâm chăm sóc của hấn bằng cách đi tìm đồ ăn cho nàng, đối với quả thật cũng có lòng.

Về sau...Kỳ thật cũng không có chuyện quan trọng đặc biệt gì, thật sự.

Lại nói tiếp, cũng chỉ là những việc nhỏ, không có gì như là...

“Tiểu Hoa, lát nữa muội muội cần người phải để tâm nhiều”, còn chưa ra khỏi cửa đi lễ Phật, hấn đã căn dặn như vậy, bởi vì nàng võ nghệ cao cường.

“Tiểu Hoa, gió lớn rồi, muội muội ăn mặc hơi mỏng manh, người có thể cho nàng mượn áo chòang hay không?”, vợ chồng cùng muội muội du hồ, vừa lúc gió thổi lên, hấn liền nói với nàng như vậy, đơn giản vì thân thể nàng cường tráng.

Mọi việc như thế, chỉ là những chuyện nhỏ.

Lúc ăn cơm, chân gà nhất định phải dành uội muội trước, cá hay là thịt bò thì cũng muội muội là người đầu tiên được hấn gấp cho.

Khi đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn trở về, vĩnh viễn cũng là Kim Thổ muội muội là người được chọn quà tặng đầu tiên.

Thê tử kết tóc xe tơ là nàng thì tính là cái gì đâu?

Nội tâm Mai Hoa càng lúc càng bất an, nhưng nàng không phải không suy nghĩ qua. Nàng từng cho rằng có phải mình quá nhàm chán nên nghĩ lung tung, hay là nàng lòng dạ hẹp hòi nên mới phóng to mọi chuyện như vậy.

Dù sao, so với những cô nương bình thường, so với Kim Thố thì một thân võ nghệ như nàng quả thật đủ mạnh mẽ để bảo vệ Kim Thố, ra ngoài ứng phó cũng không có việc gì.

Cũng quả thật là vì tập võ, sức khỏe của nàng cũng rất tốt, cho dù gió nổi lên, thiếu quần áo chống lạnh, nàng cũng không vì thế mà nhiễm phong hàn.

Ăn cơm cũng là việc nhỏ, không quan trọng.

Cả bàn nhiều thức ăn như vậy, nàng không nhất định ăn chân gà hay cá, huống chi kế tiếp Kim Bình cũng sẽ lấy thức ăn cho nàng. Về phần hấn ra ngoài bàn việc trở về, người thứ hai được chọn quà sau Kim Thố cũng là nàng, hơn nữa nhất định cũng là những vật phẩm tinh xảo như nhau...

Nhưng...xếp thứ hai?

Đúng vậy, thứ hai, vì sao trong trình tự sắp xếp của Kim Bình, nàng luôn luôn là người xếp thứ hai?

Điều Mai Hoa để ý, khúc mắc chính là chuyện này.

Cho đến tình trạng như bây giờ, nàng mới hiểu được những gì đại sư huynh muốn nói với nàng năm đó trên Phượng Ngô sơn.

Nếu như nàng cùng Kim Thố đồng thời rơi xuống nước, chỉ có thể cứu được một người, người Kim Bình cứu đầu tiên, không cần đoán cũng biết chắc chắn là Kim Thố muội tử.

Bởi vì trong sắp xếp của Kim Bình, người đứng thứ nhất luôn là muội muội hấn, về phần những người khác, cho dù là thê tử kết tóc như nàng cũng nhất định đứng ở phía sau, nhiều nhất cũng chỉ là vị trí thứ hai.

Điều này làm cho Mai Hoa không vui, thực không vui.

Loại sự tình này không nên phát sinh !

Vì việc này canh cánh trong lòng mà bất bình, mà cảm thấy không vui.

Mai Hoa chán ghét chính mình.

Hai năm nay, nàng có khi soi gương cũng thấy xa lạ với chính mình, nàng không thích thay đổi như vậy nhưng nàng cũng không thể trách ai.

Có thể trách ai? Kim Bình sao?

Nói thế nào thì hấn cũng là huynh trưởng của người ta, hấn làm sao có thể bỏ đi tay chân của mình, chuyện này nếu nàng thực mở miệng, nàng cũng sẽ phỉ nhổ mình trước.

Óan Kim Thố sao?

Nhìn thấy tiểu cô nương tận lực né tránh, luôn tìm cơ hội nói tốt cho huynh trưởng, lại sợ chị dâu là nàng không vui, luôn hết sức cẩn thận, e dè...Đúng vậy, là luôn cư xử cẩn thận.

Mai Hoa đã nhận ra, nhận được muôn ngàn sủng ái nhưng Kim Thố cũng không thực vui sướng như mọi người nghĩ. Vì tránh cho nhóm nữ quyến trong gia tộc kêu ca ngày càng nhiều, tiểu muội tử luôn cố gắng duy trì hài hòa trong gia tộc, làm gì, nói gì, nhận quà gì cũng đều cân nhắc thật cẩn thận.

Như vậy còn trách tội nàng sao?

Mai Hoa như thế nào bỏ được? Lại như thế nào nhẫn tâm?

Mai Hoa chẳng những không trách tội, mà đối với áp lực Kim Thố phải chịu đựng, nàng còn rất đồng tình.

Người ngoài tỉnh táo, người trong cuộc u mê, Mai Hoa biết là nữ hài tử này đang bị vây khốn, đang chịu nhiều áp lực.

Rõ ràng là tính tình hướng ngoại, nhiệt tình lại yêu thích tự do nhưng lại bị huynh trưởng bắt ép ở trong nhà, mỗi khi có cơ hội nghe nàng kể chuyện giang hồ, về mặt trần đầy say mê cùng ngưỡng mộ, nếu nói nàng có cơ hội sẽ gom đồ bỏ nhà ra đi, Mai Hoa cũng không lấy làm lạ.

Như vậy chính nàng đâu?

Kim Bình tức giận, nhiều ngày đi tìm muội muội đừng nói là không thèm nhìn đến nàng mà còn thường xuyên về tới cửa cũng không vào, Mai Hoa hỏi chính mình...

Còn muốn tiếp tục duy trì như vậy sao?

Trải qua hai năm mới nhìn rõ huynh muội Kim gia quan hệ máu mủ tình thâm chặt chẽ đến mức nào, bất luận kẻ nào cũng không thể xen vào.

Biết rõ nàng vĩnh viễn không thay đổi được gì, vậy nàng còn chờ mong gì nữa?

Trượng phu là do nàng chọn, là chính nàng tự biến mình thành bộ dáng hiện tại, như vậy..Kim Thố là một cô nương nhu nhược còn có dũng khí một mình rời đi để thực hiện giấc mộng của mình, nàng còn không có quyết định, kéo dài mọi việc cho tới lúc ngay cả mình cũng hận bản thân mình mới chịu tỉnh ngộ sao?

“Thiếu phu nhân, người muốn đi đâu?”, A Lộc giác cổng run run hỏi, không biết có chuyện gì xảy ra.

Trước đây không lâu, thiếu gia ra sức giục ngựa phóng đi, bây giờ lại tới thiếu phu nhân sắc mặt trầm trọng rời đi.

Là phát sinh chuyện gì sao?

“Chờ khi thiếu gia mang tiểu thư trở về, đem cái này giao cho hắn”, Mai Hoa đem lá thư giao cho hắn.

Là một gia đình canh cổng, A Lộc tất nhiên là không thể đọc được mấy chữ “ thư hưu phu” trên lá thư rồi, chỉ kính cẩn nhận lấy, cũng không quên nhiệm vụ chỉ vào bọc hành lý của nàng hỏi “ nếu thiếu gia hỏi thì nói thiếu phu nhân đi chỗ nào?”

“Nói với hắn, ta trở lại hành tẩu giang hồ, hắn không cần tìm ta”

A Lộc sửng sốt, hơn nửa ngày cũng không có chút phản ứng, lời này rốt cuộc có ý tứ gì.

Đã hạ quyết tâm, Mai Hoa cũng không dây dưa, xoay người lên ngựa, rồi cũng ra roi giục ngựa rời đi.

A Lộc như bừng tỉnh giấc mơ, vội chạy vào trong phủ la to

“Lão gia, không hay rồi, thiếu phu nhân rời đi, nàng bỏ đi”

Hai gã côn đồ nổi danh nhất Nam Hóa thành, thấy một tiểu cô nương xuất hiện liền tiến lên trêu ghẹo.

“A”, Tần Quang hai mắt sáng ngời, cười cười tiến lên hỏi “ tiểu mỹ nhân thật lạ mặt, lần đầu tiên đến Nam Hóa thành sao?”

“Tìm người thân hay là bằng hữu?”, Ngụy Lương cũng không muốn thua kém huynh đệ, vội vàng lên tiếng, còn đề cử mình với mỹ nhân “ trong vòng mười dặm trong ngoài Nam Hóa thành, không có ai rành hơn so với huynh đệ bọn ta, muốn đi chỗ nào cứ nói, các ca ca sẽ dẫn đường cho người”

Đến gần mới thấy cô nương một tay nắm cương ngựa, đứng bần thần ở ngã tư đường chẳng những đang bần khoản không biết đi đâu mà hốc mắt còn hồng hồng.

Thấy thế, Tần Quang cùng Ngụy Lương trong lòng mừng rỡ.

Nhân lúc chấy nhà mà đi hỏi của là chuyện bọn họ rành nhất, một thanh xuân nữ tử tinh thần ủ rũ, còn có cái gì dễ khi dễ hơn nữa chứ?

“Làm sao vậy? có chuyện gì mà thương tâm, cứ nói với các ca ca”, Tần Quang nói xong, cánh tay phải làm như tự nhiên mà khoác lên vai tiểu cô nương.

Còn chưa chạm tới nhuyễn ngọc ôn hương thì tay đã bị đau nhức vô cùng, tiếp theo Tần Quang cả người bay lên, kêu la thảm thiết.

Ngụy Lương hoảng sợ.

Sự việc diễn ra đột ngột, huống chi đại cô nương không nhìn thấy có nhúc nhích, chỉ có tay trái vung lên một cái đã hạ đo ván Tần Quang.

Ngụy Lương căn bản không thấy rõ là chuyện gì xảy ra, chỉ biết là huynh đệ hấn giống như con điều đứt dây, văng ra thật xa rồi rơi xuống, dọa hấn đứng tim.

“Người?” Ngụy Lương nhìn mỹ nhân như hoa như ngọc kia, lại nhìn Tần Quang đang nằm rên la, thử tìm một điểm gì đó có thể giải thích hợp lý.

“Chơi vui sao?”

Câu hỏi vang lên, hơn nữa âm thanh rất nhỏ lại có chút mơ hồ, có vẻ không rõ ràng làm hại Ngụy Lương hết nhìn trái lại sang phải, chẳng lẽ giữa ban ngày ban mặt lại gặp quỷ?

Vội vàng bước tới nâng Tần Quang dậy, nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của mỹ nhân mới phát hiện câu hỏi này xuất phát từ thần sắc dờ dẩn của nàng.

Lúc này lại một lần nữa đánh giá.....

Ngụy Lương nhận thấy đại cô nương này đẹp thì có đẹp, nhưng sắc mặt có gì đó tức giận, đôi mắt tràn đầy oán hận, hơn nữa vừa nhìn đều cảm thấy có chút kỳ lạ. Đây..đây..đây.

Đòi mạng? Sẽ không phải là giữa ban ngày mà gặp quỷ chứ?

“Khi dễ nữ tử lạc đường là chuyện vui vẻ lắm sao?”, mỹ nhân mở miệng khinh bỉ hỏi, khuôn mặt lạnh lùng mang theo sự tàn khốc.

“Cách Lão Tử, người dám đánh ta?” Tần Quang giận dữ công tâm, cũng không suy nghĩ nhiều như Ngụy Lương, xác định chính cô nương này ra tay, lúc này lại nói những lời khiêu khích, hấn liền xông về phía trước đánh tới.

Nữ tử liền thối lui hai bước, lúc này Ngụy Lương cũng đồng thời cảnh báo.

“A, a, a..... Quang.....” còn chưa nói xong thì đã thấy Tần Quang bị đánh bay ra...

Nhưng lần này Ngụy Lương có thể thấy thân thủ của nàng lưu loát, nhanh nhẹn, tay trái vung lên đã hóa giải một quyền của Tần Quang, tiếp theo tay phải lại ra quyền như hoa trôi nước chảy mà đánh cho Tần Quang trọng thương, làm cho hấn cả người bay ra rồi nằm bẹp xuống đường.

Là võ công, nữ nhân này có võ công.

Nhóm người bán hàng quanh đó thấy chuyện không hay liền sợ tới mức bỏ chạy hết, Ngụy Lương cũng hiểu được, xác định nữ nhân trước mắt là người chứ không phải quỷ, điều này làm cho hấn càng lo lắng nhiều hơn.

“Hỗn đản, người còn không lên?”, Tần Quang ôm bụng, hướng về phía Ngụy Lương đang sững sờ rống to.

Trong hai người, Ngụy Lương luôn là kẻ có đầu óc hơn, nếu biết đối phương có võ công, hấn cũng sẽ không ngốc đến mức tay không xông lên, may mà bên cạnh đang có xây dựng, có thể lợi dụng vật liệu làm vũ khí, lập tức không nói hai lời, cầm lấy hai khúc gỗ, rồi hùng hùng hổ hổ xông tới.

Đây chính là chuyện không thể không liều mình.

Đạo lý đơn giản, mấy người bán hàng rong mặc dù giải tán nhưng vẫn nán lại ở góc xa để hóng chuyện.

Hôm nay nếu bọn họ bị nữ nhân này đánh bại thì làm sao có thể ở Nam Hóa thành tiếp tục quậy phá? Sự tình liên quan đến mặt mũi bọn họ, liền bắt chập chuyện có đánh nữ nhân hay không, đánh bại nàng trước rồi nói sau, nói sau...

Ngụy Lương vung hai khúc cây lên, hung hăng xông tới, còn chưa hiểu tại sao thì hai khúc cây đã chuyển sang nằm trên tay nàng.

Hấn sợ hãi, nhưng còn chưa có thời gian để phản ứng thì khúc cây trên tay nữ sát tinh kia vung lên, tựa như lão nương đang giáo huấn đứa nhỏ, từng phát, từng phát đánh xuống người hấn...

“dám khi dễ nữ nhân, dạy cho người bài học, nữ nhân không phải muốn khi dễ là khi dễ”

Ngụy Lương đau đến kêu cha gọi mẹ, chỉ có thể cầu xin ” nữ hiệp tha mạng, tha mạng a!”

Tần Quang ở bên cạnh chịu đựng đau đớn cũng linh quang chợt lóe, nhìn thấy gánh củ ở bên cạnh liền xem như bùa cứu mạng, không chút nghĩ ngợi dùng hết khí lực ra sức ném về phía nữ sát tinh đang đánh Ngụy Lương.

Dây thừng bó củ giữa không trung chợt đứt, làm cho cây củ đều rơi xuống người nàng, chỉ thấy thân hình yếu đuối kia như bướm bướm đang múa, thân hình loang lóang bay lên, thoáng chốc đã tiếp đỡ được hết các cành củ kia.

Danh hào là du côn nhất Nam Hóa thành cũng không phải là giả, Tần Quang cùng Ngụy Lương giỏi nhất là đánh lộn, tiếp theo cây củ là đồ ăn, là trái cây, là những gì mà mấy người bán hàng rong không kịp mang theo đều bị bọn chúng sử dụng làm vũ khí ném về phía nàng, ngay cả mấy cái lòn nhót gà cũng không bỏ qua.

Nhất thời nào là đồ ăn, củ cải, đào, lê, táo cùng gà bay tán loạn khắp nơi làm thành một trận hỗn độn.

Một con dao giết heo còn dính máu, xen lẫn với các thứ kia phá không bay tới...

Huyen nao qua đi, bốn phía lại trở nên yên tĩnh, hiu quạnh.

Đặc biệt ở chỗ mới trước đây còn nao loạn, ồn ào giờ chỉ còn lại âm thanh rên rỉ vì đau cằn làm cho không khí thêm xơ xác, tiêu điều.

Đối với Tần Quang cùng Ngụy Lương mà nói, xưa nay lộn hành ở Nam Hóa thành đã quen, trận này dùng đến dao giết heo cùng với dao cắt dưa hấu giờ chỉ có thể dùng từ xơ xác, tiêu điều để hình dung.

Thật nguy hiểm nhưng thật ra mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Gà đang bay trên không trung còn chưa rơi xuống đất...

Giống như tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân có một kết cục hoàn mỹ, một trận gió thổi đến, đem gà cùng các thứ thổi bay qua một bên, cùng lúc hiện ra một nam nhân như trích tiên từ trên trời giáng xuống.

Mấy người trốn đằng xa nhìn xem đều ngây người, đặc biệt là các đại thẩm, cô nương...người thì ôm tâm, kẻ thì che miệng.

Bọn họ hoàn toàn không thể tin được, những chuyện trong các hí khúc lại có thể thành sự thật, có người trong lúc nguy cấp mà xuất hiện cứu người, lại là một nam nhân tuấn mỹ, còn dao quang kiếm ảnh của hắc...Được rồi, dao giết heo cùng dao mổ dưa hấu thật không xứng tầm nhưng dù sao cũng là hung khí có thể đả thương người a!

Nhưng tiểu lang quân này vừa xuất hiện, chiết phiến trong tay đã đánh rơi hai hung khí kia, sau đó còn phóng ra hai cước, lập tức làm cho Tần Quang cùng Ngụy Lương ngã xuống đất không dậy nổi, chỉ có thể nằm đó kêu la.

Thật an minh thần võ, lại còn khí thế bức người.

Thế nhưng giai nhân xinh đẹp cũng không có thể hiện sự vui mừng, thậm chí biểu tình còn giống như là giật mình, đúng là giật mình, sao có thể?

“Người.....” nữ nhân vật chính xinh đẹp đã mở miệng, nhưng chỉ có một từ.

Tuấn lang quân chỉ nhìn nàng, dùng ánh mắt u buồn nhìn nàng chăm chú.

Ánh mắt hai người cứ giằng co như vậy, không nói một câu.

Không có tiếng động làm cho nhóm đại thẩm, cô nương càng thêm tò mò.

Đây là tình huống gì? Rốt cuộc là có chuyện gì?

5. Chương 5

Kim Bình đến đây?

Cho dù bị sét đánh trúng cũng không làm Mai Hoa khiếp sợ như vậy.

Nàng cũng đã nghĩ đó là ảo giác, hơn nữa rất khó để không nghĩ như vậy.

Dù sao..... Kim Thố đã trốn nhà rồi đi, đó là muội muội bảo bối của Kim Bình nha, thời điểm này hẳn lẽ ra phải tập trung để tìm kiếm muội muội bỏ trốn mới phải.

Huống chi, lưu lạc giang hồ cũng mới đến thành trấn thứ hai, một khắc trước nàng còn cảm thấy thiên hạ to lớn nhưng không có chỗ ình dung thân, đối với tương lai mờ mịt vẫn còn rất mơ hồ, không biết nên đi đường nào...

Còn đang cảm xúc thì xuất hiện hai tên côn đồ, làm cho nàng có cơ hội động tay động chân, giải tỏa nỗi uất ức trong lòng, không ngờ...Kim Bình lại xuất hiện.

Chuyện không có khả năng vậy mà lại xảy ra, cũng khó trách phản ứng đầu tiên của Mai Hoa nghĩ rằng đó là ảo giác, cho rằng nàng vì quá nhớ hắn mà sinh ra ảo giác.

“Vì sao?” Cuối cùng, Kim Bình đã mở miệng, bởi vì hiểu rằng nếu hai người cứ im lặng nhìn nhau thì vĩnh viễn sẽ không có được đáp án hắn muốn biết.

Vấn đề này làm cho Mai Hoa phục hồi lý trí, làm nàng nhớ rõ nguyên nhân bỏ đi, trong lòng lại cảm thấy đau.

“Người không nên ở đây”, nàng nói xong, lảng tránh ánh mắt của hắn, không muốn lại cùng nhau giằng co.

Mai Hoa cố gắng thể hiện ý chí cùng quyết tâm không lưu luyến, nhưng đáng tiếc lòng của nàng không nghĩ như vậy, hai người xa nhau mười tám ngày, bốn canh giờ, hai khắc, có phải hắn ốm đi nhiều không?

Ý nghĩ đó xâm chiếm tâm trí nàng, làm cho nàng dù miệng nói cứng nhưng vẫn cảm thấy chột dạ.

Đối mặt với thái độ lảng tránh của nàng, bộ dáng Kim Bình chẳng những bình tĩnh mà còn rất bình tĩnh.

“Đây rốt cuộc là vì sao?” Hắn hỏi.

Bởi vì để ở trong lòng, nên tổn thương đến tận đáy lòng.

Với sự tình phát sinh trước đó, Kim Bình đã tra ra manh mối của muội muội Kim Thố, ngàn dặm tìm tới vùng rừng núi hoang vắng để đem người trở về.

Không ngờ chuyện ngoài ý muốn liên tục xảy ra, đầu tiên là Hoắc Tây Du là huynh đệ từ nhỏ tới giờ lại phản bội hắn, dùng chiêu tiểu nhân, cứ như vậy ở trước mặt hắn mà bắt muội muội của hắn mang đi.

Sự phản bội xảy ra đột ngột, hắn còn chưa kịp thích ứng, ông trời cũng không cho hắn cơ hội đuổi theo vì người làm trong nhà đến báo thê tử của hắn cũng bỏ nhà rời đi.

Hắn rốt cuộc là làm sai cái gì?

Đầu tiên là muội muội, sau lại tới thê tử, Kim Bình không hiểu, hắn rốt cuộc là làm sai chuyện gì? Vì sao chuyện bỏ nhà trốn đi liên tiếp xảy ra?

Tìm ra rồi lại đánh mất Kim Thố, mặc dù đã nhờ Quản Tam Quốc tìm người nhưng muốn tìm được manh mối cũng phải mất một khoản thời gian, mà lúc này, nhờ cậy hắn tìm tin tức không chỉ có Kim Thố mà còn là tiểu thê tử Mai Hoa của hắn.

Trong bất hạnh lại gặp may, Quản Tam Quốc xuất thân võ lâm thế gia, giao hảo với cả hai phái hắc bạch nên tin tức rất linh thông, hắn rất nhanh đã tìm ra manh mối của Mai Hoa.

Ngày đêm lên đường, cuối cùng cũng tìm được người ở đây.

Bôn ba vất vả như vậy, cũng không phải nói hai ba câu là xong, hắn muốn có một lời giải thích rõ ràng, đây là nàng thiếu hắn, là nàng thiếu hắn.

Đối mặt với sự kiên trì của hân, Mai Hoa cũng dần lấy lại tinh thần cũng bắt đầu hiểu câu hỏi của hân.

Khi đã rất tỉnh táo, Mai Hoa cố gắng dùng từ cẩn thận để không làm tổn thương hân ” duyên phận chúng ta đã hết, tự rồi lại tan đi”

“Ai nói ?” Kim Bình nheo lại mắt, cố che dấu hơi thở tràn đầy bất mãn.

Mai Hoa nhin không được thở dài một hơi ” chuyện rõ ràng như vậy, cần gì phải ai nói”

“Là rõ ràng cái gì”, Kim Bình không muốn tức giận, dù sao người trước mắt cũng là người mà hân yêu thương nhất nhưng cũng vì thế làm cho lý trí hân tán loạn, âm điệu nhin không được mà cao lên, chất vấn ” ta đối với người không tốt? làm cho người bị ủy khuất?”

Mai Hoa không thể trả lời hân.

Nói hân đối xử với nàng không tốt hay là mình có gì bị ủy khuất thì giống như không phải như vậy.

Nhưng thực sự làm cho nàng rối cuộc không chịu đựng được nữa, quả thật cũng chính vì hân đối với nàng không tốt, vĩnh viễn bị xếp ở vị trí thứ hai làm cho nàng cảm thấy ủy khuất.

Chuyện này, muốn nàng nói thế nào? Nàng có thể nói thẳng ra sao?

Nói ra, không phải sẽ cho nàng nhỏ nhen sao?

“Người không rõ.” Cuối cùng, Mai Hoa chỉ có thể thở dài.

Mấy ngày liền bôn ba, nhiều ngày chưa từng chớp mắt Kim Bình chỉ cảm thấy trước mắt hôn mê choáng váng, nhưng sự tình trọng đại, thể lực dù đã cạn kiệt hân cũng cố gắng chống đỡ...

“Đều đi tìm chết đi!”

Tiếng hét đầy tức giận vang lên cùng lúc đó là tiếng sắc bén xé gió lao tới.

Mai Hoa phản ứng cực nhanh, đẩy Kim Bình ra nhưng vẫn chậm một bước.

Kim Bình là mục tiêu được nàng đẩy ra làm ùi tên chệch hướng, trúng vào cánh tay hân, máu nhuộm đỏ y phục, giống như một đóa huyết hoa nở rộ, đông một tiếng, mũi tên cắm vào cột nhà đối diện.

Tần Quang dùng hết sức bắn ra mũi tên kia, trên mặt bày ra biểu tình tàn nhẫn như muốn tuyên cáo với cư dân Nam Hóa thành rằng Tần Quang hân cũng không phải dễ chọc.

Đáng tiếc không đạt được tác dụng như mong đợi, hân lại bị một cước tràn đầy tức giận của Mai Hoa đá cho hôn mê.

Nàng vẫn là..... Để ý hân, phải không?

Kim Bình thừa nhận hân có sử dụng tâm kế với nàng, hân nhắm mắt lại, trong tiếng kinh hô hoảng hốt của Mai Hoa mà ngã vào lòng nàng.

Cái gì đại trượng phu khí tiết, anh hùng khí khái?

Chờ hân giải quyết xong vấn đề, tìm được thê tử thành công rồi nói sau.

Khụ khụ, khụ khụ khụ..... Khụ khụ khụ khụ khụ.....

Trong không khí tràn ngập mùi huân hương làm an thần, tiếng ho khan làm người nghe cũng đau lòng, làm oa nhi đang ngủ trên giường cũng giật mình bật khóc.

Hai nha hoàn, một người vội vàng mang chén thuốc đến phục vụ vị chủ mẫu đang ho kịch liệt, một người thì luống cuống tay chân lo vớ về tiểu thư đang khóc nỉ non.

“Khụ..... Khụ khụ..... Bình nhi, khụ..... Người tới.” Thật vất vả mới ngừng ho, thấy nữ nhi được huynh trưởng ôm lấy, phụ nhân lộ ra nụ cười an tâm.

Sinh hạ nữ nhi trong khi đi dã ngoại, tuy rằng bảo vệ được một mạng, lại tưởng như mẹ con bình an nhưng kỳ thật bệnh cũng phát sinh từ lúc đó, đã hơn một năm, cũng tới lúc...

“Sau khi nường mất, người nên...khụ..khụ...khụ...chiều cổ muối muối thật tốt, chiều cổ...khụ..khụ...khụ, chiều cổ muối muối, biết không?”

Đối mặt với sự gỏi gắm này, thiếu niên đang ôm muối muối còn đang bú sữa, sợ hãi không thôi.

Hắn không rõ, nhưng hắn dường như biết trước chuyện sắp sửa xảy ra.

Mẫu thân vốn xinh đẹp của hắn nhưng vì bệnh mà trở nên tiều tụy sau khi dần dò xong lại thở không ra hơi, nhớ tới mấy ngày nay hắn tận tình chăm sóc uội muối thể nào lại yên tâm mà mỉm cười với hắn.

Kế tiếp, mẫu thân sẽ ca ngợi hắn biểu hiện thật tốt, đưa tay vỗ vỗ vào ngực, rồi sẽ nhấc hắn một lần nữa nên chiều cổ uội muối.

Tiếp theo sẽ lại là một trận ho khan kinh thiên động địa, trong tiếng ho, mẫu thân sẽ nôn ra máu, có khi còn bắn tung tóe lên người hắn, mẫu thân dùng sức nắm lấy cánh tay hắn, hơi thở mong manh muốn hắn hứa hẹn sẽ chăm sóc tốt uội muối.

Mỗi một bước, mỗi một chuyện, thiếu niên đều dự đoán được.

Hắn biết không nên ưng thuận, bởi vì chỉ cần hắn đáp ứng, mẫu thân sẽ không cố chống chọi nữa mà sẽ buông xuôi, rồi bỏ hắn mà đi. Nhưng đối mặt với sự tín nhiệm của mẫu thân, hắn vẫn đáp ứng, hứa hẹn rồi lại cảm nhận sự sợ hãi vì sinh tử chia lìa...

Lại một lần nữa?

Làm sao có thể là lại một lần nữa?

A! Đúng rồi, là mộng! Hắn đã nằm mộng vô số lần.....

Kim Bình từ từ tỉnh lại, hiểu rằng mình vừa mới nằm mộng..

Chung quanh đều là xa lạ, đại để là đang ở trong khách sạn...Mai Hoa!

chuyển tỉnh, ở trong mộng hắn tỉnh ngộ đến chính mình đang ở chỉ

Nghĩ đến thê tử hắn để thư lại rồi rời đi, Kim Bình vội ngồi dậy, nhưng trong phòng chỉ có một mình hắn, lo sợ, hắn vội vàng xuống giường đi tìm người thì nghe tiếng nói vọng tới

“Đại phu, thật sự không thành vấn đề sao?” Ngoài cửa, âm thanh của Mai Hoa rất lo lắng, hỏi đi hỏi lại đại phu ” nếu chỉ là ngoại thương thì sao lâu vậy mà vẫn chưa tỉnh?”

“Vị phu nhân này, không phải hôm qua lão phu đã nói với người rồi sao, tưởng công người là bị ngoại thương, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là được, chẳng qua do một nhọc quá độ mà dẫn đến suy nhược cơ thể, ta đã kê thuốc an thần cho hắn ngủ một giấc”

“Nhưng đã ngủ lâu lắm rồi mà? Người có nên xem lại một chút, có phải là trúng độc gì hay không? ta nghe người ta nói kẻ tiểu nhân sẽ bôi thuốc độc lên tên”

Vừa nói chuyện, vừa đẩy cửa bước vào, lại thấy Kim Bình vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn đại phu

“nhìn xem, không phải đã tỉnh rồi sao?”

Mai Hoa nhìn Kim Bình đang cười ôn hòa, có chút xấu hổ, cũng có chút ngượng ngùng, trong khoảnh thời gian ngắn không biết nên làm gì cho phải.

Từ khi hắn bị thương, nàng luôn lo lắng cho hắn, không còn nghĩ tới vấn đề của hai người, cho đến lúc này nàng mới nghĩ tới vấn đề cần phải đối mặt, trong lúc này thật có chút bối rối.

Cũng may có lão đại phu ở đây cũng làm giảm bớt cục diện xấu hổ, Mai Hoa giả chết, làm như không có việc gì, còn tích cực hỗ trợ đại phu bôi thuốc cho Kim Bình.

Nhưng...sau đó thì sao?

Đại phu chẩn bệnh xong vội rời đi, kiên trì không cho nàng tiễn khách, thậm chí còn đóng cửa phòng giúp Mai Hoa, làm cho nàng dù không muốn cũng phải đối diện với sự thật.

Nhìn chằm chằm cánh cửa đã bị đóng lại, Mai Hoa chậm chạp không dám xoay người lại.

Nhìn chằm chằm trước mắt bị quan thượng ván cửa, Mai Hoa chậm chạp không dám xoay người lại.

Cũng không phải trốn tránh, Mai Hoa không muốn trốn tránh, nàng chính là do dự mà thôi.

Thật sự không nghĩ tới Kim Bình sẽ đến tìm nàng, lại nhanh chóng xuất hiện như vậy làm cho nàng không biết nên đối mặt hần như thế nào.

Đáng giận! Rốt cuộc nên bắt đầu từ đâu?

Trong lòng Mai Hoa rất bối rối, trong phòng không tiếng động, Kim Bình nhìn nàng do dự cùng chần chờ.

Sau khi nghỉ ngơi, không còn lao lực quá độ về thể xác lẫn tinh thần, suy nghĩ của Kim Bình cũng minh mẫn hơn, vả lại nhân quả ở ngay trước mắt làm cho lòng hần thêm kiên định, làm cho hần rất nhanh ổn định suy nghĩ của mình.

“Tiểu Hoa. ” Hần gọi nàng, phá vỡ không khí trầm mặc.

“Ân.” Mai Hoa vẫn nhìn cánh cửa, trả lời.

“Bôn ba trên đường thời gian qua, người ăn ngủ có ngon không?”, Kim Bình lại hỏi.

Mai Hoa nghĩ nàng nghe lầm.

Bình thường mà nói, hần chắc chắn sẽ tiếp tục chất vấn sự việc kia, sẽ hỏi nguyên nhân nàng bỏ nhà ra đi, làm sao có thể hỏi nàng ăn có ngon không, ngủ có đủ giấc không?

Mai Hoa còn chưa có phản ứng, Kim Bình lại nói ” trên đường bôn ba, người lại không ở bên cạnh cho nên ta ăn không vô, ngủ cũng không ngon..”

Tiếp theo là một tiếng thở dài thỏa mãn, rồi Mai Hoa thấy mình rơi vào vòng tay ấm áp của Kim Bình, được hần ôm vào lòng.

“Ta nhớ người”

Hơi thở nóng ấm của hần phả vào tai Mai Hoa, lời nói ôn nhu của hần truyền một đường từ tai đến tim của nàng, làm cho Mai Hoa run rẩy, súyt chút nữa chân cũng đứng không vững.

Phạm quy!

Hần đây là phạm quy a!

Mai Hoa trong lòng buồn bực hần dùng chiêu này đối phó nàng, cố tình làm ra vẻ ôn nhu, làm cho nàng vô lực cũng vô pháp chống đỡ, đáng giận.

Kim Bình quả thật lúc đầu là dùng tâm kế, cho đến khi ôm nàng vào lòng, cảm nhận được thân hình mềm mại của nàng, mùi hương của nàng, xác định nàng trốn không thoát, hần mới đi vào vấn đề chính ” Tiểu Hoa, người buồn vì ta quá yêu thương muội muội đúng không?”

Không có cách nào trả lời hần, bởi vì trả lời cũng là thừa nhận lòng dạ nàng hẹp hòi, nhưng điều hần hỏi cũng không phải là không đúng, nàng nên làm gì?

Đáng tiếc thân hình cứng lại trong nháy mắt đã bán đứng nàng, Kim Bình trong lòng tràn đầy thương tiếc, nhẹ hôn lên môi nàng, thành tâm nói ” thực xin lỗi, là ta không tốt, không nghĩ đến cảm nghĩ của người”

Nếu để ý ngay từ đầu, hần sẽ không hành động lỗ mãng.

Từ sau khi hần bị Hoắc Tây Du phải tội, truy tìm muội muội thất bại, lại thêm chuyện thê tử rời nhà bỏ đi, hần vốn muốn xử lý tốt cả hai chuyện.

Nhưng có người so với hần còn gấp hơn.

Đầu tiên là cha hần.

Hắn từ nơi rừng núi hoang vu vội trở về nhà để tìm hiểu sự tình, vừa vào cửa còn chưa đến đại sảnh, cha hắn đã vội đến, mừng hắn đại trưởng phu không thể tề gia thì nói chỉ tới chuyện tạo thành sự nghiệp, lại nói hắn không biết yêu thương thế tử...

Hắn tìm đến tiêu cục của Quân gia, muốn nhờ Quân Tam Quốc giúp đỡ thì lại bị tình cảnh tương tự, hắn còn chưa bước chân vào phòng, Quân Tam Quốc đã chạy ra tiếp đón, sau đó là nhắc đi nhắc lại đạo lý phu thê, tình nghĩa vợ chồng, còn không cho hắn có cơ hội mở miệng cảm ơn vì đã cung cấp thông tin của Mai Hoa.

Có làm không, lão cha hắn thì không nói đi, ngay cả Quân Tam Quốc cũng muốn giáo huấn hắn chuyện vợ chồng?

Vì Mai Hoa, Kim Bình hắn nhận.

Mà tổng hợp lời của hai người này thì Kim Bình hiểu được trọng tâm vấn đề, nguyên nhân chính là do hắn quá yêu thương muội muội Kim Thố.

Mà phản ứng hiện tại của Mai Hoa càng khẳng định điều này, làm cho Kim Bình không thể không tỉnh lại. Trước đây hắn đã quá sơ suất.

“Thực xin lỗi, nhìn người bình thường cũng rất thương yêu Tiểu Thố, ta vẫn cho là người cũng giống ta, không ngờ lại xem nhẹ cảm nghĩ của người”, Kim Bình thành thật nhận lỗi.

Nghe hắn nói như vậy, Mai Hoa cũng không vui sướng, ngược lại, nàng thấy có gì đó không đúng.

Hắn thật sự hiểu sao?

Nàng không muốn hoài nghi hắn, nhưng hai năm sống chung, nhìn hắn đối xử với muội muội, nàng thật sự rất khó tin hắn đột nhiên lại hiểu hết mọi chuyện, biết sự bảo hộ muội muội quá mức của hắn sẽ làm tổn thương lòng của nàng.

“Người bị cha và đại sư huynh mắng phải không?”, Mai Hoa hợp lý đoán.

“Bọn họ có niệm một hồi”, Kim Bình thành thật trả lời.

Mai Hoa trầm mặc, đủ loại suy nghĩ nổi lên, nàng bật thốt ra ” kỳ thật người không cần miễn cưỡng”

“Miễn cưỡng?” Tuy rằng không hiểu nhưng Kim Bình thật cao hứng khi nàng lên tiếng, còn tốt hơn là nàng cự tuyệt không nói, ít nhất hắn có thể biết nàng suy nghĩ cái gì.

Mai Hoa chần chờ một lúc, nhưng nghĩ lại tốt nhất nên nói rõ ràng.

Nói rõ ràng mọi chuyện, không chỉ làm cho đối phương hiểu rõ vấn đề mà chính mình cũng thoải mái hơn.

“Ta kỳ thật không trách người.” trong đầu đã quyết định, Mai Hoa xoay người tránh cái ôm của hắn, đối mặt hắn nói ” ngay từ đầu, đại sư huynh đã nói với ta”

Nhưng mà, lúc này nghe nàng nói, Kim Bình mới biết có chuyện này.

“Khi đó hắn từng đề cập qua chuyện người rất yêu thương muội muội, là do ta đánh giá cao bản thân, không để ý đến lời hắn nói, nghĩ mình có thể thay đổi người, nghĩ mình quan trọng hơn tình cảm huynh muội, nghĩ đến...”, nhớ lại những gì mình nghĩ thật quá ngu xuẩn, Mai Hoa cười khổ ” nghĩ mình là người quan trọng nhất đối với người”

“Người là như vậy.” Kim Bình chưa từng hoài nghi quá điểm này.

Mai Hoa cúi đầu nhìn hắn, không nghĩ phẩm bác liên bởi vì lời nói ra người sau đó bị tổn thương cũng chỉ là nàng.

“Có lẽ là ta biểu đạt không tốt, nhưng người nhất định phải tin tưởng, người là người, Tiểu Thố là Tiểu Thố, các người với ta mà nói đều quan trọng như nhau”, Kim Bình khẳng định

“Cũng không cần phải tỏ vẻ”, Mai Hoa cảm thấy hắn hiểu lầm trầm trọng, bất đắc dĩ nói ” hành vi thường ngày của người đã chứng minh tất cả”

Thấy hần còn chưa hiểu, Mai Hoa lại thở dài.

“Từ khi ta gả cho người đến giờ, khó có dịp được xuất môn, dọc đường đi, người người quan tâm trước nhất là ai? Tiểu Thổ muối tử, mặc kệ là giới thiệu cảnh quan hay đến tửu lầu trà quán nổi danh dùng cơm, ăn món gì, uống trà gì, người đầu tiên người hỏi ý kiến vĩnh viễn đều là muối muối”

Dù sao đã nói thì nói cho hết luôn.

“Đi lễ Phật, người vì bận công việc nên ta mang muối tử cùng đi, trước khi xuất môn người luôn dặn đi dặn lại ta phải chú ý nhiều cho Tiểu Thổ, ngay cả khi người xa nhà thì việc người dặn dò đầu tiên và nhiều nhất cũng liên quan tới Tiểu Thổ?”

Đối mặt với vấn đề này, Kim Bình không có biện pháp trả lời.

“Tiểu Thổ quả thật rất đáng yêu, không cần người lo lắng ta cũng sẽ chiều cổ nàng, bởi vì ta vẫn coi nàng như muối muối của mình, nhưng cho tới giờ người vẫn không an tâm, chỉ cần là chuyện của nàng, người vẫn luôn khẩn trương, lo lắng...Chỉ cần một lần, một lần là tốt rồi cũng chưa từng cảm nhận được người đối với ta cũng như vậy, người cũng chưa từng đem ta để trong lòng như vậy”, nghĩ tới, Mai Hoa không thể không đau lòng.

Bởi vì quá yêu cho nên có chút hận!

“Ta không nghĩ như vậy, nhưng ta nhịn không được nếu muốn..... Ta không phải bà vú, cũng không phải hộ vệ, nếu người thành thân chính là hy vọng có người giúp người bảo hộ Tiểu Thổ muối tử, vậy người nên cưới một võ sư hay một bà vú, không nên là ta, người không nên cưới ta”

Nói một hơi xong, Mai Hoa quật cường đưa tay lên mặt ra sức lau, giống như là chùi đi thứ dơ bẩn gì đó chứ không phải là nước mắt.

Thấy nàng quật cường, cứng rắn ra vẻ không có việc gì, trái tim Kim Bình ngoài trừ thương thì tràn đầy còn là tâm trạng rối bời...

Hần làm sao có thể thất bại như vậy? làm sao có thể?

Hơn hai năm sống chung, dù không cố ý nhưng hần đã làm cho Tiểu Hoa nhi của hần chịu nhiều ủy khuất như vậy.

Nàng nói, tất cả đều là sự thật.

Mỗi một chuyện, mỗi một việc đã xảy ra, cho đến khi nàng nói tới hần mới giật mình nhận ra chính mình tự cho là đúng, làm sao có thể xem nàng thông minh, dũng cảm, tự tin cùng võ nghệ cao cường thành chuyện đương nhiên?

Nàng là thê tử của hần, là người Kim Bình hần nên che chở, yêu thương, lạc quan, tự tin, thông minh, thậm chí là võ nghệ cao cường của nàng là sự đặc biệt, là ưu điểm hần luôn yêu thích ở nàng. Nhưng tất cả không hề đương nhiên, nàng cũng không phải là công cụ của người khác, không phải.

“Trước kia tại sao không nói với ta?”, Kim Bình khẽ vuốt nước mắt của nàng, không thể bình ổn nội tâm đang ầm ầm đau.

Mai Hoa cảm thấy không nên nói lời, nếu là chuyện gì to tát thì còn nói, đằng này chỉ là những chuyện tưởng chừng như nhỏ như lông gà vỏ tỏi, nàng có thể nói sao?

“Thực xin lỗi.” Kim Bình chỉ có thể nói như vậy: “Tiểu Hoa, thực xin lỗi.”

Đối mặt với lời xin lỗi của hần, Mai Hoa chỉ cảm thấy đau lòng.

“Người không cần giải thích với ta”, sự thật tuy rằng làm đau lòng người, nhưng làm người phải đối mặt với thực tế, Mai Hoa cố nén sự thương tâm nói ” là ta không hiểu rõ lại vọng tưởng mình có thể thay đổi hết thấy, trước giờ tình cảm huynh muội các người gắn bó như tay chân, làm sao có thể vì ta mà thay đổi? Cho nên thật ra không phải người sai, người không cần miễn cưỡng bản thân, nhận lỗi về mình”

Kim Bình lắc đầu, sửa lại lời nàng ” là ta làm cho người có cảm giác bị lợi dụng, là do ta sai”

Không cho nàng có cơ hội phản bác, Kim Bình lại tiến lên ôm nàng vào lòng.

Mai Hoa chỉ nghe hắn nói: “Là ta không tốt, làm cho người bị ủy khuất, ta không dám cầu xin người tha thứ, làm như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng... Nếu thực sự chỉ lợi dụng người, không để người trong lòng, ta làm sao bỏ mặc việc Kim Thổ chưa rõ tung tích mà đi tìm người trước?”

6. Chương 6

Hắn nói.....manh mối của Kim Thổ đều bị mất hết, đến nay chưa rõ tung tích.

Hắn nói..... Nếu không để nàng ở trong lòng, sao hắn lại ngày đêm bồn ba tìm tới đây để mang nàng về nhà?

Hắn còn nói....Rằng còn có khi cần trúng lười, trên đời này làm gì có vợ chồng nào không có tranh cãi với nhau? Có việc gì nên nói thẳng, cùng nhau giải quyết.

Hắn còn nói.....con người không phải thánh nhân, không thể nào hoàn hảo, nếu phạm sai lầm mà biết hối cải thì nên ột cơ hội để làm lại.

Cuối cùng hắn nói..... Nếu công bằng, đã cho hắn biết hắn không tốt ở điểm nào thì có phải nên cho nhau một cơ hội để làm lại từ đầu hay không?

Hai người yêu nhau, không nên vì một chuyện hiểu lầm mà đánh mất nhau.Hắn nói như vậy.

Yêu nhau, hắn dùng là dùng từ “Yêu nhau”.

Mai Hoa cảm thấy mình không nên nhân nhượng nhưng nàng không kháng cự đề nghị của hắn được, cũng vì cách dùng từ của hắn mà nàng mềm lòng...Yêu nhau, không chỉ là nàng đơn phương yêu hắn, để hắn ở trong lòng mà hắn cũng vậy. Bọn họ yêu nhau.

Tuy rằng vẫn còn nhiều do dự nhưng hắn đã thực sự đến đây, bỏ qua chuyện của Kim Thổ, ngày đêm vội vã đi tìm nàng, hắn thật sự đem nàng để trong lòng.

Điều này làm cho Mai Hoa làm sao có thể kiên trì quyết tâm rời khỏi hắn?

Hơn nữa Kim Bình rất hiểu đạo lý rèn sắt khi còn nóng, thấy nàng dao động liền vội vàng lấy ra thư hưu phu nàng để lại trước khi rời đi, dùng thái độ ôn nhu cùng thành ý cam đoan mình đã biết sai, sau này sẽ thay đổi, sẽ sửa chữa.

Mai Hoa có thể như thế nào?

Đúng là vẫn không bỏ hắn xuống được.

Tâm ý không kiên định lại động tâm, cũng chỉ có thể yên lặng để mặc hắn xé thư hưu phu, mang theo hi vọng cùng hắn nói lại tình xưa.

Hai người lại bắt đầu một lần nữa, một lần nữa bắt đầu.

Mai Hoa lúc này hiểu được cái gọi là tiểu biệt thắng tân hôn.

Bởi vì trải qua phong ba, tương công của nàng thực sự biết mình có vấn đề và thay đổi, từ lúc dừng lại ở Nam Hóa thành dưỡng thương, trừ bỏ một lần tìm đến Thượng Tín cục để tìm hiểu tin tức của gia đình và Quân Tam Quốc, thời gian còn lại đều cùng nàng đi dạo chơi chung quanh.

Đời khi thương thế của hắn tốt hơn, bọn họ sẽ đi nhiều nơi hơn, hơn nữa có hắn cùng nàng, mặc kệ là đi đâu, chỉ cần có hắn cùng nàng.

Không đi trà lâu nghe hí khúc thì là thưởng thức đặc sản nổi tiếng của Nam Hóa thành, chuyện gì cũng là hai người cùng nhau trải qua.

Trong quá khứ chưa từng có chuyện này.

Mai Hoa lúc này mới cảm thấy bước vào cuộc sống tân hôn, cái cảm giác tương thân tương ái làm cho nàng thực sự tin tưởng đối với cái gọi là ” bắt đầu một lần nữa”.

Cảm giác hạnh phúc bao trùm lấy nàng mà trước giờ chưa từng có được, làm cho vui vẻ, hạnh phúc vô cùng.

Cuộc sống vợ chồng yêu thương nhau luôn là giấc mộng của nàng, không có muội muội cần phải quan tâm, không có việc kinh doanh của gia tộc, trong mắt hần, trong lòng hần chỉ có nàng. Nghĩ đến lại làm cho đầy lòng nàng tràn đầy vui sướng.

Đương nhiên cũng không phải hoàn toàn không có việc gì.

Mai Hoa dù sao cũng là người tập võ, tinh thần võ đạo đã ăn sâu trong tư tưởng nàng, giúp yếu trừ bạo cũng là bản năng, cho nên đối với việc Kim Thổ không rõ tung tích, đừng nói là chính Kim Bình, nàng cũng không yên tâm.

Kim Thổ không có võ công cao cưỡi như nàng, là mộ cô nương trói gà không chặt lại một mình bên ngoài, làm sao không lo, huống chi nàng còn là chị dâu, nếu không chút quan tâm thì rõ ràng là nàng không có lương tâm.

Cho nên Mai Hoa không ngăn cản Kim Bình đi tìm hiểu tin tức, thậm chí còn chủ động hỏi bọn họ có nên sớm quay về không?

Nhưng Kim Bình giống như là thay đổi triệt để, nghe nàng hỏi vậy chẳng những không vội vã phụ họa mà còn suy nghĩ một lúc, còn an ủi nàng đừng quá lo, dù sao Quân Tam Quốc vẫn luôn làm việc cẩn thận, làm người hay xử lý công việc đều đáng tin cậy, nếu đã nhờ hần lo chuyện này thì nên toàn tâm tín nhiệm hần.

Nghe vậy, phản ứng đầu tiên của Mai Hoa là xoa hai má, hoài nghi có phải mình đang nằm mơ không.

Nhưng đó lại là sự thật.

Kim Bình thật sự thử buông tay, không giống như trước kia tập trung toàn bộ sự chú ý lên người muội muội.

Nội tâm Mai Hoa kích động không thôi.

Nhưng...có thể là nguy trang để nàng không rời đi hay không?

Bình tĩnh suy nghĩ lại, Mai Hoa cũng từng nghĩ tới vấn đề này, nhưng trong nhất thời, nàng cũng không thể kết luận được hành vi của Kim Bình lúc này.

Trước mắt chỉ có thể trước quan sát, cũng chỉ có thể trước quan sát quan sát, hơn nữa.....

Một viên đá nhỏ đột nhiên đánh vào cửa phòng của Kim Bình và Mai Hoa ở khách sạn.

“Phốc tê, phốc tê!” âm thanh kỳ quái làm cho Mai Hoa không thể không chú ý.

Quay đầu nhìn về hướng âm thanh, thấy có một bóng người khả nghi đang đứng trong góc phố đối diện.

Mai Hoa cảm thấy cổ quái, nhìn chăm chú thì phát hiện đó là một gã gia phó của Kim phủ, bình thường vẫn giúp việc trong viện của công công (cha chồng), Mai Hoa nhận ra hần nhưng lại không nhớ tên, hình như là A Vượng, A Tài gì đó.

Kim Bình lúc này còn đang hỏi thăm tiểu nhị về những cảnh đẹp trong thành có thể đi du ngoạn, nghĩ rằng trong phủ có chuyện, đang tính đi kêu Kim Bình thì đã thấy gã gia phó vung tay ra hiệu, ý bảo nàng không cần tìm thiếu gia.

Mai Hoa thấy thế càng thêm ngạc nhiên khó hiểu, lại thấy gã gai phó ra hiệu mời nàng sang bên kia...

“Phu quân, ta muốn mua ít đồ ăn vặt, ta đến cửa hàng mút hoa quả đằng trước xem thử nha”, Mai Hoa kêu lên.

Kim Bình nghe vậy liền ngừng nói chuyện, quay sang hỏi nàng ” có cần ta đi cùng người không?”

Lời này làm cho Mai Hoa cảm thấy ngọt ngào.

Hần muốn đi cùng nàng, cho dù chỉ là chuyện nhỏ như đi mua đồ ăn vặt.

Cảm giác ngọt ngào làm cho Mai Hoa nhìn không được cười rạng rỡ nói ” không có việc gì, phu quân cứ lo việc của mình, ta tự đi”

Thấy nàng đã rời khỏi tầm mắt của Kim Bình, gã gia phó liền chạy vội đến, vội vàng nói ” thiếu phu nhân, lão gia công đạo ta có lời muốn nói với người”

“Cha có lời muốn nói với ta”, Mai Hoa có chút ngoài ý muốn.

Chỉ một mình nàng, không muốn cho Kim Bình biết, là chuyện gì mà thần bí như vậy?

“Lão gia công đạo, hy vọng thiếu phu nhân nghĩ biện pháp giữ thiếu gia ở lại, có thể bao lâu thì bao lâu, tốt nhất là qua việc vui của tiểu thư”

Mai Hoa ngẩn người, nghĩ mình nghe lầm.

Kim Thố muốn xuất giá? Với ai?

“Sự việc đột ngột, nhưng lão gia cũng Hoắc gia đã thỏa thuận xong việc hôn nhân, chọn ngày tốt để tiểu thư thành thân cùng Hoắc Tây Du thiếu gia”

Há hốc mồm, Mai Hoa dừng bước

“Với ai?” Nàng hỏi, nghĩ rằng mình nghe lầm.

“Tây Du thiếu gia, là Hoắc gia Tây Du thiếu gia.”

Hoắc Tây Du, người này Mai Hoa kỳ thật cũng nhận biết.

Tuy rằng sau khi nàng cùng Kim Bình thành thân, người này cũng không thường đến nhà chơi nhưng nàng biết hẳn là huynh đệ tốt của Kim Bình, là thiếu gia của Hoắc gia vốn kết nghĩa kim lan cùng Kim gia, lại là một trong Đồng thành tứ thiếu, nghe nói y thuật rất tinh.

Nhưng..... Hoắc Tây Du cùng Kim Thố?

Khi nào thì xảy ra chuyện này? Lúc trước không thấy có chút dấu hiệu nào a!

Mai Hoa nhớ lại từ khi nàng gả vào Kim gia đến đây, hoàn toàn không thấy hai người này có biểu hiện tình cảm gì, làm cho nàng không thể tưởng tượng được hai người lại kết thành đôi, lại sắp thành thân.

Huống chi..... Kim Thố không phải mất tích sao?

Há hốc mồm sau ngay sau đó là khiếp sợ, tiếp theo là nghi vấn, chỉ trong chớp lát, Mai Hoa trải qua đủ loại tâm trạng cũng cực kỳ phấn khích.

“Tiểu thư đã về nhà ?” cuối cùng cũng ổn định tâm trạng, Mai Hoa hỏi.

“Trước mắt còn chưa về đến, nhưng cũng gần trên đường”, gã gia phó kia còn hỏi ” thiếu phu nhân không biết sự tình sao?”

Mai Hoa lắc đầu; Nàng đương nhiên là không biết sự tình!

“Lúc trước thiếu gia vội vàng xuất môn, chính là nghe Dỗan Thủy Hử thiếu gia báo tin nói tiểu thư vô ý rơi xuống núi, may đúng lúc được hẳn và Hoắc thiếu gia cứu, thiếu phu nhân lúc đó không biết là vì sau khi thiếu gia xuất môn, người cũng rời đi, trong phủ liền rối loạn, lão gia liền phái người bảo thiếu gia mau trở về...”

Mai Hoa có chút đã hiểu.

Lúc trước nàng dứt khoát ra đi chính là lúc Dỗan Thủy Hử tới chơi, sau Kim Bình liền vội vàng rời đi.

Ngày đó, Kim Bình vừa mới trở về, nàng nghe nha hoàn thông báo liền nghĩ hẳn nhiều ngày vất vả bên ngoài nên sai người hâm canh bổ, chờ hẳn trở về phòng có thể uống.

Không nghĩ rằng canh nấu xong, đến đến nguội lạnh cũng chẳng thấy bóng dáng Kim Bình đâu, hỏi đến thì mới biết ” Dỗan Thủy Hử thiếu gia vừa tới chơi, nói chuyện với thiếu gia một lát, thiếu gia liền vội vàng đi ra ngoài”

Không biết đây là lần thứ mấy không thấy được người như vậy, từ sau khi Kim Thố rời nhà ra đi đã có mấy ngày nàng không gặp Kim Bình, Mai Hoa cảm thấy nản lòng thối chí cho nên mới hạ quyết tâm, thu thập hành lý rời đi.

Cho tới bây giờ nàng mới biết được, thì ra ngày đó Dỗan Thủy Hử tới chơi là mang theo tin tức của Kim Thố, thì ra..Kim Thố là đi cùng Hoắc Tây Du cho nên mọi người mới tương đối an tâm cho nàng.

Thì ra là thế, thì ra là thế nha!

Nghĩ thông suốt, tâm tình Mai Hoa lại rơi vào phức tạp.

Thì ra vì đã biết tung tích của Kim Thố cho nên Kim Bình mới tìm đến nàng.

“Sau đó, thiếu gia cùng Tam Quốc mới chia ra hai đường...”, gã gia phó không biết thiếu phu nhân đang nghĩ gì, lại tiếp tục giải thích cho thiếu phu nhân hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện ” thiếu gia đi tìm thiếu phu nhân còn Quân thiếu gia thì đi tìm tiểu thư cùng Hoắc Tây Du thiếu gia, cách đây vài ngày, Quân thiếu gia đã tìm được tung tích của tiểu thư cùng Hoắc thiếu gia, nghe nói hắn đã gửi thư báo cho thiếu gia biết, ước chừng là nửa tháng trước”

Mai Hoa vốn là nghe hiểu, nhưng đến chỗ Hoắc Tây Du bắt cóc Kim Thố thì nàng lại không hiểu.

Vì sao Kim Thố cùng Hoắc Tây Du lại xảy ra tình trạng đó?

Nàng rất muốn hỏi cho rõ, nhưng gã gia phó đã mất hai ngày mai phục mới chờ được đến lúc Mai Hoa ở riêng một mình, cho nên lúc này không phải là lúc nói rõ chuyện đó.

“Tuy rằng tiểu thư cùng cô gia tương lai còn chưa trở lại Đồng thành, nhưng lão gia cùng Hoắc lão gia đã bàn bạc xong chuyện hôn nhân này”, gia phó đi thẳng vào trọng điểm “nhưng lại lo lắng thiếu gia sẽ quay về gây náo loạn, cản trở làm hỏng cuộc hôn nhân này cho nên lão gia mới sai tiểu nhân đến truyền lời, muốn thiếu phu nhân giữ chân thiếu gia lại”

“Giấu diếm chuyện này...”, Mai Hoa chần chờ.

Lừa gạt Kim Bình, trực giá nói cho nàng biết là không ổn, rất không ổn.

“Đây là mật hàm lão gia đưa cho thiếu phu nhân, tất cả đều viết bên trong, có thư tín làm tin, chứng tỏ tiểu nhân không nói dối”, gia phó lấy thư tín ra đưa cho nàng.

Mai Hoa cảm thấy phong thư tín kia như là củ khoai lang nóng, vội vàng gấp lại bỏ vào tay áo, cũng không dám coi ngay tại đây.

“Lão gia công đạo, tiểu thư đã đến tuổi lấy chồng, nếu thiếu gia lại can thiệp lần nữa thì chắc cả đời này tiểu thư cũng không thể gả được”, gã gia phó bổ sung thêm.

Mai Hoa không thể phản bác, bởi vì ở phương diện này biểu hiện của Kim Bình thực sự rất kém.

Trước kia cũng không phải không có người tới cửa cầu hôn Kim Thố nhưng Kim Bình đều ngăn cản.

Đủ thứ lý do để cự tuyệt, không phải chê người ta không đủ cao, thì là nhà không có tiền, hoặc là phẩm hạnh không tốt, thậm chí ngay cả việc đọc không nhiều sách, chữ viết khó coi, mắt quá to hay mũi quá nhỏ, cười lên không đẹp...đều là lý do để hất cự tuyệt.

Vấn đề của Kim Bình là hắn cho rằng trong khắp thiên hạ không có ai có thể chiếu cố cho Kim Thố, cho nên đừng nói là làm chậm trễ mà thật muốn tự thân phá hư nhân duyên của Kim Thố cũng là chuyện có thể xảy ra.

“Thiếu phu nhân ngày thường thương yêu tiểu thư như vậy, nhất định cũng không muốn chuyện chung thân đại sự của tiểu thư bị chậm trễ đúng không? Huống chi, tiểu thư một ngày chưa gả đi, thiếu gia liền một ngày không thể buông tay, đối với cuộc sống vợ chồng của hai người cũng ảnh hưởng biết bao,cho nên vì tốt cho tiểu thư cũng là tốt cho thiếu phu nhân cùng thiếu gia, chuyện kết thân nhất định phải giấu thiếu gia”, gia phó thuật lại lời của chủ nhân dặn dò.

“Này.....” Mai Hoa vẻ mặt khó xử.

Quả thật, cho dù không vì Kim Thổ suy nghĩ, cũng vì vợ chồng bọn họ, Kim Thổ xuất giá thì mọi người đều tốt.

Về phương diện khác, nàng yêu thương Kim Thổ thực lòng nên cũng hi vọng nàng tìm được hạnh phúc.

Nhưng chuyện thành thân lớn như vậy lại giấu Kim Bình, Mai Hoa thật lòng cảm thấy không phải là một ý hay.

Chẳng lẽ không ai nghĩ tới khi sự việc bại lộ, Kim Bình sẽ có cảm giác cùng phản ứng như thế nào?

Huống chi....Làm thế nào để giấu? Rốt cuộc là muốn giấu như thế nào?

“Nạp Xuân?”

Vừa nhắc tới, Kim Bình đã xuất hiện, làm cho Mai Hoa cả kinh toát mồ hôi, thì ra gã phó dịch này tên là Nạp Xuân, không phải là Phúc, Lộc, Thọ, Hi, Tài gì gì đó.

Còn chưa bắt đầu giấu diếm mà chuyện đã bại lộ sao?

“Thiếu gia, Nạp Xuân đi tìm người vừa hay lại gặp thiếu phu nhân, đang hỏi người đâu”, thấy thiếu chủ nhân từ xa đi tới, Nạp Xuân vẽ mặt kinh hãi, làm như đúng lúc gặp Mai Hoa mà không phải đã nói chuyện được một lát.

Đối mặt với năng lực ứng biến nhanh nhạy của hắn, Mai Hoa rất sửng sốt, có chút không thích ứng, có thể thấy được vì không để Kim Bình nghi ngờ mà Nạp Xuân đã có sự chuẩn bị sẵn.

“Người sao lại tới đây?”, Kim Bình đi tới, nhú mào.

“Lão gia muốn ta mang cái này đến”, Nạp Xuân nhanh tay lấy một túi nhỏ, hai tay cung kính đưa lên.

“Cái gì đây?”, Kim Bình hỏi nhưng chưa cầm lấy.

“Lão gia nói, mấy năm nay thiếu gia vội vàng tiếp nhận công việc kinh doanh của tiền trang, chưa cùng thiếu phu nhân bồi dưỡng tình cảm, mới làm cho thiếu phu nhân tức giận bỏ đi, nên lão gia muốn người đưa thiếu phu nhân đi chơi, thuận tiện quan sát các chi nhánh”, Nạp Xuân trả lời.

“Có làm không?”, Kim Bình phát hỏa ” đã nói ta cần nghỉ ngơi, cũng cho ta ba tháng chuyên tâm bồi dưỡng, chưa được bao lâu đã thay đổi, thỏa thuận lúc trước là trò đùa sao?”

“Thiếu gia bớt giận, thỉnh bớt giận.” Nạp Xuân rất linh động, vội nói ” lão gia chỉ nói là thuận tiện, thỉnh ngài cùng thiếu phu nhân đi ngao du sơn thủy, trên đường thuận tiện thì nhìn xem các chi nhánh của tiền trang thế nào, chỉ là thuận tiện xem một chút là tốt rồi”

“Thuận tiện! Thuận tiện! cũng không nên có nhiều thuận tiện như vậy”, Kim Bình thực sự phát hỏa lớn.

“Bởi vì hiện tại không làm, đến lúc đó cũng không có thời gian để làm a”, Nạp Xuân bị mắng oan nhưng chỉ có thể tiếp tục thuật lại ” lão gia nói, hiện tại là tiện đường, là hành động xuất bất kỳ ý nên có thể biết được tình hình thực tế khách quan, ngày sau còn có cách mà xử lý, đây là kế sách một mũi tên hạ được ba con chim”

Kim Bình trừng mắt nhìn hắn.

Mai Hoa ở bên cạnh đột nhiên chợt hiểu, thì ra dùng chiêu này để che dấu việc thành thân của Kim Thổ.

“Lão gia có nói không miễn cưỡng.” Nạp Xuân lại nói ” thiếu gia không cần cố ý tập trung vào công việc, chỉ cần nếu tiện đường thì tiện thể nhìn xem một chút là tốt rồi”

Nói xong lại đưa túi nhỏ lên, muốn Kim Bình tiếp nhận, rất có ý tứ bắt buộc, nhưng Kim Bình cố tình không nhận.

“Đừng làm khó dễ hắn.” Mai Hoa nhận lấy túi nhỏ kia, biết kế hoạch này nàng không tiếp tay không được, đành lên tiếng ” là ý của cha, làm khó hắn cũng vô dụng”

“Thiếu phu nhân anh minh”, Nạp Xuân nắm lấy cơ hội ” tiểu nhân phải quay về báo kết quả cho lão gia, chúc thiếu gia, thiếu phu nhân đi chơi vui vẻ”

Vái chào xong, Nạp Xuân không dám trì hoãn mà nhanh chóng rời xa nơi thị phi này.

Kim Bình nhìn hấn giống như bỏ của chạy lấy người, nhớ tới lúc mình trước khi ra ngoài tìm thê tử cũng bị lão cha hung hăng giáo huấn một phen, nên cũng giảm tức giận.

Đối với chuyện Mai Hoa để lại thư rồi bỏ đi, lão cha hấn không nói hai lời, chỉ tay vào mặt hấn, chẳng những là trách tội còn mĩa mai một hồi.

Nào là do hấn quá say mê công việc, khi rảnh rồi lại dành hết sự quan tâm uội muối, đối với con dâu mới tuyệt không công bằng, nếu là cô nương khác cũng không chịu nổi, chắc chắn cũng sẽ bỏ chạy, đợi chút, đợi chút...Lỗi nhai như thế cũng chùng nửa canh giờ.

Nói mát xong, còn có!

Lão cha cuối cùng còn nói “Lão tử nhìn người thật đáng thương, nên miễn cưỡng ra mặt giải quyết công việc, người mau đưa con dâu trở về”, về mặt thi ân, còn nói cho hấn ba tháng để vợ chồng bồi dưỡng tình cảm, tránh cho bị tuyệt hậu”

Nhưng hiện giờ thì...

Thuận tiện, nói nghe thật hay.

Lúc trước hấn chịu đựng bị giáo huấn một hồi để đổi lấy khoản thời gian này, là hai người thỏa thuận, bây giờ dùng một câu thuận tiện là muốn hấn lại dính vào công việc, chuyện này là sao?

“Cha giao phó căn bản không có đạo lý, người không nên thuận theo hấn”, Kim Bình nghĩ tới nghĩ lại đều cảm thấy khó chịu.

“Nhưng là.....” Mai Hoa nhìn hấn một cái, cúi đầu.

Kim Bình thấy thế, cố kìm hãm tức giận, vội giải thích ” ta không phải trách người, chính là lão cha lật lọng, cái gì cũng do hấn, thực làm cho người ta tức giận”

“Nhưng là.....” Lời này nói ra có điểm ngượng ngùng, cho nên làm cho Mai Hoa chần chờ, một hồi lâu mới nói ” nếu ta có thể đi cùng phu quân, cảm giác...có phải là cùng nhau hành tẩu giang hồ?”

Lời này không liên quan tới kế hoạch.

Đó chính là giấc mộng thời trẻ của Mai Hoa, là nàng tư tâm nên có chút thẹn thùng.

Về mặt khôn ngoan, nàng bổ sung giải thích:“Người có biết, ta trước kia lập chí làm một nữ hiệp hành hiệp trượng nghĩa, chính vì gặp gỡ người, liền...liền...”

Tính trẻ con, bộ dáng vội vàng giải thích làm cho Kim Bình mềm lòng.

Làm sao có thể đáng yêu như vậy a!

Kỳ thật có chút chút hoang mang, vì sao thành thân hơn hai năm, người trước mặt vẫn có thể tác động đến tinh thần hấn, làm cho hấn không thể tự kiềm chế?

Kim Bình nhìn không được khe vuốt hai má đỏ hồng của nàng, làm ặt Mai Hoa càng thêm đỏ, nghĩ rằng đề nghị của mình rất trẻ con nên mới bổ sung ” nhưng cùng lúc có lời công đạo của cha, ta thấy cũng có lý, không muốn phu quân ngày sau bôn ba, ta luyến tiếc...”

“Hảo, cứ như vậy đi!” Kim Bình hạ quyết định ” dù sao thương thế cũng đã tốt hơn, ta nghe theo người, chúng ta cùng nhau lưu lạc giang hồ”

làm hạ quyết định:“Dù sao thương cũng tốt không sai biệt lắm, chột nghe của người, chúng ta đi lưu lạc giang hồ.”

7. Chương 7

Bình nhi, chiếu cổ muối muối.

Thay thế nương, chiếu cố muội muội...

“Phu quân? Phu quân?”

Tiếng la thất thanh làm cho Kim Bình từ trong ác mộng tỉnh lại, đập vào mắt là gương mặt lo lắng của Mai Hoa, không phải gương mặt trắng bệch, không có dính máu tươi, không có bàn tay gầy gò trơ xương nắm lấy hần dẫn dò...

“Không có chuyện gì, chỉ là ác mộng mà thôi”, Kim Bình lau mặt, giả dò như không có chuyện gì.

Mai Hoa cũng là không thể yên tâm.

Trước kia nàng từng nghe người ta nói qua, tâm thần không yên sẽ nảy sinh ác mộng, mà mấy ngày gần đây, số lần phu quân thân ái của nàng gặp ác mộng ngày càng nhiều.

Mai Hoa nhin không được nghĩ đi du sơn ngoạn thủy kiêm quan sát tình hình kinh doanh các chi nhánh của tiền trang, có phải quá mức mệt nhọc hay không?

“Hôm nay muốn đi dạo chơi chỗ nào?”, Kim Bình đứng dậy, cố điều chỉnh tâm tình.

Trong lòng hần quả thật có tâm sự, thời gian qua chỉ sống cuộc sống của uyên ương không làm thần tiên, thật ra là cất giấu nhiều bí mật.

Theo lý mà nói, vợ chồng nên thẳng thắn, chân thành với nhau, không nên có giấu diếm lừa gạt nhưng đây là một phần tư tâm. Căn cứ vào cảm tình của hần đối với Mai Hoa, cho nên hần biết, dù thế nào cũng không thể nói cho nàng biết chuyện hần và Quản Tam Quốc thương lượng, bởi vì nếu biết nàng chắc chắn sẽ rất thương tâm.

Cho tới bây giờ, Kim Bình cũng không cảm thấy trong lòng mình, Mai Hoa chỉ xếp ở vị trí thứ hai, hần là người sáng suốt cho nên sẽ không để ý tới người không quan trọng, càng không bị người không quan trọng ảnh hưởng, thậm chí là ảnh hưởng đến cảm xúc, suy nghĩ của hần, huống chi là cười về làm người bên gối.

Chính vì mẫu thân trước khi qua đời đã phó thác, làm cho hần đối với muội muội lại thêm một phần trách nhiệm, không thể không chú ý tới nàng nhiều hơn.

Đó là trách nhiệm của nam nhân, là hần giữ lời hứa, còn là lời hứa với mẫu thân trước lúc lâm chung, hần làm sao có thể vi phạm.

Căn cứ vào hứa hẹn này...Thế nhưng Hoắc Tây Du không ngờ lại phản bội tìn cảm huynh đệ, trước mặt hần ngang nhiên cướp đi Kim Thố, cùng lúc ấy hần biết được Tiểu Hoa nhi lại tức giận rời nhà ra đi, hần trong lòng cũng nóng như lửa đốt, nhưng hần có năng lực làm gì đây?

Cổ nén đau, hần nghĩ trước hết phải tìm cách bắt được Hoắc Tây Du, đem Kim Thố cứu về.

Đáng tiếc, Quản Tam Quốc cũng không cho hần được như ý nguyện.

Trọng nghĩa khí, luôn vì bằng hữu, Quản Tam Quốc đã đưa ra điều kiện: muốn hần cùng người của Quản gia hỗ trợ tìm manh mối, dù là của vợ hay là bào muội hần đều được, nhưng điều kiện phải là Kim Bình trước đi tìm Mai Hoa, còn Quản Tam Quốc sẽ phụ trách tìm muội muội.

Điều kiện liên đơn giản như vậy, còn không đồng ý thì không cần phải bàn nữa.

Quản Tam Quốc đối với chuyện này thái độ rất cứng rắn, hần không thể không đồng ý.

Đứng trên lập trường của Quản Tam Quốc mà nói, hần là đại sư huynh của Mai Hoa, làm sao không giúp đỡ tiểu sư muội của mình, nếu không hần làm sao xứng là đại sư huynh.

Huống chi, hần tự thân xuất mã Kim Thố cũng không có gì là thua thiệt.

Hơn nữa hần cũng xem Kim Thố như là muội muội của mình, so với Kim Bình khi đụng đến chuyện của muội muội là không phân biệt được trắng đen, phải trái thì hần tin tưởng để hần đi sẽ giải quyết vấn đề tốt hơn.

Căn cứ vào những lý do đó, Quân Tam Quốc đối với chuyện này rất kiên trì, không cho Kim Bình có cơ hội biện hộ hay phản đối.

Đối mặt với sự khẳng khái của Quân Tam Quốc, Kim Bình không có quyền lựa chọn, hắn không cam lòng, tuy nhiên tận trong đáy lòng hắn thật cảm tạ Quân Tam Quốc.

Không muốn cố ý vi phạm lời thề với mẫu thân đã mất, vì Kim Thố, hắn chỉ có thể chấp nhận điều kiện đó, cũng không phải bản khoăn lựa chọn, không phải đi tìm muối muối để rồi trong lòng lại thấy áy náy vì đối xử không công bằng với thê tử.

Nếu việc đã đến nước này, bọn họ thỏa thuận xong điều kiện, Quân Tam Quốc là một người đáng để tin cậy, làm việc khiến người khác luôn an tâm, như vậy Kim Bình cảm thấy không cần phải nói ra cuộc thương lượng và điều kiện khi đó.

Quan trọng là hiện tại.

Hiện tại hắn chẳng những tìm được Tiểu Hoa nhi của hắn, còn được nàng tha thứ, cho hắn một cơ hội lần nữa thu phục tâm của nàng, như vậy hắn cần gì phải làm sáng tỏ mọi việc, làm cho nàng cảm thấy không vui.

Kim Bình nghĩ rằng có lý do chính đáng để giấu nên trước mắt hắn chỉ cần tập trung một việc đó là bồi thường cho Tiểu Hoa nhi, làm cho nàng vui vẻ là được.

“Nghe nói ngoại ô có một cái hồ rất đẹp, Tiểu Hoa muốn du hồ không?”, hắn hỏi.

Mai Hoa lắc đầu ” hôm nay chúng ta ở khách sạn nghỉ ngơi đi”

Kim Bình ngoài ý muốn nhìn nàng.

“Kỳ thật chỉ cần cùng phu quân ở cùng một chỗ, ta cũng rất vui vẻ.” Có chút ngượng ngùng, nhưng Mai Hoa cảm thấy nên cho hắn biết điều này.

Kim Bình lần này đối với nàng quan tâm hết mực, muốn là được, đã làm cho nàng cảm thấy bất ngờ.

Như thế nào cũng không nghĩ được giấc mộng trẻ con của nàng, Kim Bình cũng đáp ứng vô điều kiện, thật đúng là mang nàng cùng đi hành tẩu giang hồ.

Tuy rằng vợ chồng bọn họ hành tẩu giang hồ cũng chỉ là du ngoạn chung quanh, từ trấn này sang trấn khác, thuận tiện cũng quan sát hoạt động của các chi nhánh của tiền trang Kim gia...

Nhưng cũng là không ổn định nơi ở, từ thành trấn này đến thành trấn khác, mỗi nơi đều có phong cảnh cùng nét sinh hoạt khác nhau, cũng là có ý nghĩa của việc lưu lạc giang hồ, Kim Bình có thể làm như vậy, Mai Hoa đã cảm thấy thỏa mãn.

Cho nên đủ, đã muốn đủ.

Nàng cũng không hy vọng vì thành toàn cho nguyện vọng trẻ con của mình mà làm hắn mệt nhọc...

“Quan trọng là hai người cùng một chỗ.” đối với Mai Hoa mới là điều quan trọng nhất ” chỉ cần ở cùng một chỗ với phu quân, không nhất thiết phải đi chỗ nào mới được”

Đôi mắt sáng ngời như sao mang theo một chút xấu hổ, nụ cười ngọt ngào của nàng còn hơn bất kỳ loại rượu ngon nào, Kim Bình nhìn đến ý loạn tình mê, trái tim cũng loạn nhịp, đôi mắt đen càng thêm thâm trầm.

“Phu quân.....” đôi mắt như phát hỏa của hắn làm cho Mai Hoa cảm thấy không được tự nhiên, hai má bắt giắc đỏ bừng.

Trải qua cuộc sống lưu lạc giang hồ, nàng hiểu rõ ánh mắt như vậy thể hiện điều gì.

Quả nhiên.....

Sau, tỉnh lại hai người có thể bước ra cửa phòng kiểm ăn, là thật lâu thật lâu về sau chuyện.

Người có bí mật cũng không riêng gì Kim Bình.

Mai Hoa cũng có chuyện che giấu, nhưng khác với Kim Bình, thời gian trôi qua, khi bọn họ bắt đầu càng gần Đồng thành, nhìn thấy cuộc sống lưu lạc giang hồ sắp chấm dứt, Mai Hoa cũng bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

Bởi vì điều đó có nghĩa là bí mật của Kim Thố càng có sắp bị phát hiện, mỗi khi nghĩ tới việc bí mật bị bại lộ, nàng liền thấy không thoải mái.

Mai Hoa thậ ra cũng không nghĩ gây ra tội ác gì, dù sao nàng cũng cho rằng Hoắc Tây Du là hảo bằng hữu của Kim Bình, hai nhà Kim gia cùng Hoắc gia lại kết nghĩa kim lan, Kim Thố gả cho hấn cũng là tìm được một lương duyên tốt, nàng cũng mừng thay cho Kim Thố.

Nhưng nàng không thừa nhận cũng không được, nàng lần này hội phối hợp giấu diếm phu quân, ngoại trừ do công công sắp đặt mưu kế, còn có tư tâm...Nàng quả thật đã từng nghĩ nếu Kim Thố thành thân, như vậy những khúc mắc giữa vợ chồng nàng có thể biến mất.

Bởi vì sự tư tâm đó, nên Mai Hoa trở thành đồng phạm, lo sợ bị phát giác luôn đè nặng tâm trí nàng, mỗi một ngày qua đi, nàng càng lo lắng nhiều hơn.

Nàng cực lực che giấu, nhưng cảm giác biếng ăn ngày càng nhiều đã bán đứng nàng, cho dù nàng đã tận lực cũng không gạt được Kim Bình.

Cho dù nàng cố gắng thế nào thì vào một bữa cơm trưa, cả một bàn đồ ăn toàn là những món nàng thích nhưng nàng cũng chỉ có thể miễn cưỡng uống một chén canh suông.

Đến lúc này, cho dù thế nào, nàng cũng không thể chối cãi được nữa.

Mai Hoa cảm thấy không có gì, bởi vì cũng không có gì không thoải mái, chỉ là khẩu vị không tốt mà thôi nhưng nàng không lay chuyển được kiên trì của Kim Bình, chỉ đành theo hấn đến y quán.

Nhưng..Nếu nàng biết chuyến đi này mang đến hậu quả như thế thì dù có chết, nàng nhất định cũng không đi.

Khi vén tay áo lên cho đại phu bắt mạch, lá thư tín của công công liền rút ra, thẳng tắp rơi xuống đất.

Ông trời ơi, sao lại xảy ra chuyện như thế?

Khi Kim Bình nhặt lá thư kia lên, Mai Hoa hoảng sợ...

Nàng cũng biết là nên hủy chứng cứ nhưng hai người vẫn luôn đồng hành cùng nhau, nàng vẫn chưa có cơ hội để làm chuyện này.

Thực ra nàng cũng chưa có cơ hội mở lá thư đó ra đọc, dù chỉ là một lần.

Cuối cùng, lá thư cũng được mở ra nhưng người đầu tiên đọc lại là...Kim Bình.

Nhìn Kim Bình thần sắc chần chờ sau đó hủy đi thư tín rồi lại viết thư, thân hình Mai Hoa hơi run làm cho đại phu bắt mạch cho nàng nhện không được cũng phân tâm, nhìn nàng một cái.

Chỉ thấy nàng sắc mặt trắng bệch, giống như chim sợ cành cong, làm cho đại phu thấy lạ cũng theo ánh mắt của nàng mà nhìn sang Kim Bình.

Phản ứng của Kim Bình bình tĩnh hơn so với Mai Hoa dự đoán rất nhiều.

Chỉ có lúc ban đầu cứng đầu cứng lại như đá, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, thần sắc Kim Bình lại như đọc thư tín bình thường, thậm chí còn rất có văn hóa mà đem thư kia bỏ lại vào phong bì.

Chẳng lẽ...trong thư không viết gì?

Tuy rằng cảm thấy không có khả năng nhưng Mai Hoa vẫn ôm một tia hi vọng...

“Cho nên.....” Kim Bình đã mở miệng, thần sắc bình tĩnh.

Trước khi bão táp xảy ra cũng thường yên tĩnh quá mức như vậy.

Là người bên gối nên Mai Hoa quá hiểu hần, cho nên nhìn hần bề ngoài giả bộ bình tĩnh thật ra là đang tức giận vô cùng, bên dưới vẻ mặt trầm tĩnh kia là sự lạnh khốc vô tình.

Thần sắc âm áp như gió xuân một khắc trước hoàn toàn tan biến, giờ phút này ánh mắt hần nhìn nàng như nhìn côn trùng có hại, ý tứ ghét bỏ làm Mai Hoa cảm thấy thương tâm.

Đại phu đang tính xem mạch thấy tình thế không ổn liền chậm rãi thu tay, tiếp theo là đứng dậy, rồi chậm rãi, từng bước, từng bước, đi ra ngoài...

“Ta đã quên còn có Vương đại thẩm đang chờ lấy thuốc trước, ta đi xem một chút, các người đợi chút nha”, miệng nói lời từ biệt, chân đã chạy nhanh như chớp.

Sau đó, trong không gian tràn ngập mùi thuốc chỉ còn Kim Bình và Mai Hoa, không khí không tiếng động, nặng nề làm cho Mai Hoa muốn ói.

“Hết thấy đều là mưu kế của người?”, cuối cùng Kim Bình cũng đã lên tiếng ” là bắt đầu từ lúc nào? là khi muốn hoàn thành giấc mộng trẻ con hay là ngay từ lúc bỏ nhà rời đi đã một phần của kế hoạch?”

Mai Hoa nhú mi, cảm thấy cách nói này đối với nàng không công bằng.

“Không phải như người nói”, nàng đáp

“Giấy trắng mực đen, chứng cứ rõ ràng, cha muốn người nghĩ cách giữ lại ta, chẳng lẽ là ta nhìn sai?”, thần sắc Kim Bình trở nên nghiêm khắc.

Mai Hoa không nói gì, chuyện này, nàng quả thật không thể phản bác.

“Ta biết người cảm thấy ủy khuất, cảm thấy ta đem muội muội xếp ở vị trí thứ nhất, nhưng cho tới bây giờ cũng không phải vậy”, Kim Bình cảm thấy có chút bi ai chua xót nói ” người cảm thấy ta bất công, nhưng ta yêu thương Thố nhi, chiếu cố nàng vẫn chỉ vì mộ nguyên nhân duy nhất, bởi vì nàng là muội muội của ta, việc này ngay từ ngày thành thân người cũng đã hiểu, nhưng hiện tại người đã làm gì?”

Nếu không phải chứng cứ rõ ràng, Kim Bình cũng không dám tin người hần yêu quý, tin tưởng lại đối xử với hần như vậy, liên hợp với người ngoài, cùng nhau đâm cho hần một đao.

“Người lợi dụng ta, lợi dụng ta đối với người thật có lỗi, lợi dụng cảm tình của ta đối với người.....”

“Ta không phải.....” Ngấm lại như vậy cũng không đúng, lại sửa miệng: “Ta không có.....”

Không có gì đâu?

Mai Hoa không lên tiếng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên biện hộ thế nào.

Kim Bình nhắm mắt lại, nở nụ cười so với khóc còn khó coi hơn, hần thật đau lòng.

Nhớ tới này trận nùng tình mật ý.....

Nhớ tới nàng đề nghị muốn lưu lạc giang hồ.....

Nhớ tới thời gian này cùng nhau du sơn ngoạn thủy, nàng nói những lời ngọt ngào làm hần say mê...

Châm chọc! Sự phản bội của nàng làm Kim Bình không biết cái gì kêu đau đớn, chỉ cảm thấy châm chọc.

Thì ra tất cả đều là giả, người hần quý trọng nhất vì chút tư tâm mà không thèm quan tâm đến cảm nghĩ của hần, liên hợp cùng người khác lừa hần, đem muội muội của hần vội gả ra ngoài...Đau đớn cực hạn, Kim Bình quay người, không để ý tới nàng, vội đi ra ngoài.

Mai Hoa kinh hãi, không dự đoán được hần sẽ đột nhiên bỏ nàng rời đi, không kịp nghĩ gì, vội vàng đuổi theo.

“Phu quân.....” Nàng gọi.

Kim Bình coi như không nghe thấy, càng đi nhanh về phía trước.

Hần càng như vậy, Mai Hoa càng áy náy, điểm chân một cái, phi thân đến bên hần, cầm tay hần ” phu quân, người đừng như vậy...”

Kim Bình ngừng lại, nhưng không chút lưu tình, phất tay áo hất tay nàng ra, sắc mặt lạnh băng nhìn nàng.

“Phu quân”, Mai Hoa cảm thấy tổn thương vì hành động của hắn.

Kim Bình mới cảm thấy bị thương.

Vì không muốn do tức giận mà nói sai hay làm sai điều gì, hắn đã cố gắng kiềm chế, bỏ đi, nghĩ rằng tạo khoảng cách giữa hai người, nhưng Mai Hoa lại gắt gao đuổi theo, giống như lửa cháy lại đổ thêm dầu, làm cho hắn càng thêm phần nộ.

“Người hãy nghe ta nói, ta cũng không muốn giấu người, nhưng cha sợ người lại làm trể nhân duyên của muội muội, cho nên...”

“Cho nên cái gì? Cho nên người có thể liên hợp với những người khác, cùng nhau gạt ta?” Kim Bình giận không thể tả, bị phản bội, cảm giác đau đến mức không thể nhẫn nại được nữa.

Quản Tam Quốc gửi thư báo đã tìm được muội muội.

Lão cha cũng gửi thư nói muội muội đã ngoan ngoãn ở nhà.

Tiểu Hoa nhi yêu quý của hắn cũng ngây thơ nói hi vọng thực hiện nguyện vọng lưu lạc giang hồ.

Vì muốn nàng vui vẻ, vì muốn thành toàn cho giấc mộng trẻ con của nàng, cho nên hắn tin bọn họ, bởi vì bọn họ đều là những người hắn tin tưởng nhất, đặc biệt là cha hắn, lần nữa cam đoan là sẽ không có vấn đề gì, muốn hắn không cần xem nhẹ người.

Kết quả tín nhiệm của hắn đổi được cái gì?

“Ta tin nhầm người, Tiểu Hoa”, Kim Bình vô cùng đau đớn nói ” ta từng...tín nhiệm người như vậy”

“Ta tin nhầm người, Tiểu Hoa. ” Kim Bình vô cùng đau đớn nói:“Ta từng..... Là như vậy tín nhiệm người!”

Một tiếng nổ thật lớn, lý trí sụp đổ, Kim Bình rốt cuộc cũng không còn để ý tới cái nhìn của người khác, oán hận đánh một kích làm vỡ nát căn cửa của cửa hàng ven đường.

Nàng không nói không nói tiếng nào, lúc này chỉ làm cho lửa giận càng cháy lớn hơn, chỉ làm cho hắn không thể bỏ qua.

“Chẳng lẽ ta sẽ hại muội muội của mình?” Kim Bình giận dữ hỏi.

Mai Hoa á khẩu không trả lời được.

Ai quen biết đôi huynh muội này đều biết Kim Bình quá mức yêu thương muội muội, nhất định sẽ không làm chuyện gì thương tổn nàng. Nhưng vấn đề không phải là gây thương tổn mà chính vì hắn yêu thương quá mức lại tạo thành áp lực, cho tới bây giờ Kim Bình cũng không nhận ra, cũng cự tuyệt đối mặt với vấn đề.

Vấn đề này hắn không nguyện đối mặt, hiện tại đối mặt thì nổi cơn thịnh nộ, nàng nên nói từ đâu mới làm cho hắn hiểu được ý của nàng?

Thấy nàng im lặng không trả lời được, Kim Bình bắt chắp người qua đường chỉ trở, chất vấn ” thật ra là người, muội muội ta đã làm gì mà người lại không dung được nàng? thiết lập kế sách để đuổi nàng ra khỏi cửa?”

Tâm Mai Hoa như vỡ vụn, bởi vì ánh mắt hắn nhìn nàng tràn đầy hận ý, làm cho lòng nàng tan nát.

Kim Bình đã đâm cho nàng một nhát chí mạng

“Ta thực hận vì đã quen biết người, cưới người vào cửa”

Thốt lên lời tuyệt tình như thế, Kim Bình phất tay áo bỏ đi.

Ngựa không ngừng nghỉ, Kim Bình một đường tìm đến Hoắc phủ ở Đồng thành.

Khi biết được Hoắc Tây Du đưa muội muội hắn đi tham gia phiên chợ của Miêu tộc, không nói hai lời hắn cũng tìm đến đó, từ rất xa đã nhìn thấy mục tiêu hắn muốn tìm.

Tuy rằng bộ dáng giống như một tiểu thiếu niên nhưng ánh mắt kia, làn mi kia...không phải là Thổ nhi muội muội đáng yêu của hắn sao?

Vừa nhìn thấy, Kim Bình tự dưng phát hỏa thật lớn, muội muội khả ái, đáng yêu của hắn sao lại ăn mặc thành bộ dáng thế kia?

Định thần nhìn lại thì thấy bên cạnh muội muội chính là tên phản bạn Hoắc Tây Du, không nói hai lời Kim Bình xằng tay áo lên, tính tiền tới nói chuyện phải quấy.

Hắn đã nhẫn quá lâu, thật sự là như vậy.

Lúc ban đầu hắn nhận được tin của Dỗn Thủy Hử vội đi tìm người, tại nơi rừng núi hoang vắng kia đã tìm thấy Thổ nhi muội muội nhưng Hoắc Tây Du lại sử dụng quỷ kế làm cho hắn nhất thời không trở tay kịp, liền bắt đi Thổ nhi muội muội của hắn.

Chuyện này Kim Bình nhớ rất kỹ, chỉ vì phải đi tìm Mai Hoa cũng rời nhà bỏ đi, hơn nữa Quân Tam Quốc đã cam đoan sẽ thay hắn xử lý tốt cho nên hắn mới nhẫn nhịn.

Thế nhưng Hoắc Tây Du lòng lang dạ sói còn cười luôn Thổ nhi muội muội, thù mới hận cũ, lúc này không đem ra tính toán thì hắn còn gọi là Kim Bình sao?

Kim Bình phát tay áo, chuẩn bị tiến lên thì có người kéo hắn lại.

Quay đầu nhìn lại thì thấy người níu hắn không ai khác mà chính là thê tử đã phản bội tín nhiệm của hắn, Mai Hoa.

Kim Bình nhìn vẻ mặt lo lắng của nàng, bởi vì lòng bị tổn thương mà mặt càng lạnh lùng

“Người tới đây làm gì?”, hắn lạnh lùng hỏi.

Đối diện với phu quân lạnh lùng, tuyệt tình như vậy, tâm tình của Mai Hoa cũng nguội lạnh theo.

Tình thâm ý trọng, yêu thương say đắm mới trước đây đều tan biết, giống như là giả...

Cảm giác bị ai như sương mù dày đặc, chặt chẽ bao phủ Mai Hoa, nàng biết, hạnh phúc đã không còn tồn tại nhưng nàng vẫn muốn giúp đỡ Kim Thổ, đây là chuyện cuối cùng nàng có thể cho Kim Thổ, cho nên theo hắn đến đây...

“Ta biết người rất tức giận, nhưng chính người nhìn xem, nhìn xem biểu tình trên mặt muội muội”, Mai Hoa nói.

Rất xa ở bên kia, Kim Thổ giả trang thành một tiểu thiếu niên, trên mặt tràn đầy ý cười, đôi mắt trong suốt sáng rõ, lôi kéo người bên cạnh nhìn ngắm các quầy hàng, lại đưa tay chỉ trỏ...

Đột nhiên hai mắt nàng sáng lên, thì ra quầy hàng bên cạnh có một con khỉ nhỏ làm nàng chú ý, nàng nắm tay người bên cạnh chạy đến xem, nhìn không được còn đem kọ hồ lô ra chơi đùa với con khỉ nhỏ...

Kim Bình nhíu mày, nhìn không được tức giận.

Bắn! Thật sự là bắn chết đi được!

Hoắc Tây Du này dám cho Tiểu Thổ ăn các món ăn đường phố, không sợ nàng bị đau bụng sao?

Kim Bình càng thêm tức giận, Hoắc Tây Du lại thêm một tội.

Trong lúc Kim Bình định tội cho Hoắc Tây Du thì con khỉ nhỏ bị Tiểu Thổ đùa giỡn vài lần lại không lấy được đồ ăn đã bắt đầu nổi dấm tính, nhe răng trợn mắt với Kim Thổ như muốn biểu hiện sự bất mãn.

Kim Thổ thấy thế, chỉ cảm thấy thú vị cực kỳ, lại cầm kọ hồ lô muốn gạt tiểu hầu nhi nhưng con khỉ nhỏ dường như biết bị đùa giỡn nên khôn thêm cướp lấy kọ hồ lô trên tay nàng. Nhưng lúc Kim Thổ không để ý, nó liền quay sang giật lấy kọ hồ lô trên tay nàng.

Kim Thổ ngây ngẩn cả người.

Bởi vì bất ngờ nên nàng có chút sửng sốt, nhìn con khỉ nhỏ, lại nhìn bàn tay trống không của mình, lại nhìn con khỉ nhỏ nhe răng ra vẻ đắc ý, nàng bỗng đứng cười to thành tiếng.

“Người trước kia có từng thấy muội muội cười như thế?”, Mai Hoa ôn hòa hỏi.

Kim Bình không hé răng.

Đừng nói là Kim Bình chưa từng thấy Kim Thố cười thoải mái như vậy, ngay cả Hoắc Tây Du bên cạnh vẫn nhẩn nại nhìn nàng chơi đùa, bộ dáng ôn hòa cũng không phải là người Kim Bình đã quen biết từ nhỏ.

“người luôn nghĩ trên đời này chỉ có một mình người thiết tình đối đãi tốt với muội muội, chỉ có những gì người đem lại mới là tốt nhất nhưng người có từng nghĩ những gì người cho có thực sự là những gì nàng cần? Đối với nàng đó là cái tốt nhất?”, Mai Hoa lại hỏi.

“Chẳng lẽ ta lại không hiểu rõ muội muội của mình?”, Kim Bình chế nhạo hỏi ” chẳng lẽ lại là người, người không dung được nàng, liên hợp với người ngoài đem nàng đuổi ra khỏi nhà lại hiểu rõ nàng sao?”

Mai Hoa không để ý đến những lời nói đả thương của hắn, dù sao lòng của nàng cũng đã sớm bị tổn thương nặng, đã sớm chết tâm...

“Nếu hết thấy đều là âm mưu, quỷ kế, muội muội người là không tình nguyện xuất giá...”, Mai Hoa cố ý nói ‘ người xem cho kỹ biểu tình hiện tại của nàng...’

Đầu kia, KimThố vẫn còn cười.

“Nàng hiện tại là ai? Là oán? Là khổ? hay là sầu?” Mai Hoa chất vấn, thần sắc nghiêm túc.“ không biết người muốn làm gì, cũng không ai xen vào nhưng tốt nhất trước khi làm gì thì bây giờ người có thể trợn mắt nói dối, nói biểu tình lúc này của nàng là khóc”

Lời vừa dứt, người đang cười to sung sướng đằng kia cũng ngưng, hai mắt mở lớn giống như là nhìn thấy quỷ.

Cách đám đông, huynh muội Kim gia ánh mắt chống lại nhau.

Tâm Kim Bình chợt lạnh, bởi vì biểu tình kia vừa lóe lên rồi biến mất. Tuy rằng rất nhỏ cũng rất nhanh, nhưng hắn vẫn nhìn thấy sự kinh hoàng trong mắt muội muội.

Hắn đau đến tận xương, muội muội bảo bối hắn yêu còn hơn tính mạng, nhìn thấy hắn không phải là vui mừng, không phải phản ứng như là nhìn thấy cứu tinh mà ngược lại là kinh hoàng, nàng nhìn hắn, phản ứng đầu tiên lại là như vậy.

Người trước kia có từng thấy muội muội cười như thế, Mai Hoa đã hỏi vậy.

Người cho nàng thật sự là cái nàng cần sao? Đối với nàng là cái tốt nhất sao?, Mai Hoa đã nói như vậy.

Lời nói mới rồi giống như kim châm vào lòng Kim Bình, làm cho hắn bắt buộc phải nhìn thẳng vào vấn đề, mà không phải là lời lẽ vô tình vô nghĩa khi vợ chồng giận hờn nhau.

Lần đầu tiên, Kim Bình thật sự suy nghĩ đến vấn đề này, hắn quả thật chưa từng thấy muội muội cười vui vẻ, sáng khoái như vậy. Hắn cũng chưa từng nghĩ tới, muội muội nhà mình có thể cười to sáng khoái như vậy, bởi vì hắn luôn cho rằng muội muội là một người hướng nội, cá tính trầm lặng lại sống nội tâm.

Chẳng lẽ là thật sự?

Là hắn tự mình là đúng, giống như Tiểu Hoa nói, yêu thương của hắn dành uội muội đều là do hắn tự quyết, thực ra đối với muội muội lại là áp lực?

Kim Bình bỗng nhiên cảm thấy không xác định.

Chuyện vốn tin tưởng vững chắc mà giờ này lại thấy băn khoăn.

Tiểu Thố muội muội của hắn...hắn...

“Ca ca.” Kim Thố thông minh tiến lên gọi người, cũng không biết sao lại thế này, rõ ràng chỉ mới hai tháng không gặp ca ca, nhưng nhìn huynh trưởng lại thấy xa lạ.

Kim Bình làm sao không phải như thế?

Cho đến khi Kim Thố tới gần, cũng không xác định có phải hay không nam sinh giả dạng? trong nháy mắt, Kim Bình có chút hoảng hốt... Vì sao, vì cái gì mà muội muội hắn luôn trân quý lại cảm thấy xa lạ?

Chung quan vẫn âm ỹ đủ loại ngôn ngữ, nhưng huynh muội thì chỉ nhìn nhau, không nói gì

“Người.....” Cuối cùng là Kim Bình đã mở miệng, do dự một lát mới hỏi tiếp ” gần đây có tốt không?”

Kim Thố không đáp hắn, cũng là hỏi: “Ca ca người tức giận sao?”

Vấn đề này, Kim Bình không có cách nào trả lời nàng, bởi vì lúc này suy nghĩ của hắn thật phần hỗn loạn.

Hoắc Tây Du tất nhiên là nhìn ra hắn mê loạn thần sắc, đi lên chắn trước người Kim Thố, nói ” người đừng trách nàng, có chuyện gì thì tìm ta là được”

Trong lúc hỗn loạn, Kim Bình đã tìm được phương hướng...

Tất cả đều là hắn làm hại, nếu không có Hoắc Tây Du gây chuyện, sự tình làm sao lại biến thành như vậy?

Đánh hắn.

Kim Bình vừa nghĩ vậy thì tay cũng đánh ra quyền, xuất bất kỳ ý đánh thẳng vào mắt phải của Hoắc Tây Du.

Kim Thố kinh hô ra tiếng, tiếng hô này làm cho lửa giận của Kim Bình nguôi lại một nửa, nhưng còn chưa kịp mắng ” nữ nhân ngoại tộc”, thì phát hiện muội muội hắn xông lên phía trước...

Mai Hoa té xỉu.

8. Chương 8

Mai Hoa sanh non.

Mang thai hơn một tháng nhưng nàng không phát hiện, khi biết được thì vì nàng bồn ba nhiều ngày, vất vả, mệt nhọc nên thai nhi chưa thành hình đã bỏ nàng mà đi...

“Nói như thế nào thì ta cũng là cha ruột của Thố nhi, chẳng lẽ ta sẽ hại nàng?”, Kim lão gia tức giận đến phùng mang trợn mắt mắng con trai ” chỉ vì không muốn người vì cưng chiều Thố nhi quá mức mà làm ảnh hưởng tới cuộc sống của huynh muội các người, nên ta mới cố ý giấu người, trước kia người luôn không tin ta, đều cho rằng người khác đa tâm, bây giờ thì tốt rồi, ngay cả thân sinh cốt nhục cũng mất đi, người chắc là cao hứng lắm phải không?”

“Huynh đệ, ta kỳ thật rất muốn đánh người”, Quản Tam Quốc nhìn vẻ mặt phức tạp của hắn, cuối cùng thở dài, chỉ có thể nói ” nhưng xảy ra chuyện như vậy, ta tin tưởng người còn khó chịu hơn bất kỳ ai khác, cho nên ta sẽ không nói thêm gì, người tự mình giải quyết cho tốt”

Doãn Thủy Hử đem theo rượu đến tìm hắn, không nói gì, chỉ vỗ vỗ lưng hắn, sau cùng hắn uống rượu suốt đêm.

Khi sự tình xảy ra, tâm tình Kim Bình hỗn loạn, trong tình huống này hắn chẳng muốn gặp ai, trừ một vài người đặc biệt, mà cố tình người hắn muốn gặp nhất lại không chịu gặp hắn.

Mai Hoa quyết định rời khỏi hắn.

Nàng không khóc, cũng không có nháo, biết được đứa nhỏ không có, bộ dáng nhưng thật ra có vẻ bình tĩnh, chỉ có vẻ mặt đờ đẫn cũng không muốn nhìn thấy hắn nữa, đồng thời cũng tỏ thái độ kiên quyết không về lại Kim gia, nàng muốn trở về Phượng Ngô sơn.

Cho dù mọi người đều khuyên nàng sau khi sẩy thai cần phải tĩnh dưỡng nhiều để thân thể không bị tổn hại, nhưng nàng không chịu nghe.

Kim Bình không thể không thừa nhận, muội muội mà hắn yêu hơn bản thân mình lúc này lại dám đem Mai Hoa về Hoắc gia tĩnh dưỡng, rõ ràng là giúp hắn một đại ân.

Nhưng..... Cũng thực tại làm cho hấn như vậy ngoài ý muốn a.....

“Ca, ta đã trưởng thành.” Đối mặt hấn không biết nên nói cái gì, muội muội đáng yêu của hấn, vẻ mặt thẹn thùng nói với hấn như vậy.

Kim Bình cũng có chút hoảng hốt...Oa nhi mới năm nào hấn còn ôm trong ngực đã trưởng thành...trưởng thành sao?

“Chị dâu hiện tại vì quá thương tâm, ta sẽ hảo hảo chiều cổ nàng, ca ca đừng quá lo lắng, ta sẽ tận lực nói tốt giúp người”

Nhìn muội muội vẻ mặt còn rất chân thành, Kim Bình không biết nên nói gì, cuối cùng chỉ có thể nói ” cảm ơn”

Tiểu oa nhi cuối cùng có chút ngượng ngùng nói với hấn ” đừng nói như vậy, trước giờ đều là ca ca chiều cổ ta, khó có dịp có thể giúp đỡ ca ca, ta sẽ rất sẵn lòng, nếu ca ca khách khí như vậy, ta sẽ rất thương tâm”

Lời nói thành thực mà lại khéo léo làm cho Kim Bình càng thêm hoảng hốt...

Tiểu oa nhi ngày nào còn bi bô tập nói đã thật sự trưởng thành...chẳng những đã thành thân, thậm chí còn có thể quay lại giúp đỡ hấn...Nàng không còn cần hấn chiều cổ nữa, không cần...

Người trước kia có từng thấy muội muội cười như vậy sao?

Cái người cho nàng, nàng thực sự cần sao? Đối với nàng mà nói là cái tốt nhất sao?

Những lời này của Mai Hoa một lần nữa lại vang lên trong lòng Kim Bình.

Hấn vẫn nghĩ muội muội mình là cô nương nhu thuận, ít nói lại hướng nội nhưng ở phiên chợ hấn đã thấy một mặt khác của nàng, hoạt bát, hiếu động...không phải là muội muội trong suy nghĩ của hấn.

Cũng bởi vì hoạt bát, hiếu động như vậy, cho hấn biết...

Thì ra muội muội không có bị Hoắc Tây Du ức hiếp, nàng không cần trợ giúp.

Thì ra muội muội cùng Hoắc Tây Du là tâm đầu ý hợp, không phải như hấn tưởng tượng.

Cũng thấy muội muội sau khi thành thân, chẳng những tươi cười vui vẻ mà tinh thần cũng thoải mái hơn so với trước kia rất nhiều.

Thì ra...lại có nhiều thì ra như vậy...

Rốt cuộc là sai ở chỗ nào?

Kim Bình không rõ, vì sao mọi chuyện lại trở nên rối loạn như thế.

Những gì hấn từng nghĩ, từng tin tưởng phút chốc đều đảo lộn, làm như chưa bao giờ tồn tại qua.

Chưa từng nghĩ tới, hấn có thể không cần tiếp tục tuân thủ lời hứa hẹn với mẫu thân đã mất, chiều cổ muội muội là trách nhiệm, là nhiệm vụ ưu tiên hàng đầu của hấn.

Chưa từng có người nào nói với hấn: đủ, không cần nữa, Kim Bình người nên buông tay.

Nếu muội muội hấn thực sự không cần hấn bảo hộ hay chiều cổ...

Nếu cho tới nay tất cả đều là do hấn đơn phương tình nguyện...

Như vậy.....

Hấn cho tới nay đã làm cái gì?

Hấn đối với Tiểu Hoa nhi đã làm cái gì?

Càng chưa nói tới...thân sinh cốt nhục không có cơ hội hiện diện trên cõi đời này...

Kim Bình cảm thấy bồn chồn.

Hắn không biết theo ai; Hắn áy náy bàng hoàng; Hắn tựa như đứa nhỏ bị lạc đường, tín nhiệm đã mất, không biết nên đi theo hướng nào.

Tinh thần sa sút, điều duy nhất an ủi là trong chuyện này, đau buồn cũng không chỉ mình hắn.

Huynh đệ Dỗan Thủy Hử của hắn trong thời điểm khó trải qua này, cứ mỗi đêm lại mang theo một vò rượu đến, hai kẻ cùng thất ý, đau buồn cùng uống rượu giải sầu, cũng coi như là một sự an ủi.

“Ai.” đang trầm mặc uống rượu, Dỗan Thủy Hử đột nhiên lên tiếng.

Kim Bình nhìn hắn một cái, uống một hơi cạn sạch chén rượu trong tay, buông chén thật mạnh xuống, hỏi ” ngay cả người cũng muốn bắt đầu thuyết giáo sao?”

Cũng đang khổ sở vì tình, Dỗan Thủy Hử nhìn hắn một cái, cũng nhất chén lên uống một hơi rồi đáp ” ta không có tâm trí”

Vậy lúc này ” ai” một tiếng là đùa chơi sao?

Biết Kim Bình đang bắt măn, Dỗan Thủy Hử giải thích ” ta đã nghĩ thông”

Đặt thật mạnh chén rượu xuống, Dỗan Thủy Hử nói ra kết luận sau nhiều ngày đau khổ suy tư của hắn ” trên đời thiếu gì cỏ thơm, cần gì phải lưu luyến một bụi hoa”

Đúng vậy, chính là như vậy!

Thiên hạ thiếu gì nữ nhân, Dỗan Thủy Hử cần gì phải đơn phương yêu mến một người?

Dỗan Thủy Hử trải qua nhiều ngày đau khổ, cuối cùng mới thực hài lòng đưa ra kết luận này nhưng Kim Bình lại cảm thấy khó chịu, hơn nữa còn là thập phần khó chịu.

“Vì sao lại không thể?”, Kim Bình căm giận hỏi, một chữ ” hoa” kia đâm thẳng vào nỗi đau của hắn, cho là Dỗan Thủy Hử cố chấp, hắn nắm chặt cái chén trong tay hỏi tiếp ” ta chỉ thích đóa hoa này, không được sao?”

“Người uống rượu đến phát điên rồi sao, hoa của người cũng không giống hoa của ta”, Dỗan Thủy Hử cũng tức giận phản bác ” hơn nữa nhìn không ra người thích, nếu thật xem trọng như vậy sao lại ở nhà uống rượu giải sầu, phải sớm đi tìm người trở về mới phải”

“Người không hiểu!” Kim Bình thống khổ nói:“Nàng sẽ không tha thứ cho ta, lúc này đây, nàng sẽ không tha thứ cho ta.”

“Người đã thử chưa? thử bao nhiêu lần? thật sự mong muốn được Tiểu Hoa tha thứ sao?”, Dỗan Thủy Hử cũng không khách khí mà hỏi thẳng

“Thử như thế nào?”, Kim Bình cảm thấy hắn đang mỉa mai mình, nói ” nàng ngay cả gặp mặt ta cũng không chịu, muốn ta thử thế nào đây?”

“Nàng nói không gặp, người sẽ không đi tìm sao?”, Dỗan Thủy Hử nhìn hắn, biểu tình như là nhìn thấy heo bay trên trời.

“Ta phải thử như thế nào?, mỗi lần ta ở đó, đừng nói là không chịu uống thuốc hay canh bổ, nàng thậm chí còn tuyên bố nếu ta không chịu rời đi, nàng sẽ đi tìm đứa nhỏ cùng đoàn tụ, phản ứng như vậy ta làm sao có thể lại kích thích nàng?”, Kim Bình biết mình đã làm cho nàng chịu nhiều thua thiệt nên không muốn lại làm cho nàng thương tâm, sợ ném chuột vỡ đồ nên hắn còn có thể làm thế nào?

Nghe hắn nói, Dỗan Thủy Hử lửa giận càng lớn ” nếu người xuất hiện mà không làm gì, giống như một cái đầu gỗ thì ngay cả ta cũng muốn đi tìm cái chết a”

Kim Bình trừng mắt nhìn hắn.

“Nữ nhân muốn được năn nỉ, các nàng chính là cần dỗ dành, năn nỉ”, Dỗan Thủy Hử càng nói càng giận ” thực không hiểu vận khí của người lại tốt đến vậy, cho dù cái gì cũng không làm mà một cô nương tốt như Tiểu Hoa vẫn khẳng khái một mực với người”

Kim Bình dùng sức trừng hấn.

“Người a, chính là mệnh số rất tốt”, Dỗn Thủy Hử hoàn toàn không để ý tới cái nhìn chăm chăm của hấn, nếu không phải là vận khí tốt thì thật không hiểu là vì sao, lại nói tiếp “tình huống hiện tại thực đúng, người cái gì cũng không làm cho nên người đáng bị như vậy”

“Nói đủ chưa?”, một câu này làm cho Kim Bình thiếu chút nữa là không kiềm chế được.

“Ta nói không đúng sao? Nếu không người nói thử xem người đến nhà Hoắc Tây Du thăm Tiểu Hoa, người có mang theo lễ vật không? Có tặng hoa nàng thích? hay là vật phẩm, trang sức, mỹ phẩm, hoặc là điểm tâm nàng thích ăn?”

“.....” Kim Bình mặt không hiểu.

“Ta nói trúng đi! Người căn bản cái gì cũng không chuẩn bị, như vậy còn vọng tưởng Tiểu Hoa vui vẻ đón tiếp người sao? Người có phải là quá ngây thơ hay không?”, Dỗn Thủy Hử mỉa mai.

Kim Bình cũng không chịu phục, cường điệu: “Nàng vừa mới đẻ non.....”

“Chính là vừa mới đẻ non, mặc kệ là thân thể hay tinh thần đều rất không tốt, lúc này mới cần phải lấy lòng nàng”, Dỗn Thủy Hử không khách khí cắt ngang lời hấn, lại đoán ” có phải người mang thuốc bổ đến nhà Hoắc Tây Du, nhờ Kim Thổ muội muội giúp người mang cho nàng, còn người thì trốn ở xa nhìn, cảm thấy mình đã làm nhiều việc cho nàng, vì nàng làm những gì tốt nhất, đúng không?”

Kim Bình lại không tự giác trừng mắt hấn.

“Huynh đệ, người không biết thức thời như vậy, cũng khó trách Tiểu Hoa không hết giận”, Dỗn Thủy Hử thở dài, đối với bạn tốt bất tri chỉ có thể thở dài, nói ” nữ nhân a, không phải như người nghĩ, các nàng là quan tâm đến cảm giác, là động vật có cảm tình...”

“Người giỏi như vậy sao Thi Thi cô nương còn từ chối người?”, Kim Bình nhện không được phản kích.

Dỗn Thủy Hử sắc mặt trầm xuống.

“Nói hay như vậy, giống như mọi chuyện đều rất rành rẽ, lại có thể sử dụng được thì sao người còn cùng ta uống rượu giải sầu?”, Kim Bình lại nói.

Dỗn Thủy Hử nghiêm mặt hỏi lại hấn ” người hiện tại muốn đem Tiểu Hoa của người trở về hay là muốn theo đuổi Thi Thi cô nương?”

“Ta theo đuổi Thi Thi cô nương làm gì? Người là uống nhiều quá phải không?”, Kim Bình tức giận

“Ta đang nói với người về chuyện của Tiểu Hoa, người đem Thi Thi cô nương ra nói làm cái gì?”, Dỗn Thủy Hử càng tức giận hơn hấn.

“.....” Kim Bình cau mày, nghĩ mấy câu đó thì liên quan gì?

Dỗn Thủy Hử lại đến trước mặt hấn, phân biệt cho hấn thấy ” Tiểu Hoa đối với người là có cảm tình, còn Thi Thi đối với ta là giống nhau sao?”

Không đợi Kim Bình trả lời, Dỗn Thủy Hử lại tiếp theo răn dạy: “Ta nếu có vận số may mắn như người còn cần đuổi theo ệt vậy sao? ta còn lưu lạc nơi thiên nhai tìm hoa vậy sao? hai chuyện hoàn toàn khác nhau, nói cùng một chỗ làm gì? nhất định phải nói chuyện thương tâm của ta sao?”

“Thật có lỗi.” Kim Bình cũng không biết chính mình vì sao lại xấu tính như vậy.

“Nể tình huynh đệ bao lâu nay, ta sẽ không so đo với người”, Dỗn Thủy Hử rất phóng khoáng.

Kim Bình có chút hoang mang; Hiện tại là như thế nào? Hấn còn muốn nói cảm ơn sao?

“Nhưng những gì mới nói với người nói lúc này, người nhất định phải nhớ cho rõ: dĩ đành, cô nương gia là muốn dĩ đành. Các nàng quan tâm tới cảm giác, chỉ cần làm cho các nàng cảm thấy là đúng, cho dù lỗi lớn bằng trời cũng biến thành chuyện nhỏ như con thỏ”, Dỗn Thủy Hử lại nói về vấn đề chính.

Kim Bình lắng nghe, cũng cần nhắc xem lời này có đáng tin cậy.

“Cho nên chính là do phương pháp của người không đúng mà thôi, muốn cho Tiểu Hoa hồi tâm chuyển ý phải có phương pháp khác, đi dần dần cho nàng vui vẻ, nắn nỉ cho đến khi nàng đồng ý tha thứ cho người, như vậy người chiến thắng cuối cùng là người”

Kim Bình cảm thấy sự tình cũng không đơn giản như Dỗn Thủy Hử phân tích, nhưng cần thận suy nghĩ lại, lý luận này cũng đáng để quan tâm, hơn nữa trong đó còn có điểm quan trọng

Đem đến niềm vui cho Mai Hoa.

Chỉ cần hắn có thể làm cho Mai Hoa vui vẻ, như vậy cơ hội được nàng tha thứ sẽ nhiều hơn, tiếp theo là sẽ có cơ hội nói lại tình xưa... Ý niệm vừa xuất hiện trong đầu, Kim Bình đã tự động nghĩ tới sở thích của Mai Hoa, nghĩ nên mua cái gì để làm cho nàng vui vẻ..

“Lại nói tiếp, cũng đã đến lúc người nên tỉnh lại”, Dỗn Thủy Hử tựa như là mở máy hát, tùy hứng tán gẫu ” người có thể thắng vì Tiểu Hoa đối với người có tình, chỉ cần người có thể mang nàng trở về thì cơ hội sinh đứa nhỏ sẽ có, ngày sau sinh tám, mười đứa nhỏ, làm cho nơi này trở nên náo nhiệt, làm cho người không còn yên tĩnh”

Chuyện đâu có đơn giản như vậy.

Kim Bình không cho là đúng, cũng không muốn nhiều lời.

“Về phần Tây Du và Tiểu Thố muội tử, người cũng không cần quan tâm”, Dỗn Thủy Hử khách quan nói ” lúc trước mặc kệ là thế nào, là Tây Du dùng thủ đoạn hay là do người hiểu lầm cũng không quan trọng, quan trọng là vợ chồng bọn họ hiện tại rất tốt, muội muội người vui vẻ, hạnh phúc, đó mới là quan trọng, không phải sao?”

Kim Bình không nói gì, bởi vì không thể phản bác.

“Còn muốn lo lắng cái gì cũng chờ sự tình phát sinh rồi nói sau, hiện tại chuyện gì cũng không có hướng chỉ đều là do người hiểu lầm, kết quả làm cho người tự trở mặt với Tây Du, chúng ta là huynh đệ mấy chục năm rồi, người cứ vậy mà từ bỏ, đáng giá sao?”

Đến lúc này, Kim Bình nếu không rõ ý đồ của hắn thì đúng là bần lõang.

“Nói thực ra là người muốn giảng hòa?”, Kim Bình vạch trần ý đồ của hắn

“Chẳng lẽ người muốn ta trở mặt nhìn hai người chỉ vì một hiểu lầm nhỏ mà dứt bỏ giao tình hơn hai mươi năm sao?”, Dỗn Thủy Hử hỏi lại.

Kim Bình trầm mặc.

“Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau vui đùa, vì chút chuyện như vậy, đáng giá sao?”, Dỗn Thủy Hử lại hỏi.

“Đã biết, người đừng lại dong dài.” Kim Bình giúp hắn châm rượu, hy vọng hắn không cãi nhảm nữa.

Dỗn Thủy Hử cũng không phải không cảm thấy tuy rằng ngữ khí của Kim Bình có chút không kiên nhẫn nhưng hắn biết đối phương đã nghe lời của mình, nên không cần thiết phải nói thêm nữa.

Nếu chuyện nhỏ vậy còn không hiểu ý nhau thì còn gọi là huynh đệ sao?

Lại im lặng, nhưng tâm tình uống rượu lúc này lại khác trước.

Nhân sinh chính là như vậy, có khi tưởng như đi vào ngõ cụt, không lối thoát, không phương hướng nhưng tâm niệm vừa thay đổi thì cũng đem theo một hi vọng mới, một cách nhìn khác..

Hi vọng là có, nó vẫn tồn tại, chỉ là có thay đổi cách nhìn để phát hiện ra nó hay không mà thôi.

Bát bảo trăn của Tụ Phúc lâu, châu báu trang sức của Kì Trần các, còn có sơn phấn, bột nước...

Kim Bình nghĩ tới những lời Dỗn Thủy Hử đã nói nên ngay từ sáng sớm đã chuẩn bị hết thảy..

Đầu tiên là đi mua điểm tâm có hương vị độc đáo mà Mai Hoa ngày thường thích ăn.

Tiếp theo là đi đến Kì Trân các, xem có trang sức mới nào thích hợp để chọn làm lễ vậy xin lỗi.

Còn đang chọn lựa, Kim Bình đã tính chút nữa đi chọn mua cho Mai Hoa một ít son phấn, bột nước..thì lúc này gia phó do Kim Thổ sai đến báo cho hần một tin tức làm người ta thất kinh

Mai Hoa phải đi ?

Điều này sao có thể!

Bất chấp tất cả, biết được muội muội đang nghĩ cách kéo dài thời gian, giúp hần nên Kim Bình nào dám trì hoãn, chạy nhanh đến Hoắc phủ để ngăn chặn.

Nhưng..... Ngăn được sao?

Còn chưa lên ngựa, Kim Bình cũng đã phán đoán ra kết quả, dù hần có chạy đến cũng không thay đổi được gì.

Nhưng cũng không có nghĩa là hần muốn buông tay.

Cũng là lên ngựa nhưng tâm tình lúc này đã thay đổi, hơn nữa còn tin tưởng mười phần sách lược đem lại niềm vui một lần nữa...Được rồi, trước mắt không có gì tốt nhưng...Kim Bình đã lĩnh ngộ được phải tùy cơ ứng biến.

Cho nên trước đuổi theo rồi nói sau!

Giá giá! Giá!

9. Chương 9

Mai Hoa phiền lòng, nàng thực phiền.

Kim Bình làm tổn thương lòng của nàng, thời điểm hần không hỏi rõ phải trái, trắng đen đã phán tội cho nàng, còn nói hần hối hận khi cưới nàng, nàng đã nghĩ khôn còn chuyện gì để làm người ta đau đớn hơn nữa nhưng mất đi đứa nhỏ chứng tỏ nàng đã nghĩ sai.

Đứa nhỏ, là đứa nhỏ của nàng và hần đã không còn nữa...

Mặc dù trước đó không biết đứa nhỏ có tồn tại nhưng thực kỳ diệu, một khi biết trong bụng từng có một miếng thịt như vậy, cái loại cảm giác mất đi này làm người ta đau lòng muốn chết.

Cảm giác kia...giống như nói rằng tình cảm của nàng với Kim Bình cũng không còn nữa, cho nên nàng quyết định rời đi, quay về Phụng Ngộ sơn.

Lại một lần nữa rời đi nhưng cảm giác không giống nhau.

Lần đầu rời đi, là vì nàng cảm thấy mình thực ủy khuất khi bị xếp ở vị trí thứ hai trong lòng Kim Bình, tuy rằng quyết định rời đi nhưng thực ra là tiêu sái.

Nhưng lúc này đây, nàng bị đau đến tận tâm.

Không chỉ vì đứa nhỏ, mà còn vì sự không tín nhiệm của Kim Bình làm cho nàng biết, nàng đối với hần mà nói, không là gì cả, chuyện này càng làm nàng bị tổn thương nhiều hơn.

Cho nên lúc này đây, Mai Hoa không nghĩ sẽ quay đầu,cũng sẽ không quay đầu...

“Tiểu nương tử, người tha thứ tướng công nhà người đi, hần biết sai lầm rồi.”

“Tiểu nương tử, tướng công nhà người thực sự biết sai rồi, tha thứ cho hần đi”

“Tiểu nương tử, đừng tức giận, tướng công nhà người biết sai rồi”

“Tiểu nương tử.....”

Lời nói giống y nhau, đến thời điểm người thứ hai mươi nói tới chuyện này, Mai Hoa chịu không nổi, hung hăng đánh lên bàn một cái, lại hung tợn nhìn người qua đường biện hộ giùm.

Tuy rằng bà bị khí thế của Mai Hoa làm cho hoảng sợ, nhưng bà chịu sự ủy thác của người khác... Quay đầu nhìn nam tử anh tuấn, hai mắt u buồn nhìn bà với ánh mắt thỉnh cầu. Bà nuốt nước miếng, lại nhìn sang Mai Hoa, cười cười nói ” tướng công nhà người biết sai rồi, đừng giận, tha thứ cho hần đi”

Mai Hoa có thể đánh bà sao?

Không được, nàng đành phải hung hãn trợn mắt nhìn kẻ khởi xướng kia... Cũng giống như bà, bị ánh mắt u buồn, tràn đầy thỉnh cầu của hần làm cho lòng cảm thấy như bị kim châm, Mai Hoa nghĩ không nên nhìn hần nữa, liền nhanh chóng thu hồi tầm mắt, sau đó phát lên hờn dỗi.

Rất bĩ ối, chiều này rất bĩ ối.

Sao lại có người như vậy chứ, da mặt dày đến mức nhờ các thực khách đến tửu lâu này cầu xin giúp hần, bộ không muốn cho người ta ăn cơm sao?

Mai Hoa tức giận, không ăn nữa, cầm lấy bọc hành lý, kêu tiểu nhị tính tiền, không ngờ...

“A, tướng công của người đã thanh toán rồi”, tiểu nhị nói, không quên thêm vào một câu ” còn có, hần nói hần biết sai rồi, tiểu nương tử đừng giận hần nữa”

Hung hăng trợn mắt với tiểu nhị, Mai Hoa đằng đằng sát khí xoay người rời đi.

Muốn tiếp tục lên đường đương nhiên là phải tới chuồng lấy ngựa, nhưng khi mã phu đem con ngựa giao cho nàng, trên lưng lại có thêm hai cái túi.

Thấy ánh mắt nghi ngờ của Mai Hoa, mã phu giải thích ” tướng công người nói đoạn đường sắp tới không có hàng quán, nên chuẩn bị sẵn thức ăn”

Ai muốn hần chuẩn bị ?

Mai Hoa sự phát hỏa, mà mã phu còn cười cười, bộ dáng khuyên nhủ ” ai, vợ chồng thôi, cãi nhau là chuyện bình thường nhưng đi ra ngoài, đặc biệt là đi vào sơn đạo, sẽ phát sinh chuyện gì cũng chưa biết, huống chi là người còn đi về phía Phụng Ngộ sơn là nơi không nên đi”

Mai Hoa không lên tiếng trả lời.

Mã phu lại nói: “ trên đường tới đó gần đây không được bình an lắm, tiểu nương tử cho dù lúc này đang giận hờn tướng công cũng không nên đem tính mạng ra đùa giỡn, cẩn thận vẫn hơn”

“Không bình an?” Mai Hoa chú ý tới mấy từ này

“Đúng vậy, nghe nói có một đám sơn tặc đã đả thương vài người, có người may mắn trốn được xuống đây nhưng trên người vết thương rất nặng, chỉ sợ cũng...”, mã phu lắc đầu, không dám nói thêm.

“Cám ơn nhắc nhở, ta sẽ để ý.” Biết hần là một phen hảo ý, Mai Hoa nói cảm ơn, nhưng trong lòng cũng là có chút nôn.

Này Kim Bình..... Luôn ra ám chiêu, lương khô nàng sẽ không mua sao?

Hiện tại lại dùng tới chiêu này, nàng lấy thì thiếu một phần ân tình, không lấy thì chứng tỏ nàng là nữ nhân lòng dạ hẹp hòi, chỉ vì vợ chồng hờn dỗi mà không biết nặng nhẹ.

Mai Hoa tiến thoái lưỡng nan, lấy không được, không lấy cũng không xong.

Không cần quay đầu, Mai Hoa cũng biết người nọ đang ở phía sau không xa nhìn nàng, chẳng những ánh mắt u buồn mà vẻ mặt cũng tràn đầy biểu tình hối lỗi.

Mai Hoa đứng đứng cứng ngắc một chỗ, không dám quay đầu nhìn hần, cầm lấy dây cương, coi hần như không khí, đi lướt qua người hần...

Đúng vậy, giả bộ không phát hiện, làm như hần không tồn tại...

Cho nên không nhìn hần, cho dù đối với hần đã nhiều ngày đi theo thực khó chịu, nên không nhìn hần... Nhưng vẫn là giận.

Mai Hoa cảm giận bất bình, bởi vì Kim Bình nếu trực tiếp đến gặp nàng, nàng còn có thể giáp mặt cho hắn xem sắc mặt, thậm chí còn trực tiếp hỏi hắn rốt cuộc muốn làm cái gì, lại tỏ thái độ rõ ràng lần này hư phu là thật, bọn họ đã xong rồi, không cần phải dây dưa không dứt.

Nhưng hắn cái gì cũng không.

Hắn chỉ đi theo nàng, cách một khoảng xa xa.

Hai ngày đi đường, mỗi khi nàng dừng lại ở thành trấn nhỏ dừng lại nghỉ ngơi, hắn nếu không kêu người mang hoa đến cho nàng, thì lại cho người mang đến bánh bao hay điểm tâm gì đó để nàng ăn vặt.

Thối nát nhất chính là chiêu viện binh vừa rồi.

Hắn thế nhưng lại nhờ người đến, một người lại một người thay hắn giải thích với nàng, hoặc là thay hắn biện hộ, xin lỗi, làm cho nàng tức giận cũng phiền lòng...

Nàng muốn đã quên hắn, muốn đem hắn dứt khỏi cuộc sống của nàng.

Nhưng hắn vẫn đi theo, giống như cô hồn bám theo không buông, làm nàng sao mà tĩnh tâm cho được? hỏi làm sao mà nàng không phiền?

Hay là...đây là muốn bức nàng chủ động nói với hắn?

Hừ! Nàng Không!

Mai Hoa lúc này tràn đầy quyết tâm, tuyệt đối không quay lại, nàng không để cho hắn có cơ hội làm tổn thương nàng lần nữa, nàng không cho phép chuyện này lại xảy ra.

Cho nên không nhìn hắn, không nhìn hắn, không nhìn...

Rầm rập.....

Mây đen dày đặc, tiếng sấm rền khắp nơi, thỉnh thoảng còn đánh vài tia chớp như muốn thông báo sắp có một trận mưa to.

Trong rừng núi khí hậu đột nhiên biến đổi, Mai Hoa xem như may mắn, trước khi trời đổ mưa đã tìm được một ngôi miếu sơn thần lâu năm không được tu sửa, tạm trú chân.

Càng may mắn hơn là bên trong ngôi miếu dù đổ nát nhưng lại có sẵn củi khô, có thể người dừng chân ở đây trước đó không dùng tới nên để lại, vừa lúc Mai Hoa lại cần dùng, đỡ mất công đi tìm củi lửa.

Nhưng chính vị không có vấn đề gì cần lo, nên khi nhóm lửa lên rồi ngồi sưởi ấm, lại bắt đầu thấy phiền lòng.

Quả nhiên ngay khi đốt lửa Mai Hoa đốt lên đã cháy thật to thì mưa cũng trút xuống, như vậy...tên kia ở bên ngoài như thế nào?

Mai Hoa cảm thấy đây chỉ là lòng trắc ẩn của con người, cho dù chỉ là khách qua đường không quen biết thì cũng không thể nhẫn tâm để cho đối phương ở bên ngoài bị mưa lạnh chết đi?

Nhưng người này không phải khách qua đường, đó là Kim Bình đã làm nàng thương tâm, này...

“Thật xin lỗi, bên ngoài mưa lớn quá, ta muốn vào tránh mưa”

Mai Hoa tuyệt đối sẽ không thừa nhận, lúc Kim Bình tiến vào nàng đã thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Chân là ở trên người hắn, hắn là tự mình đi vào, mặc kệ chuyện của nàng, nàng cũng không ngoại lệ...Mai Hoa cho rằng là như vậy, trong lòng không cần phải băn khoăn, ấy vậy cho nên nàng cảm thấy thoải mái hơn, có thể tiếp tục xem như hắn không tồn tại.

Nhưng Kim Bình có chú ý tới.

Tuy rằng nàng vẫn hồ hững, không muốn nhìn hắn nhưng sau khi hắn bước vào đụt mưa, vẻ mặt của nàng rõ ràng lơ lửng, thậm chí còn tự động nhích sang một bên.

Hắn có thể nghĩ là nàng muốn chia cho hắn chỗ để sưởi ấm?

Trong lòng thở dài một hơi nhẹ nhõm, bởi vì nàng hành động như vậy.

Đúng như Dỗn Thủy Hử đã nói, hắn trước kia quả thật vận khí rất tốt, bởi vì Mai Hoa đối với hắn nhất kiến chung tình, hắn cũng đương nhiên tiếp nhận thâm tình của nàng, vì hắn không cần dụng tâm, nên chưa từng nghĩ sẽ làm gì đó đem đến niềm vui cho nàng.

Cho nên hắn không biết bắt đầu từ đâu.

Nhưng tên đã ở trên đây, tình huống khẩn cấp, không có người để thương lượng, Kim Bình chỉ có thể tự hành động, rối loạn, mơ hồ, cái gì cũng đều thử xem..

Làm cho Mai Hoa không rời bỏ hắn, là nhiệm vụ hàng đầu trước mắt hắn phải làm.

Đạo lý rất đơn giản.....trong lúc Mai Hoa muốn từ bỏ tình cảm đối với hắn, rời khỏi hắn, hắn sẽ làm tất cả, cho nàng thấy rõ tâm lòng của hắn để lưu lại vị trí của mình. Đây là Kim Bình dùng lý trí để phân tích trọng điểm.

Cho nên cũng bất chấp phương thức thực hiện có ti bỉ hay không, chỉ cần làm cho nàng biết hắn vẫn tồn tại, vẫn ở bên cạnh nàng, Kim Bình chuyện gì cũng nguyện ý làm, bao gồm cả ăn nói khấp nép nhờ người qua đường biện hộ giùm hắn.

Kim Bình thực cố gắng, nhưng chuyện đem niềm vui đến cho nữ tử không phải là lĩnh vực hắn am hiểu, cho nên phải cố gắng rất nhiều, hắn thật sự không xác định được mọi việc làm trong hai ngày qua có hiệu quả gì không.

Nhưng trước mắt, nàng thái độ tuy vẫn lãnh đạm nhưng có thể chủ động chia sẻ chỗ sưởi ấm với hắn, điều này làm cho Kim Bình cảm thấy có chút an ủi, cảm thấy mọi cố gắng cũng không có uổng công.

Bên ngoài mưa to, bên trong, ngoài trừ tiếng củi lửa thỉnh thoảng vang lên thì không có âm thanh gì khác...

“Có phải ta chưa nói với ngươi, ngày nường ta qua đời đã đem muối muối phở thác cho ta?”, Kim Bình đột nhiên lên tiếng, giống như vô tình.

Mai Hoa làm bộ không nghe, nàng cũng không muốn nghe...thực ra trong lòng nàng cảm thấy tức.

Có lầm hay không?

Thời điểm này, không phải giải thích, cũng không giải thích, hắn còn muốn tán gẫu với nàng chuyện của muối muối hắn sao?

“Năm ta mười tuổi...”, giống như không để ý tới nàng có muốn nghe hay không, Kim Bình lại nói ” nường bệnh nặng, cha đang định đưa ta đi học võ phòng thân, trước khi lên đường mấy ngày, nường tìm ta, dặn dò ta phải chiếu cố uội muối, sau đó nàng qua đời, mà cho tới giờ, ta thỉnh thoảng vẫn nằm mơ thấy cảnh nàng học máu, dính đầy người nhưng tay vẫn cầm lấy tay ta, dặn dò ta phải chăm sóc uội muối”

Mai Hoa không nhận ra là mình đang nhủ mào, bởi vì trước kia chưa từng nghe hắn nhắc tới chuyện này, cũng vậy mà nhớ tới hắn thường hay gặp ác mộng, không phải là nằm mơ thấy chuyện này chứ?

Quả thật, những chuyện này Kim Bình chưa từng nói với người khác.

Hắn cũng không biết giải thích vì sao, nhưng đối với hắn mà nói, tâm sự hay chia sẻ với người khác có cảm giác mình trở nên yếu đuối, hắn không muốn phơi bày nhược điểm của mình với người khác.

Mặc dù hắn tuân thủ nghiêm túc lời hứa, lại bởi vì cảm thấy có tổn hại thể diện nên vẫn chất chứa trong lòng, chưa từng nói với bất kỳ ai.

Nhưng lần này, Kim Bình bắt đầu kiểm điểm lại bản thân, có phải do mọi người hiểu sai hay bản thân hắn có vấn đề? Nếu không chuyện đơn giản như vậy lại dẫn đến kết quả như hôm nay?

Nếu sự sai lầm này làm tổn thương Mai Hoa, làm nàng muốn cắt đứt quan hệ với hắn, vậy hắn có nên nói cho nàng nguyên nhân vì sao hắn lại làm tổn thương đến nàng?

“Cho dù là cố ý hay vô tình, trước giờ có không ít người đã nói với ta rằng ta đối với Tiểu Thố bảo hộ quá mức, nhưng ta chỉ biết đó là vì ta đáp ứng lời hứa với nương ta, ta phải thế nàng bảo hộ và chiếu cố uội muội, ta đương nhiên là toàn tâm toàn ý thực hiện lời hứa của mình”

Mai Hoa có chút thất thần, cũng có chút hoang mang.

Thất thần là vì chuyện này trước giờ chưa nghe nói qua, hoang mang vì sao lúc này hấn lại nói cho nàng nghe chuyện này?

Chẳng lẽ hấn nghĩ rằng tâm sự những gì chất chứa trong lòng hấn thì nàng sẽ tha thứ cho hấn sao?

Đối với sự tính toán này, Mai Hoa cảm thấy khó chịu, cảm thấy mình bị xem thường.

Hấn có hứa hẹn thì như thế nào?

Nàng cũng có quyết tâm của nàng, sẽ không vì hấn tùy tiện nói hai ba câu liền dễ dàng tha thứ, tình cảm của Mai Hoa nàng cũng không có rẻ như vậy.

“Nhưng ta lần này không thể không nghĩ lại...”, Kim Bình không để ý suy nghĩ của nàng, lại nói tiếp, thanh âm có chút hoang mang ” sự quan tâm đối với muội muội là vì lời hứa với nương ta sao?”

Ai biết a!

Mai Hoa tiếp tục làm bộ hấn không tồn tại.

Kim Bình như rơi vào sự hồi tưởng về quá khứ, muốn tìm tới ngọn nguồn vấn đề.

“A, ta có từng nói với người chuyện ngày Tiểu Thố sinh ra chưa?”

Lại là muội muội?

Mai Hoa chỉ cảm thấy căm tức.

Nếu con người có khả năng tự đóng lỗ tai lại, nàng nhất định sẽ làm, tuyệt đối là vậy.

‘Muội muội được sinh ra trước ngày dự kiến’, Kim Bình vẫn không để ý có thích hợp hay không, tiếp tục nói ” lúc đó cả nhà chúng ta muốn đi đến biệt viện để nương dưỡng thai, nhưng lại không lường trước”

Mai Hoa bực bội, nàng mới không thèm quan tâm Kim Thố được sinh ra như thế nào.

“Bởi vì tình huống nguy cấp, nha hoàn phải làm nhiệm vụ đỡ đẻ cho nương, xong rồi lại giao cho ta...”, dừng một chút, Kim Bình nói ” Tiểu Hoa, người biết không? trừ bỏ nha hoàn đỡ đẻ thì người tiếp theo ôm lấy Tiểu Thố không phải nương cũng không phải cha ta mà là ta”

Cho nên đâu?

Mai Hoa không hiểu được hấn muốn nói chuyện gì...không đúng, tìm hiểu làm chi?

Nàng không nên nghe hấn nói, làm bộ như không nghe thấy, làm bộ không nghe mới tốt a!

Mai Hoa lấy ra gói đồ ăn, làm bộ như không nghe thấy, Kim Bình cũng không để ý, tiếp tục nói ” ta nhớ rất rõ ràng, bộ dáng của nàng khi đó...quá xấu...”

Mai Hoa rất muốn trừng hấn, nhưng nàng nhịn xuống.

Kim Thố rõ ràng chính là mỹ nhân, làm sao lại xấu? sao mà xấu cho được?

“Đứa trẻ mới sinh ra nhìn y như con khỉ nhỏ, đỏ hồng lại nhăn nhúm, thực sự rất xấu”, đôi môi nhếch lên nụ cười yếu ớt, Kim Bình nhón nhở ” nhưng nàng lại nằm trong lòng ta, nhỏ nhỏ, mềm mại”

Thời gian như quay trở lại, Kim Bình vẫn nhớ tới cảm xúc ngày đó, nhớ rõ tình cảnh lúc đó, cũng nhớ rõ tâm tình hấn ôm tiểu oa nhi ngày đó...

“Tiểu Hoa, nếu con của chúng ta có thể ra đời, cũng sẽ giống như một con khỉ nhỏ phải không?”

Lời nói đột nhiên làm cho Mai Hoa cả người cứng nhắc.

Hấn có thể nào?

Hắn sao dám?

Hắn có thể thần sắc tự nhiên như thế nói tới chuyện nàng vô duyên với con sao?

Mai Hoa hốc mắt đỏ hoe.

Nàng không nghĩ, nhưng Kim Bình đề cập tới làm cho toàn bộ tâm tình nàng cố gắng quên đi toàn bộ đều quay trở lại. Cảm xúc bùng nổ, toàn bộ...

Ba gã đại hán vốn nấp sau thần án đột nhiên xông ra, tay lăm lăm vũ khí, mặt mày đằng đằng sát khí.

“Mẹ kiếp”, nhìn miếng mồi ngon trước mắt, tên đại hồ tử chửi ầm lên với kẻ đứng bên trái mình ” Lão thất, người làm cái quỷ gì vậy, mua khói mê chẳng dùng được”

“Lão đại, được là A Hồ mua, ta chỉ là đề nghị, hưởng hồ, khi đó người cũng hiểu được chủ ý này không sai a!” A Thất kêu oan

“A Hồ! Người mua được ở chỗ nào? có phải đem tiền mua được xài riêng rồi không?”, Đại hồ tử quay sang chửi tên bên phải.

“Đại ca, oan uổng a! được này là ta mua của Minh môn, rất đắt nha, ta không có giấu tiền xài riêng”, A Hồ cũng vội vàng kêu oan.

“Người ngu quá, Minh môn không chế tạo mê hương, người nhất định đã bị lừa”, Lão Thất nghĩ tới công sức núp sau thần án chờ ề hương phát tác bây giờ chẳng có chút hiệu quả làm cho hắn tức càn hống.

“Mẹ kiếp, ta đã sớm nói, làm sơn tặc thì dùng bản lãnh thực sự để chém giết mới được, các người lại lười biếng, đòi dùng mê hương, nói là chỉ cần ôm cây đợi thỏ, bây giờ thì tổ rồi, chờ đợi cả buổi, người không bị ngất, tiền thì bị mất, cuối cùng cũng phải tự thân chém giết”, đại hồ tử càng nói càng tức.

Bên này cãi nhau, bên kia cũng không yên tĩnh...

Vừa thấy bọn chúng xuất hiện, Kim Bình vội kéo Mai Hoa sang một bên, muốn bảo vệ nàng sau mình, nhưng nàng hất tay hắn.

“Tiểu Hoa.” Kim Bình vô tội nhìn nàng.

“Đừng gọi ta như vậy, Tiểu Hoa của người đã chết rồi”, Mai Hoa lạnh lùng nói, muốn cho Kim Bình biết người kia đã chết cùng với đứa nhỏ.

“Thực xin lỗi, là ta không tốt, ta biết sai lầm rồi.” Kim Bình thành tâm giải thích.

“Thực xin lỗi?” Mai Hoa lạnh lùng, ánh mắt nhìn hắn tràn đầy hận ý, nàng nói ” nếu phạm tội xong nói một câu xin lỗi là hết, vậy còn cần tới quan phủ sao?”

Chỉ cần nàng nguyện ý mở miệng, đối với Kim Bình mà nói chính là hy vọng.

“Muốn như thế nào người mới có thể tha thứ cho ta?”, hắn hỏi.

“Ta không nghĩ sẽ tha thứ cho người, người cũng không cần ta tha thứ, từ lúc người không tin tưởng ta, từ lúc người nói hối hận vì đã cưới ta, chúng ta đã không còn liên quan gì với nhau”, Mai Hoa vĩnh viễn nhớ rõ hắn khi đó lạnh như băng, ánh mắt làm người ta tuyệt vọng, nàng không muốn lại trải qua lần nữa, tuyệt đối không thể cho hắn thêm cơ hội, làm cho hắn có thể tổn thương nàng lần nữa.

“Ta thật có lỗi vì đã tổn thương người, nhưng khi đó...ta như bị ma quỷ ám ảnh...”

“Cách Lão Tử, đề nghị tôn trọng một chút, đây là đánh cướp”, đại hồ tử hét lớn một tiếng, bởi vì miếng mồi ngon lẽ ra đang run sợ thì lại không hề để ý tới ba huynh đệ bọn họ.

“Người làm ơn buông tha ta đi”, Mai Hoa không muốn nhìn hắn, tuyệt vọng nói ” dù sao đứa nhỏ cũng không còn, đối với ta và người cũng là một cách giải thoát, cứ chia tay đi”

Kim Bình cảm thấy tuyệt vọng khi nàng kiên quyết như vậy.

Hảo hảo chiếu cố muối muối, cuối cùng trả giá lớn nhất lại là thân sinh cốt nhục của hắn, hiện tại ngay cả Tiểu Hoa hắn yêu thương nhất cũng tức giận rời bỏ hắn, vậy giá trị tồn tại của hắn là ở đâu?

“Ta nói, đây là cướp bóc!” Đại hồ tử lại hét lớn một tiếng.

“Giết người thì thường mạng.” Kim Bình kỳ thật cũng không biết chính mình đang nói cái gì, nhưng hắn nói đúng là :“Nếu dùng mạng của ta đổi đứa nhỏ, vậy người nguyện ý tha thứ ta sao?”

Mai Hoa không để ý tới hắn, nghĩ hắn ăn nói lung tung.

“Uy, đại hồ tử.” Kim Bình cuối cùng nhìn về phía kẻ cướp đang tức giận, bình tĩnh nói ” người muốn giết người phải không? ta cho người giết”

10. Chương 10

”Người là bị khủng sao?”, đại hồ tử không kiềm được tức giận, chửi ầm lên ” chúng ta là muốn cướp bóc, là cướp bóc, ai muốn mạng của người, mau lấy toàn bộ tiền của người ra đây” “Cái đó ta không thiếu”, Kim Bình lấy từ trong lòng ít nhất mười tám ngàn phiếu.

Ba tên sơn tặc nhìn thấy, hai mắt sáng lên.

“Giết ta, tất cả đều thuộc về các người”, Kim Bình thần sắc bình tĩnh nói.

“Người phát điên gì vậy?”, Mai Hoa bị hành vi điên cuồng của hắn làm cho nổi giận.

“Tiểu Hoa, ta cảm thấy mệt mỏi quá.....” Miễn cưỡng đến lúc này, không biết vì sao mà cố gắng Kim Bình dĩ nhiên nản lòng thoái chí, thậm chí là mất hết can đảm.

“Người cảm thấy mệt?” Mai Hoa không kiềm được mà thanh âm trở nên bén nhọn, bởi lời nói của hắn lúc này làm nàng thấy vô cùng vô vãn.

“Ta chưa từng cảm thấy thất bại như vậy”, Kim Bình thần sắc có chút mê muội ” trước kia toàn tâm toàn ý muốn bảo vệ tốt uội muối, muốn tuân thủ lời hứa với nương ta, kết quả ta tuân thủ lời hứa là sai, mà để thấy được sai lầm thì ta phải trả một cái giá lớn nhất lại làm tổn thương người, còn đánh mất cốt nhục của ta...”

Từ sau khi Mai Hoa sinh non, Kim Bình luôn cảm thấy tự trách, hắn thậm chí đã nghĩ không ra...

Hắn luôn luôn nghĩ hắn rốt cuộc làm sai cái gì?

Không có người có thể nói cho hắn.

Đề nghị của Dõan Thủy Hử từng cho hắn hi vọng, làm hắn có mục tiêu, có thể làm ình phần chấn tinh thần để đứng lên,để đi tới.

Nhưng cố gắng đến nay, chứng minh điều gì?

Vô dụng, cố gắng tất cả tưởng có thể làm nàng xiêu lòng, cuối cùng lại chứng minh hắn gây tổn thương cho nàng rất sâu đậm, dù hắn làm cái gì cũng vô dụng.

Kim Bình thật sự không biết, cho tới nay, hắn rốt cuộc là vất vả vì ai, vì việc gì.

Hắn càng thêm không rõ, rõ ràng là người hắn yêu thương nhất trong thiên hạ thế nhưng hắn tại sao lại tổn thương nàng? Hắn tạo thành sai lầm này, trả giá lớn như vậy đúng là quá lớn.

Kim Bình cảm thấy mệt.

Khi hắn biết được sẽ mất đi nà, không thể cứu vãn được, hắn thực sự cảm thấy mệt mỏi quá, quá mệt mỏi...

“Tiểu Hoa, ta thực có lỗi, thật sự.” Kim Bình không biết những lời này có ý nghĩa hay không nhưng hắn vẫn muốn nói cho nàng biết ” bởi vì trải qua, ta rất rõ ràng ý nghĩa của một sinh mệnh, biết nó rất trân quý, cũng biết đứa nhỏ không còn, người rất đau nhưng ta sẽ không sao? đó cũng là hải tử của ta, ta thực sự không biết khi đó người đã mang thai...”

“Mẹ kiếp, không biết các người đang diễn cái gì, tóm lại ngân phiếu đưa cho chúng ta là được”, đại hồ tử bị bỏ qua cảm thấy rất khó chịu, tính nhẫn nại hoàn toàn biến mất, cầm đại đao nhào tới.

Kim Bình không nhúc nhích, thậm chí hấn còn nhắm mắt lại, không có sự phòng bị đại đao chém tới...

Kiếm vô tình, đâm thẳng vào ngực Kim Bình, nhưng chưa kịp dùng sức thì đại hồ tử cảm thấy cổ tay chấn động

Kiếm vô tình, đâm thẳng nhập Kim Bình ngực, nhưng không kịp thi lực, đại hồ tử chỉ cảm thấy cổ tay gian chấn động, cảm giác đau nhức mãnh liệt ập tới, hấn chịu không được phải buông tay, đại đao đã cắm vào người Kim Bình ba phần cứ vậy rơi xuống.

Máu tươi nhuộm đỏ vạt áo trắng.

Trong lúc đó, ngoài trừ tiếng mưa rơi bên ngoài, không có âm thanh nào khác...

Mai Hoa vô cùng khiếp sợ.

Hấn thực sự không lưu luyến sống nữa?

Vì sao?

Người bị tổn thương là nàng, vì sao hấn lại như thế?

Mai Hoa cảm thấy bàng hoàng, lần đầu tiên nàng nhận thấy, sảy thai lần này, người đau lòng không chỉ có mình nàng.

Kim Bình hấn..... Hấn cũng biết đau lòng sao?

“Để cho ta, giết nữ trước rồi giết nam sau”, vốn đã định đâm một đao trí mạng lại bị nữ nhân này phá đám, đại hồ tử nổi trận lôi đình.

‘Ai dám động đến nàng?’, Kim Bình đột nhiên trợn mắt, lộ ra hung quang.

“Mẹ kiếp, giết hết cho ta...”

“Ầm ỹ chết được”, một tiếng quát to, thân ảnh Mai Hoa như ánh chớp lóe lên, chỉ một quyền đã đánh cho đại hồ tử ngã lộn xuống đất, không ngời dậy nổi.

Hai tên sơn tặc còn lại sợ đến ngây người.

Mai Hoa ngại phiền, hơn nữa đã có kinh nghiệm ở Nam Hóa thành, biết tầm quan trọng của việc ngăn chặn hậu họa, thân hình mảnh khảnh lại bay lên, hai quyền đánh ra, hai tên còn lại cũng ngã lộn ra đất, không bao giờ tìm bọn họ gây phiền toái nữa.

Kim Bình nhìn nàng thi thố tài năng, trong lòng tràn đầy hình ảnh của nàng, ánh mắt nhìn nàng tràn đầy tình cảm, si mê...

Tiểu Hoa... từng là của hấn, Tiều Hoa...

Mai Hoa vội vã kiểm tra thương thế của hấn, cũng không quan tâm hấn nhìn nàng thế nào, cho đến khi xác định chỉ là vết thương ngoài da mới buông xuống tảng đá trong lòng, thở một hơi dài thật lớn.

Kim Bình nhìn nàng, vẫn nhìn nàng...

“Tiểu Hoa, người vẫn còn để ý đến ta, phải không?”, đem tất cả phản ứng của nàng để vào trong mắt, hấn nhìn không được lại hi vọng xa vời.

Câu hỏi của hấn làm Mai Hoa cả người cứng đờ, nhìn ngực hấn nhiễm đầy máu tươi, nước mắt không khống chế được mà tuôn ra như mưa.

Hấn lợi dụng nàng mềm lòng, liền thắng được nàng, đúng không?

Kim Bình thấy nàng không trả lời, khẩn trương hỏi lại ” Tiểu Hoa, người vẫn còn để ý đến ta, phải không?”

“Chuyện này quan trọng sao? Người không cần, căn bản là không cần”

“Ta nếu không cần như người nói, nơi này sẽ đau sao?”, Ôm ngực còn nhiễm máu, Kim Bình hỏi lại.

Mai Hoa không muốn nghe chuyện đó, nàng không muốn mềm lòng, không muốn lại mềm lòng đối với hắn.

“Tiểu Hoa.”

Đối mặt với tiếng gọi tràn đầy tình cảm của hắn, nước mắt của Mai Hoa rơi càng nhiều.

“Vì sao khi dễ ta?” Nghẹn ngào, nàng hỏi, nghĩ tới những ủy khuất mình phải chịu đựng, nhịn không được khóc lớn ” vì sao lại khi dễ ta như vậy?”

Thấy nàng khóc lớn, Kim Bình cũng muốn khóc theo.

Nam nhi không dễ dàng rơi lệ..Hắn không hiểu, không hiểu vì sao hai người bọn họ lại rơi vào tình thế này?

“Tiểu Hoa, chúng ta bắt đầu một lần nữa, làm lại từ đầu có được không?”, Kim Bình giơ tay ra, muốn nắm lấy tay nàng.

Mai Hoa hất tay hắn ra, vẫn khóc, nói ” không cần, không cần...Ta không muốn bị tổn thương lần nữa...Người thực làm ta bị tổn thương, người biết không?”

“Ta biết, ta làm người bị tổn thương”, Kim Bình không từ bỏ ý định, lại nắm tay nàng, nói ” thực xin lỗi, Tiểu Hoa, thực xin lỗi...”

“Ta đã cho người cơ hội.” Lần này không tránh cái nắm tay của hắn, Mai Hoa vừa khóc vừa lên án ” là người, là do người không quý trọng, người không quý trọng...vì sao tới giờ người mới biết hối lỗi...”

Nghe nàng khóc to, Kim Bình cảm thấy hai mắt cũng trở nên mờ hồ.

Hắn không biết nên làm thế nào để an ủi nàng, ôm nàng vào lòng, chỉ có thể giải thích ” thực xin lỗi...thực sự”

“Người ăn định ta, liên ăn định rồi ta sẽ đối với người mềm lòng, người tránh ra, tránh ra.....” Mai Hoa khóc muốn tránh thoát, nàng không nghĩ lại thất bại tại đây.

Trước đây tránh không nhìn hắn là vì nàng biết, nàng vừa nhìn thấy hắn sẽ dễ dàng mềm lòng.

Đây là cái tật xấu không bỏ được.

Vì sao nàng cứ bị hắn nắm gắt gao như vậy?

Mai Hoa buồn bực bản thân, khóc to, không chịu thua.

Kim Bình không buông tay, hắn biết hắn không thể buông tay, mặc dù nàng khóc lớn, giãy dụa nhưng hắn dù thế nào cũng không thả ra.

“Tiểu Hoa, ta không thể không có người.” Hắn nói, âm thanh vừa bày tỏ sự hối lỗi chân thành cũng tràn đầy nhu tình làm người ta tan nát cõi lòng ” không có người bên cạnh mấy ngày, tâm của ta cũng trống rỗng, mỗi ngày đều bị dày vò không thôi, người trở về được không?”

Gạt người! Hắn nhất định là gạt người, không cần tin hắn, làm ơn không cần tin hắn.....

Mai Hoa muốn thuyết phục chính mình, nhưng sự ôn nhu, tràn ngập tình cảm của hắn làm nàng chỉ có thể buồn bực bản thân mình...Vì sao lại nhịn không được mà tin tưởng hắn? Vì sao nhịn không được mà muốn tha thứ cho hắn, lại muốn cho hắn một cơ hội nữa?

Người này thực sự là khắc tinh của nàng mà..

“Được không? Chúng ta một lần nữa bắt đầu, được không?”

Mai Hoa nếu như nàng có chí khí, nàng nên đánh hắn hai quyền, lớn tiếng nói không được, mắng hắn a.

Nhưng tình cảm không cần phải phân thắng thua, cũng không phải nhất thời lớn tiếng, bày tỏ uy phong, thắng được thì có mặt mũi hay là một chuyện vui vẻ gì.

“Ta có thể tin tưởng người sao?” Nước mắt vẫn chảy, Mai Hoa chỉ hỏi hắn một vấn đề:“Lúc này đây, ta có thể tin tưởng người sao?”

Kích động, vui sướng...Kim Bình nhin không được lại gắt gao, gắt gao ôm chặt nàng.

Tiểu Hoa của hần, là Tiểu Hoa của hần nha...

Sẽ không bao giờ, hần sẽ không bao giờ buông nàng ra nữa.

Thời gia sẽ chứng minh hết thấy, sẽ thay hần chứng minh hết thấy.

“Ôi, tiểu cô nương sao lại đến đây, bộ dáng thực xinh đẹp nha”

Âm điệu hạ lưu, bộ dáng dâm loạn, đại lão gia sắc phôi của Phượng Ngô sơn lại xuất động.

Nhưng cứ chơi mãi trò chơi nhàm chán như vậy, một ngày nào đó sẽ có người, cảm thấy bị mất mặt.

“Người. Người là ai.”, nghe rất cứng nhắc.

“Dục a, tiểu cô nương thế nhưng không nhìn ra bốn đại gia.” Sắc phôi lão gia nhe răng cười với hai tên thủ hạ ở hai bên, hai tên kia cũng phối hợp lộ ra vẻ cười dâm dăng ” bất quá không sao, người theo đại gia về nhà, rất nhanh sẽ rõ ràng, cái gì cũng rõ, hắc hắc”

“Đừng. Người đừng lại đây..... Ai nha.”, vẫn cứng nhắc như cũ, ngay cả bộ dáng té ngã cùng giọng điệu kinh hô cũng cứng nhắc như cá chết, không hề có cự cao thấp, pháp phòng.

Sắc phôi đại lão gia nhíu chặt mi nhưng vẫn chấp nhận, lại nói ” nói ngốc gì vậy, đến đây, để cho lão gia nhìn rõ bộ dáng của người”

“Đừng, người đừng qua đây, còn qua đây ra sẽ gọi người”

Sắc phôi đại lão gia cố nén cười ” vùng núi hoang dã này, người có kêu đến khẩn cổ cũng chẳng có ai tới cứu..Tiểu Thạch Tử, người muốn làm gì a?”, vẫn không thể nhin nổi.

Bởi vì Tiểu Thạch Tử đóng vai tiểu cô nương lại đang ngóay lỗ mũi.

Phùng đại chống tay vào thắt lưng, mắng to ” người như vậy là không nhập vai, làm sao có thể chơi vui được?”

“A Đại sư huynh, trò này thực nhàm chán nha, ta hoài nghi người sao lại chơi hoài mà không thấy chán”, mới nhập môn tháng trước, Tiểu Thạch Tử trở thành môn đệ mới nhất, nhưng vì là người ở trong thôn dưới núi nên từ nhỏ đã quen biết với bọn Phùng đại.

“Người tiểu tử này, nhiều ý kiến thật nha, trước kia kêu Hoài Tổ chơi hần liền chơi, không có nhiều ý kiến như vậy”, Phùng đại tức giận

“Đó là Hoài Tổ tiểu sư huynh thành thật, mới có thể chịu đựng nhàm chán cùng các người ngoạn thôi!”, Tiểu Thạch Tử vẫn cảm thấy rất không thú vị, nhin không được khuyên ” đại sư huynh, người nếu động lòng xuân, vẫn nên đi tìm đối tượng thì thực tế hơn”

“Dục a, tiểu tử người còn muốn chỉ đạo ta?” Phùng đại cảm thấy tò mò.

“Vốn chính là.”, Tiểu Thạch Tử vẻ mặt còn thật sự, nói ” người xem Tiểu Hoa tỷ tỷ, không đúng là sư tỷ, Tiểu Hoa sư tỷ mấy năm trước gặp được kim đào của nàng, chẳng những gả cho người mà lúc này cũng đã sinh được một oa nhi béo mập, cùng kim đào tướng công mang theo béo oa nhi về sư môn thăm ông ngoại, các người còn ở đây chơi trò đùa giỡn con gái nhà lành, không biết là nhàm chán sao?”

“Tiểu tử người là đáng bị đánh đòn a!” A Đại làm bộ đánh người.

“Không để ý tới người, ta đi xem béo oa nhi của Tiểu Hoa sư tỷ”, Tiểu Thạch Tử giả trang cái mặt quý, rồi chạy đi nhanh như chớp

Tiểu cô nương bỏ chạy, không chơi...

“Uy.” Phùng đại vẻ mặt hồ nghi nhìn về phía hai cái đệ đệ.“Chúng ta đùa trò chơi, là nhàm chán sao?”

Phùng nhị, Phùng tam người xem ta, ta nhìn người, không biết như thế nào trả lời.

Nhằm chán sao?

Có sao?

Cục cựa khóc nỉ non liên tục, tiếng khóc oa oa vang lên này giờ.

to rõ khóc nỉ non thanh liên tục, kia oa oa tiếng khóc cứ như vậy liên tục.

Mai Hoa vừa mới cùng cha mẹ nói việc nhà trở về, từ ngoài sân đã nghe tiếng con khóc nỉ non, vừa tức giận vừa buồn cười vội chạy vào.

Quả nhiên, đứa nhỏ đang nằm khóc trên giường, con phu quân thân ái của nàng thì đang nằm úp sấp bên cạnh, vẻ mặt mỹ mãn thương thức tướng con khóc.

Đây là đam mê mới của hắn từ sau khi nàng thuận lợi sinh ra bé oa nhi này.

Mỗi khi khi hắn nhìn đứa nhỏ oa oa khóc nỉ non, luôn nhịn không được mà có biểu tình như vậy, đứa nhỏ này sức sống thật mãnh liệt, sau đó liền nhìn đến thất thần, làm cho người ta không biết nên giận hay nên cười.

“Đừng náo loạn, đứa nhỏ hắn là dói bụng.” Mai Hoa đuổi hắn, muốn hắn đừng nằm trên giường gây trở ngại cho nàng cùng đứa nhỏ.

Tính ra cũng tới giờ cho đứa nhỏ bú, nhưng Mai Hoa vẫn kiểm tra tã của nó trước, xác định không phải do nước tiểu gây ẩm ướt, mới bắt đầu cho nó bú.

Kim Bình ngồi một bên, im lặng nhìn nàng cời áo, chuẩn bị cho con bú.

Cho dù đã là vợ chồng lâu ngày, nhưng ánh mắt nóng bỏng của hắn vẫn làm Mai Hoa không được tự nhiên, trước khi lộ ra ngực tuyết trắng, nhịn không được kháng nghị ” không được nhìn”

Kim Bình mỉm cười, hỏi lại: “Như thế nào?”

Mai Hoa đáp không được, chỉ cảm thấy e lệ, nhịn không được ôm đứa nhỏ hướng sang một bên, hạn chế tầm nhìn của hắn mới yên tâm cho con bú.

Kim Bình cảm thấy hạnh phúc.

Hắn nhìn thể tử cho đứa nhỏ của bọn họ ăn trong lòng cảm thấy thỏa mãn, tràn đầy hạnh phúc.

“Tiểu Hoa. ” Hắn đột nhiên gọi nàng.

“Àn?” Mai Hoa lên tiếng.

“Cám ơn người.” Hắn đột nhiên nói.

“Lại phát điên gì nữa đây?”, Mai Hoa đỏ mặt liếc hắn một cái.

Cái liếc mắt kia làm cho người ta tâm ý viên mãn, Kim Bình thực tự nhiên nhòai người về phía nàng, hôn một cái.

Mai Hoa lại liếc hắn cái nữa, khuôn mặt hồng hồng, không rõ hắn làm sao vậy.

Kim Bình thuận thế ôm nàng vào lòng, còn có cả con, làm cho nàng có tư thế thoải mái nhất, dựa vào người hắn cho con bú.

“Cám ơn người cho chúng ta cơ hội này, ta cảm thấy chính mình thực hạnh phúc.” Kim Bình nói.

Mai Hoa dùng đầu đánh vào ngực hắn, cảnh báo ” chuyện đã qua, còn nhắc tới chuyện không vui làm gì”

Kim Bình cười khê, nhưng nên hỏi vẫn là phải hỏi.

“Tiểu Hoa. ”

“Àn?”

“Vậy còn người? Người cảm thấy hạnh phúc sao?”

Vấn đề này, Mai Hoa không trả lời, chỉ nở nụ cười.

Đáp án đã rõ ràng.

Trí nhớ lại quay về một bữa trưa kia, bọn nhỏ trong thôn hát đồng dao

Mai Hoa Mai Hoa mấy tháng khai?

Không phải một tháng, không phải hai tháng, người nào nguyệt phân cũng không đối.

Không ra không ra, cũng không khai, kim đào cầu hôn mới có thể khai.

Cùng hấn thành thân, làm cho sinh mệnh của nàng trở nên viên mãn.

Tuy rằng, cùng hấn thành thân đã xảy ra rất nhiều chuyện, lại có một đoạn thời gian không vui, nhưng chung quy vẫn là hạnh phúc.

Tựa như nàng sinh đứa nhỏ vậy, chịu đau đớn vô cùng nhưng lại chào đón một sinh mạng mới, mọi sự như ý.

Trải qua mọi chuyện, hiện tại nghĩ lại...Nếu không có vui vẻ nhất, cũng không có khổ đau thời gian đau khổ kia thì bọn họ làm sao mà trưởng thành, đổi lấy hạnh phúc hiện tại, hiểu nhau hơn, thương tiếc và yêu thương nhau hơn.

Như vậy, cho dù từng là không vui, cũng là chuyện nàng quý trọng nhất trong cuộc đời mình.

Nếu không hạnh phúc, sao có thể rộng lượng và có tâm tình như thế?

Được nam nhân ôm ấp, trong lòng còn ôm một âu yếm nam nhân khác...

Chăm âu yếm nam nhân, trong lòng còn ôm âu yếm nam nhân.....

Trên đời này, còn có ai hạnh phúc hơn nàng?

(tòan thư hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kim-binh-mai-hoa-ky-nguyet-khai>